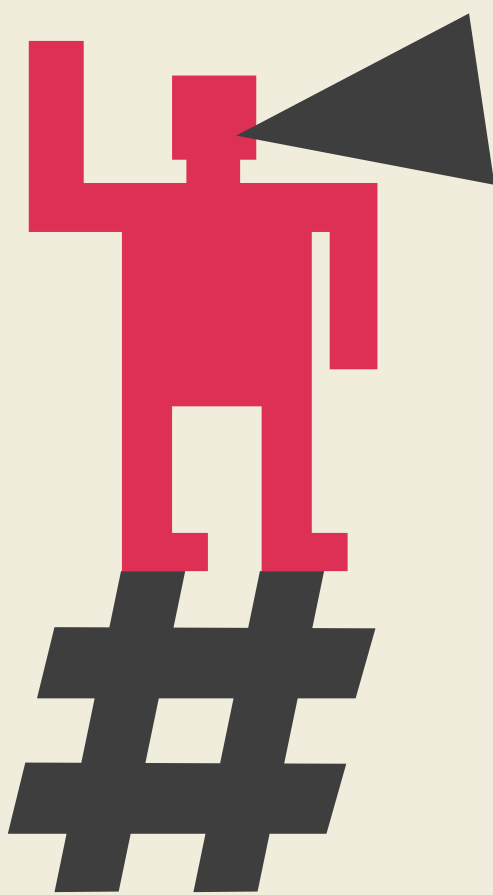

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΣΤΟ ΧΕΙΛΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ; ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΜΑΙΚΛ ΡΟΜΠΕΡΤΣ

ΣΕΛ. 14-15

ΜΑΥΡΟ ΣΤΗ ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ

Ψηφίζουμε αντιπολίτευση ψηφίζουμε Αριστερά

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΑΖΙΚΗ, ΕΝΩΤΙΚΗ,
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΟΛΟΙ-ΕΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ ΟΙ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ

- Ισχυρό Δημόσιο στην υπηρεσία του λαού
- Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις
- Όχι στον πόλεμο και τους εξοπλισμούς, διεθνιστική αλληλεγγύη των λαών

της σύνταξης...

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ της ημερομηνίας των εκλογών στις 21 Μάη, μπαίνουμε και επίσημα στην τελική ευθεία μιας «πυκνής» περιόδου. Ο πολιτικός θυμός και -κυρίως!- η κινηματική ανάταση που εκδηλώθηκαν μετά τη «σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι» στα Τέμπη, πατώντας και σε προηγούμενα δείγματα «αναθέρμανσης» της εργατικής αντίστασης, είναι τα πιο ευχάριστα νέα.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ του Μάρτη «σημάδεψαν» την συγκυρία και παρά τη δυσκολία να συνεχίσουν στους ίδιους ρυθμούς και με την ίδια ένταση, άφησαν ένα σημαντικό πολιτικο-κοινωνικό «αποτύπωμα» που μπορεί να αποδειχθεί πιο ανθεκτικό στη διαμόρφωση του χαρακτήρα της αμέσως επόμενης περιόδου.

ΣΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΕΔΙΟ, αποτυπώνεται (δημοσκοπικά) η κρίση της κυβέρνησης και η φθορά της Νέας Δημοκρατίας, συνυφασμένη με την άνοδο του «κοινωνικού ζητήματος» στις πολιτικές-εκλογικές προτεραιότητες των ανθρώπων. Αυτό αποτυπώνει κάτι βαθύτερο στο κοινωνικό πεδίο, μια ενίσχυση της διεκδικητικότητας η οποία έχει ήδη παράξει μια ρήξη με την παράδοση κινηματικής άπνοιας και εκλογικής αναμονής καθώς πλησιάζει η κάλπη.

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ και η διαθεσιμότητα που εκφράστηκε «κεντρικά» και ως γενική «διαμαρτυρία» τις μέρες μετά τα Τέμπη, μπορεί να βρει διέξοδο και να υποστηρίξει μια συνέχεια στους διάφορους πιο «επί μέρους», αλλά και πιο «διεκδικητικούς» αγώνες που εμφανίζονται.

Η ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ συμμετοχή του κόσμου στη συναυλία «για το νερό» στη Θεσσαλονίκη ήταν ένα δείγμα «συνέχειας» αυτού του κλίματος ανάταξης και εμπέδωσης των πολιτικών συμπερασμάτων ενάντια στην ιδιωτικοποίηση. Αρκετοί άνθρωποι μας εκεί, το βίωσαν ως κάτι πολύ ευρύτερο από τη μάχη για το νερό, ως μια «στιγμή» συμπύκνωσης της μαζικής επανεμφάνισης της «άλλης Θεσσαλονίκης».

Ο ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΟΣ και καθημερινός αγώνας των (πλέον επισφαλών και πολλών μεταναστών) εργαζομένων στην Volt, είναι μια ακόμα υπενθύμιση της ανάδυσης ενός νέου συνδικαλισμού που επιχειρεί να αναμετρηθεί με το σκληρό τοπίο που «εμπέδωσε» ο νεοφιλελευθερισμός τα προηγούμενα χρόνια. Είναι επίσης μια υπενθύμιση της αξίας προηγούμενων αγώνων -μια ανταπόκριση στην προσδοκία «άντε και στην Wolt τώρα!», που γεννήθηκε σε πολλούς και πολλές από εμάς τις μέρες της μεγάλης νίκης στην e-Food.

ΣΤΟΥΣ «ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟΥΣ» πιο συνδικαλισμένους χώρους, συνεχίζεται η αδιάκοπη μάχη υπεράσπισης κεκτημένων, καθώς το «μαστίγιο» της κυβέρνησης δεν αφήνει κανένα περιθώριο

εφησυχασμού: Η παράταση και η σκλήρυνση του μετώπου της «αξιολόγησης» στα σχολεία, οι αγώνες ενάντια στο προχώρημα της ιδιωτικοποίησης στην υγεία (Ογκολογικό Παιδών) και της στοχοποίησης όσων αντιστέκονται (Ευαγγελισμός), η χοντρή πρόκληση Βορίδη απέναντι στους εργαζομένους στους Δήμους, κ.ά. «τροφοδοτούν» την συνδικαλιστική αντίσταση στο ευρύτερο δημόσιο, που μπορεί να αποδειχθεί «σκληρό καρύδι» για τα δόντια των γιάπηδων γύρω από τον Μητσοτάκη.

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ενίσχυσης της εργατικής μαχητικότητας-διεκδικητικότητας ενισχύονται από τα μηνύματα από το εξωτερικό. Πίσω από τη γαλλική «ναυαρχίδα», ο ορίζοντας πυκνώνει από ένα «στόλο» μικρότερων και μεγαλύτερων εργατικών «πολεμικών πλοίων» που έρχονται από τη Βρετανία, την Πορτογαλία, τη Γερμανία και αλλού. Η πανευρωπαϊκή επιστροφή των απεργιών, στις πιο διαφορετικές δυσκολες/ιδιόμορφες συνθήκες (ρήγματος στις πρακτικές «κοινωνικής ειρήνης» στη Γερμανία, σε πείσμα της πιο σκληρής αντεργατικής νομοθεσίας στη Βρετανία, με ένα νέο συνδικαλισμό πρωτοπόρο στην Πορτογαλία) και με μια δυναμική εξάπλωσης/μετάδοσης που είχαμε να δούμε από το τοπίο «μετά το 2008», δεν είναι σύμπτωση, αλλά σημάδι των καιρών.

Ο ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ λειτουργεί ως ένα διαρκές σοκ, μια «βουκέντρα» που δεν αφήνει σε ησυχία κανέναν άνθρωπο που ζει (ή πλέον, προσπαθεί να ζήσει) από τη δουλειά του. Σε αυτές τις συνθήκες, το μισθολογικό ζήτημα γίνεται η «καρδιά» του κοινωνικού ζητήματος σε όλη την Ευρώπη και σπρώχνει σε δράση και διεκδίκηση.

ΤΑ ΑΣΤΙΚΑ επιτελεία γνωρίζουν τον πολιτικό κίνδυνο, και πασχίζουν (μάταια) να ελέγξουν την άνοδο του πληθωρισμού, αλλά αφήνουν εκτός συζήτησης κάθε μέτρο πίεσης των επιχειρηματικών κερδών, επικαλούμενες το μπαμπούλα του «σπирάλ μισθών-τιμών», ενώ ζούμε από το 2021 και μετά μια κραυγαλέα περίπτωση «σπирάλ κερδών-τιμών». Οι «λύσεις» που προκρίνουν (αύξηση επιτοκίων) απειλούν με μια νέα ύφεση και νέες πιέσεις πάνω στους εργαζόμενους, αλλά πλέον αποδεικνύονται δυνητικά επικίνδυνες και για τη συστημική σταθερότητα (κίνδυνοι τραπεζικής κρίσης). Και εδώ υπάρχει επίγνωση των κινδύνων, αλλά μένει επίσης εκτός συζήτησης η μόνη κοινωνικά δίκαιη λύση (απέναντι και στη «δημιουργική καταστροφή» και στην «κοινωνικοποίηση των ζημιών»), γιατί θα θίξει τους καπιταλιστές ιδιοκτήτες τους: η αναγκαία κρατικοποίησή τους και η λειτουργία τους υπό διαφανή-δημόσιο-εργατικό έλεγχο.

ΤΑ ΔΟΜΙΚΑ προβλήματα του καπιταλισμού, η «συστημικότητα» της κρίσης από το 2008 και

μετά, επιφυλάσσουν νέες οικονομικές περιπέτειες -και σε ένα τέτοιο αβέβαιο περιβάλλον βαδίζει και ο ελληνικός καπιταλισμός, που θα έρθει σύντομα αντιμέτωπος με την «επανενεργοποίηση» του Συμφώνου Σταθερότητας και τις σκληρές υποχρεώσεις στις οποίες έχει δεσμευτεί το ελληνικό κράτος κατά την συριζαϊκή... «έξοδο από τα μνημόνια».

ΓΙ' ΑΥΤΟ και αποκτά χαρακτήρα ισχυρού πονοκεφάλου για τους Έλληνες καπιταλιστές η εμφάνιση «πολιτικού προβλήματος» σε αυτή τη συγκυρία. Έχουν ανάγκη από μια κυβέρνηση ισχυρή και σταθερή, αλλά διαπιστώνουν ότι η μέχρι πρότινος εκλεκτή τους λύση (αυτοδύναμη ΝΔ) απομακρύνεται όλο και περισσότερο, ενώ οι προβαλλόμενες εναλλακτικές (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) δεν συγκεντρώνουν επαρκή δύναμη που θα τις καταστήσει αποτελεσματικότερες.

ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟ πρέπει να τον ενισχύσουμε. Δίνοντας ένα τελικό-συντριπτικό χτύπημα στον Μητσοτάκη. Αποσύροντας την εμπιστοσύνη μας από το στρατόπεδο του «προοδευτισμού». Κάνοντας τη ζωή των επίδοξων διαχειριστών της «επόμενης ημέρας» και κάθε κυβερνητικού σεναρίου («ευρείας συναίνεσης») όσο πιο δύσκολη γίνεται.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕΙ το πολιτικό τέλος του Μητσοτάκη, να υποστούν πλήγμα όλα τα σενάρια «σταθερότητας» στην υλοποίηση των αντεργατικών πολιτικών, να μετατραπεί η πολιτική κρίση σε «ρωγμή» από την οποία θα ξεπηδήσει μια νέα ορμητική εμφάνιση των αγώνων και των διεκδικήσεων μας.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ δρόμος για να τα πετύχουμε αυτά ξεκινά από την επιμονή στους αγώνες και η εξάντληση κάθε δυνατότητας που άνοιξε η κινηματική ανάταση μετά τα Τέμπη, η συντήρηση της αγωνιστικής διάθεσης σε κάθε μικρό και μεγάλο χώρο και μέτωπο που προκύπτει. Περνά από την φετινή Πρωτομαγιά, όπου παρουσιάζεται η δυνατότητα μιας μαζικής παρέμβασης του εργατικού κινήματος στον «προεκλογικό» δημόσιο διάλογο, βάζοντας μπροστά τα δικά μας αιτήματα και διεκδικήσεις, ενώνοντας τις επιμέρους μάχες. Έχει ως επόμενο σταθμό τις κάλπες, όπου η ενίσχυση των δυνάμεων που στέκονται στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ, θα αποδυναμώσει όλα τα σενάρια «κυβερνησιμότητας» και θα «θερμομετρήσει» τη διάθεση για αντιπολίτευση από τα κάτω και από τα αριστερά την επόμενη περίοδο. Για αυτή την κρίσιμη περίοδο θα χρειαστεί να προετοιμάζεται κάθε αγωνιστής και αγωνίστρια. Θα απαιτηθεί μια συστηματική προσπάθεια ενίσχυσης του κινήματος και των αγώνων, αλλά και ανασύνταξης μιας ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που θα μπορέσει να αποδειχθεί χρήσιμη σε αυτή την προσπάθεια.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Στον αέρα η στρατηγική της αυτοδυναμίας Ο Μητσοτάκης στα κάρβουνα

Της Μαρίας Μπόλαρη

Προκηρύσσοντας τελικά τις εκλογές για τις 21 Μάη -και στέλνοντας τις πιθανές δεύτερες εκλογές για τις 2 ή τις 9 Ιούλη- ο Μητσοτάκης μπήκε και επισήμως στον επίλογο της πρωθυπουργικής του περιόδου, παλεύοντας πλέον για την πολιτική του επιβίωση. Αλλά και υποχρεωμένος να αποτρέψει το ενδεχόμενο να μετατραπεί η δική του κρίση σε μια γενικότερη, μια σημαντική πολιτική κρίση για τον ελληνικό καπιταλισμό.

Το εργατικό δυστύχημα στα Τέμπη ήταν το «συμβάν» που επιτάχυνε απτήν την πορεία, πορεία όμως που ωρίμαζε μέσα από τις προηγούμενες πικρές εμπειρίες του κόσμου μας, αλλά και μέσα από τους πολύτιμους μαζικούς αγώνες (μεγάλους και «μικρούς») που σήμερα έρχεται στην επιφάνεια η αναντικατάστατη αξία τους.

Τα αποτελέσματα φαίνονται με γυμνό μάτι, ακόμα και στις «φιλικές» προς την κυβέρνηση δημοσκοπήσεις. Η εκλογική συμπεριφορά μαζικών τμημάτων του κόσμου θα εξαρτηθεί κυρίως από τα «ταξικά» ζητήματα (μισθοί, συντάξεις, τιμές, κοινωνικές δαπάνες κλπ), ενώ οι παραδοσιακές «σημαίες» του συντηρητισμού (ρατσισμός, εθνικισμός, ασφάλεια) υποχωρούν με ταχύτητα. Οι νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις που το 2019 πλάσσανταν ως «απελευθερωτικές» σήμερα γίνονται κατανοητές ως κίνδυνος για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία.

Το αποτέλεσμα είναι μια σημαντική υποχώρηση της ΝΔ στις εκλογικές προσδοκίες της. Αν επιβεβαιωθούν οι σημερινές δημοσκοπικές προβλέψεις, το κόμμα της Δεξιάς κινδυνεύει να βρεθεί ακόμα και κάτω από το 30%. Αν συμβεί, θα είναι μια πτώση συγκρίσιμη μόνο με τη μεγάλη πτώση της ΝΔ το 2012. Είναι μια άδικη σύγκριση, γιατί τότε κυριαρχούσε μια ελπιδοφόρα, γενικευμένη και ισχυρή ανοδική τάση των αγώνων, αλλά και «ερχόταν» ένα πολιτικό ρεύμα που στο όνομα της ριζοσπαστικής Αριστεράς επιχειρούσε να ενοποιεί και να «κλειδώνει» τις μεταπολίσεις. Σήμερα το φαινόμενο είναι περισσότερο αυθόρμητο και στηριγμένο κυρίως στις εμπειρίες του κόσμου.

Ο πρότερος πολιτικός βίος υποχρεώνει τον Μητσοτάκη να προσπαθήσει να αντιμετωπίσει αυτή την καινούργια κατάσταση, με την παλιά στρατηγική της «αυτοδυναμίας». Οι αριθμοί

είναι αμείλικτοι: στην πρώτη κάλη, της (σχετικά) απλής αναλογικής η αυτοδυναμία προϋποθέτει το 46%+, ποσοστό άπιαστο για τη σημερινή κατάσταση της Δεξιάς. Στη δεύτερη κάλη, της «ενισχυμένης», οριακή αυτοδυναμία 151 βουλευτών προϋποθέτει 38%+, αν η «διασπορά» ψήφων προς τα κόμματα που θα μείνουν εκτός Βουλής περιοριστεί στα όρια του 2019, αν και οι δημοσκοπικοί προειδοποιούν ότι αυτή θα είναι μεγαλύτερη... Τούτων δοθέντων, οι ελπίδες για «αυτοδυναμία» παραμένουν εν ζωή μόνο αν η ΝΔ πετύχει στην πρώτη κάλη τουλάχιστον 33%. Κάθε μικρότερο σκορ, ανοίγει επισήμως την προοπτική προς τις «ευρύτερες συναινέσεις», προοπτική για την οποία ο Μητσοτάκης είναι ανέτοιμος και έχει κριθεί ακατάλληλος.

*** Η εκλογική συμπεριφορά μαζικών τμημάτων του κόσμου θα εξαρτηθεί κυρίως από τα «ταξικά» ζητήματα (μισθοί, συντάξεις, τιμές, κοινωνικές δαπάνες κλπ), ενώ οι παραδοσιακές «σημαίες» του συντηρητισμού (ρατσισμός, εθνικισμός, ασφάλεια) υποχωρούν με ταχύτητα.**

Αυτά δεν σημαίνουν ότι ο Μητσοτάκης θα καταρρεύσει αμαχητί. Η καμπάνια για τον φράχτη στον Έβρο και για τους «τζιχαντιστές τρομοκράτες» (χωρίς τις ενοχλητικές «λεπτομέρειες» της κατοχής όπλων κι εκρηκτικών...) έχουν ως στόχο να αναζωπυρώσουν παραδοσιακά συντηρητικά αντανάκλαστικά, να περιορίσουν απώλειες της ΝΔ προς την ακροδεξιά, να αναδείξουν τις αδυναμίες κι αντιφάσεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως η έμφαση σε «πολιτική συνόρων» δεν οδηγεί σε πλειοψηφία. Κατά το συστημικό Τύπο, ο Μητσοτάκης είναι υποχρεωμένος να διεκδικήσει τις εκλογές επικεντρώνοντας στη συσπείρωση γύρω του της κυρίαρχης τάξης. Και αυτό επιχειρεί συμβολικά, με τη θρασυτάτη απειλή της επέκτασης των ιδιωτικοποιήσεων στο νερό, αλλά και στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση (μέσω της προαναγγελίας των τομών που θα επιχειρήσει η Δεξιά στη συνταγματική «μεταρρύθμιση»). Σε πιο πρακτικό-υλικό επίπεδο, η κυβέρνηση ανασκουμπώνεται για να προλάβει τη διανομή των 27 δισ. ευρώ των ευρωπαϊκών «πόρων» προς τις κατασκευα-

στικές εταιρίες (που αποτελούν «ραχοκοκαλιά» των Ελλήνων καπιταλιστών) ενόψει των έργων που προγραμματίζονται για την... επόμενη πενταετία.

Η επιλογή για μια «έμφαση στην οικονομία» θα είχε ανάγκη για μια ισχυρή συμβολική κίνηση. Ο Μητσοτάκης ήλπιζε ότι η ανάκτηση της «επενδυτικής βαθμίδας» θα γινόταν μέσα στην προεκλογική περίοδο, πιθανότατα στις 21 Απρίλη. Παρόλο που η πιθανότητα μένει ακόμα θεωρητικά ανοιχτή, οι εξελίξεις προειδοποιούν ότι οι «οίκοι» αναστέλλουν την απόφαση προς το τρίτο τρίμηνο του 2023, ή ακόμα και προς τα τέλη του 2024. Η τελευταία έξοδος του ελληνικού Δημοσίου προς τις αγορές για δανεισμό προς εξυπηρέτηση του χρέους, οδήγησε σε επιτόκιο 3,919%! Παρότι ο οικονομικός Τύπος έσπευσε

φραστεί έμμεσα αλλά καθαρά.

Αυτή η σταδιακή απόσυρση της εμπιστοσύνης προς τον Μητσοτάκη έχει γενικότερες συνέπειες για το κόμμα της ΝΔ. Κανείς από τους βασικούς υπουργούς της ακραία νεοφιλελεύθερης ηγετικής ομάδας δεν έχει κατοχυρώσει πιθανότητες εναλλακτικής ηγεσίας. Η κρίση του Μητσοτάκη απειλεί να συμπαρασύρει το σύνολο των γιάπηδων που συσπειρώθηκαν γύρω του. Όσο για τα στελέχη της πιο παραδοσιακής πτέρυγας του «κοινωνικού φιλελευθερισμού» της Δεξιάς (Δένδιας;) θα έχουν να αντιμετωπίσουν το ερώτημα γιατί σιώπησαν σε κρίσιμες προκλήσεις (υποκλοπές...) αλλά και να απαντήσουν στα γρήγορα το τι περίπου σημαίνει αυτός ο «κοινωνικός» φιλελευθερισμός στις σύγχρονες συνθήκες του ελληνικού καπιταλισμού.

Και όλα αυτά τα προβλήματα στρατηγικής και προσανατολισμού, έχουν ελάχιστη «περίοδο χάριτος» για να ωριμάσουν, στις ελάχιστες εβδομάδες που απομένουν μέχρι η πρώτη κάλη να βγάλει τα νέα αριθμητικά δεδομένα.

Αυτή η κινούμενη άμμος χαρακτηρίζει τη συζήτηση για την προοπτική κυβέρνησης συνασπισμού ή ειδικού σκοπού. Είναι μια εναλλακτική λύση, αλλά όχι χωρίς δυσκολίες: οι ηγεσίες των «μεγάλων» κομμάτων, αλλά και τα ίδια τα κόμματα (όπως η ΝΔ ή ο ΣΥΡΙΖΑ) είναι ολοφάνερα ανέτοιμες δυνάμεις για αυτή την προοπτική. Και ο ελληνικός καπιταλισμός στην ερχόμενη περίοδο θα χρειαστεί μια κυβέρνηση κάθε άλλο παρά αδύναμη κι ασταθή.

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης υποστηρίχθηκε σαν ηγέτης «μακράς πνοής» από τις καθεστωτικές δυνάμεις. Ολοκληρώνοντας την πρώτη θητεία του κινδυνεύει με κατάρρευση και απόσυρση. Δεν ήταν εύκολο μέχρι τώρα και δεν θα είναι εύκολο μέχρι τέλους. Οι καπιταλιστές έχουν την πραγματική εξουσία και, αν αποφασίσουν να δώσουν μάχη για μια επιλογή τους, έχουν δυνατότητες να την επιβάλουν.

Η φθορά του Μητσοτάκη ήταν έργο των δυνάμεων από τα κάτω: των εργαζομένων και της νεολαίας. Αυτές οι δυνάμεις έχουν όλους τους λόγους να επιμείνουν μέχρι τέλους, να ολοκληρώσουν την ανατροπή μιας από τις πιο αντιδραστικές κυβερνήσεις μετά τη Μεταπολίτευση. Χωρίς, όμως, καμιά υπατάχτη απέναντι στις δυνάμεις που έστρωσαν το δρόμο για την άνοδο του Μητσοτάκη στην εξουσία, και του έδωσαν τη δυνατότητα πολιτικής επιβίωσης στην τετραετία μετά το 2019.

Η Ελλάδα στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ

Μια καθόλου «αθώα» υποψηφιότητα

Του Σπύρου Αντωνίου

Στην προσπάθεια γεωπολιτικής αναβάθμισης του ελληνικού κράτους και βαθύτερης εμπλοκής στο «μεγάλο γήπεδο» της διεθνούς διπλωματίας, εντάσσεται και η εκστρατεία της ελληνικής υποψηφιότητας για τη θέση του μη μόνιμου μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ), για την περίοδο 2025-26.

Εκστρατεία που εγκαινίασε και επίσημα ο υπουργός Εξωτερικών Νίκος Δένδιας στη Νέα Υόρκη, στα μέσα Μάρτη και όπως δείχνουν τα πράγματα λίγο απέχει από τις 129 δεσμεύσεις θετικής ψήφου που χρειάζονται. Η προσπάθεια βέβαια είχε ξεκινήσει από το 2020, όταν Ελλάδα και Τουρκία έφτασαν κοντά σε «θερμό επεισόδιο». Για αυτό και τα πολλά ταξίδια Δένδια σε χώρες της Αφρικής και όχι μόνο, όπου προϋπήρχε τουρκική επιρροή.

Πίσω από το μανδύα της «διατήρησης της διεθνούς ασφάλειας και ειρήνης», η αξιοποίηση του ΟΗΕ ως «πλυντήριο» των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων ή η ανέξοδη παράκαμψη του από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις αποτελεί μια διαχρονική συνθήκη. Στην συμπλήρωση 20 ετών από την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ, δύσκολο να ξεχάσει κανείς τον τότε υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ, Κόλιν Πάουελ και την έκθεση που παρουσίασε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, στις 5 Φεβρουαρίου του 2003, δηλώνοντας ότι «πέραν πάσης αμφιβολίας το Ιράκ διαθέτει όπλα μαζικής καταστροφής», ή το πού έγραψε η Ουάσινγκτον τις ενστάσεις του Οργανισμού τμηση μετά...

Η προεδρία του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ -που αποτελεί το ανώτατο όργανο ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών- παρέχεται εκ περιτροπής στις χώρες που έχουν το σχετικό δικαίωμα, κάθε μήνα. Το Σάββατο 1 Απρίλη την προεδρία ανέλαβε η Ρωσία του Πούτιν, θέση που κατείχε και τον Φεβρουάριο του 2022, όταν τα στρατεύματά της μπήκαν στην Ουκρανία. Προφανώς για να «διατηρήσουν την ειρήνη» στην περιοχή. Για να μη μιλήσουμε για τα σεξουαλικά και άλλα εγκλήματα των κυανόκρανων στις χώρες που αναπτύχθηκαν, στο πλαίσιο «ειρηνευτικών αποστολών», ιδιαίτερα στην αφρικανική ήπειρο.

Σε αυτό το ωραίο κλαμπ ισχυρών

καθαμάτων, θέλουν να εντάξουν την Ελλάδα οι Δένδιας-Μητσοτάκης και όποιοι πιθανοί διάδοχοί τους. Αυξάνοντας τους κινδύνους πολεμικής εμπλοκής ή το να γίνει η Ελλάδα στόχος τρομοκρατικής επίθεσης, όπως μας θύμισε (παρά τα κενά και τα πολλαπλά ερωτηματικά) η υπόθεση με την σχεδιαζόμενη επίθεση σε εβραϊκό εστιατόριο στο κέντρο της Αθήνας. Για την κυβέρνηση, η αναβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού, των αιματοβαμμένων συμμαχιών του, είναι σημαντικότερο ζήτημα από τις ζωές μας.

Νέα εποχή στα ελληνοτουρκικά;

Όσον αφορά τις προτεραιότητες που χαρακτηρίζουν την ελληνική υποψηφιότητα, ο Δένδιας έκανε ιδιαίτερη αναφορά στα ζητήματα που έχουν να κάνουν με την ασφάλεια και την διασφάλιση της ελεύθερης ναυσιπλοΐας, καθώς, όπως είπε, η Ελλάδα θα εργαστεί στο Σ.Α. για τη περαιτέρω προώθηση των αρχών του Δικαίου της Θάλασσας, με το βλέμμα προφανώς στραμμένο στη διαμάχη για τις ΑΟΖ και «έπαθλο» τα πιθανά κοιτάσματα υδρογονανθράκων στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Γιατί παρά το άτυπο *moratorium* στα ελληνοτουρκικά (λόγω και των εκατέρωθεν εκλογών), κανείς δεν ξέρει τι θα φέρει η επόμενη μέρα. Την ίδια ώρα βέβαια πραγματοποιήθηκε κανονικά η ναυτική άσκηση «Noble Dina 2023», από 15 έως 30 Μάρτη, στην ευρύτερη θαλάσσια περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, μεταξύ Ελλάδας, Κύπρου, ΗΠΑ και Ισραήλ,

και με συμμετοχή ναυτικών δυνάμεων της Γαλλίας, της Ιταλίας και της Γερμανίας.

Για την ώρα πάντως το κλίμα έντασης στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό έχει υποχωρήσει αισθητά, γεγονός που κάνει διάφορους αναλυτές να μιλούν για «νέα εποχή» στις σχέσεις των δύο χωρών. Λίγες μέρες μετά από τις Βρυξέλες, μετά από συνάντηση με τον ομόλογό του Μ. Τσαβούσογλου, ο Δένδιας ανακοίνωσε ότι η Τουρκία θα στηρίξει και θα ψηφίσει υπέρ της Ελλάδας στην εκστρατεία της για τη θέση μη μόνιμου μέλους στο Συμβούλιο Ασφαλείας. Σε ανταπόδοση, διαβεβαίωσε ότι η ελληνική κυβέρνηση θα στηρίξει την τουρκική υποψηφιότητα για τη θέση του γενικού γραμματέα του Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (ΙΜΟ). Αφενός η μη υποψηφιότητα από την Τουρκία ή σύμμαχο χώρα της ενισχύει την πιθανότητα εκλογής της Ελλάδας στο 15μελές Συμβούλιο. Αφετέρου, εάν η Τουρκία με την υποστήριξη της Ελλάδας εκλέξει τον υποψήφιό της (πράγμα δύσκολο), θα αναλάβει μια θέση με ισχύ στα ναυτιλιακά θέματα για τέσσερα έτη.

Η ελληνική υποστήριξη της Τουρκίας για το ΙΜΟ είναι πλήγμα για την Κύπρο, που φέρεται να ενδιαφερόταν για τη θέση αυτή, με παρότρυνση μάλιστα των Βρυξελλών. Μέσω του νέου προέδρου Ν. Χριστοδουλίδη έγινε γνωστό ότι η Κύπρος δεν θα στηρίξει την υποψηφιότητα της Τουρκίας, διότι «πολύ απλά δεν επιτρέπει στα πλοία που φέρουν την κυπριακή σημαία να προσεγγίζουν τους λιμένες της». Ήδη ακούγονται ψίθυροι από τη

Λευκωσία ότι η Ελλάδα δεν στηρίζει το ίδιο σθεναρά τη «σκληρή γραμμή» της διπλωματικής ήττας της Τουρκίας στο Κυπριακό και τη δημιουργία του αγωγού East Med.

Ενδεικτικό είναι το δημοσίευμα της «ΕΣΤΙΑΣ» (27/3), όπου ο Μ. Κοττάκης αναφέρεται στο βιβλίο ενός Κύπριου εκδότη που παρουσιάζει το «πορτρέτο» του πρώην προέδρου Αναστασιάδη. Ο τελευταίος διηγείται στο συγγραφέα τις συζητήσεις του με τον Μητσοτάκη, που τον είχαν εξοργίσει. Ο Έλληνας πρωθυπουργός εξέταζε, στο πλαίσιο της βελτίωσης των σχέσεων με την Τουρκία, την παράκαμψη της Κύπρου από την κατασκευή του αγωγού φυσικού αερίου από την Ανατολική Μεσόγειο προς την Ευρώπη. Αντίθετα πρόκρινε την κατεύθυνσή του προς Τουρκία και από εκεί, μέσω Ελλάδας, στην Ευρώπη. Ένα σχέδιο που υποστηρίζουν και οι δυτικές εταιρείες, αλλά και οι ΗΠΑ, καθώς ο αγωγός East Med -αν υποθέσει κανείς ότι θα κατασκευαστεί- σημαίνει τεράστια κόστη, σε τεράστια θαλάσσια βάθη και ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Και στις δυο πλευρές του Αιγαίου, οι «από κάτω» δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν, ούτε από τις στρατιωτικές, ούτε από τις διπλωματικές ήττες του δήθεν «πρωϊώνιου εχθρού». Αντίθετα, έχουμε να κερδίσουμε πολλά από μια πολιτικής φιλίας και αλληλεγγύης με τον τουρκικό λαό, από την ακύρωση των εξοπλισμών, από την κοινή πάλη ενάντια στους καπιταλιστές και τις πολεμοχαρείς κυβερνήσεις τους, που μας δολοφονούν για το κέρδος είτε στην Αντιόχεια, είτε στα Τέμπη.

Οι δυο προηγούμενες φορές

Δύο φορές στο παρελθόν η Ελλάδα έχει συμμετάσχει ως μη μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Η πρώτη ήταν τη διετία 1952-53 και η δεύτερη τη διετία 2005-2006.

Στις 20 Δεκεμβρίου 1951 η Ελλάδα εξελέγη ως μη μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας και κατέλαβε την έδρα στο Συμβούλιο Ασφαλείας από την 1η Ιανουαρίου 1952 έως την 31η Δεκεμβρίου 1953. Σε όλα τα θέματα, η Ελλάδα ψήφισε πάντα υπέρ των θέσεων των χωρών του δυτικού μπλοκ. Πιο συγκεκριμένα, η ελληνική ψήφος ήταν πανομοιότυπη με αυτή των ΗΠΑ, ακόμη και στις διαδικαστικές ψηφοφορίες (εγκρίσεις ημερήσιας διάταξης κλπ.). Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ελλάδα ευθυγραμμίστηκε με τις ΗΠΑ ακόμη και σε αντιποικιοκρατικά ζητήματα (π.χ. Τυνησία). Οι ψηφοφορίες αυτές

έγιναν το Σεπτέμβριο του 1953, μόλις επτά μήνες προτού η ελληνική κυβέρνηση προσφύγει στον ΟΗΕ για το Κυπριακό, που τότε υπέφερε από την βρετανική κατοχή.

Στις 15 Οκτωβρίου 2004 η Ελλάδα μαζί με την Αργεντινή, την Δανία, την Ιαπωνία και την Τανζανία εξελέγη μη μόνιμο μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας, επί υπουργίας Ντόρας Μπακογιάννη, στο απόηχο της απόρριψης του σχεδίου Ανάν για την Κύπρο, με δημοψήφισμα. Τα μέλη του Συμβουλίου εμπιστεύθηκαν στην Ελλάδα την προεδρία δύο Επιτροπών Κυρώσεων, της Επιτροπής για την Ακτή Ελεφαντοστού και της Επιτροπής για το Σουδάν, καθώς και την Προεδρία της Ομάδας Εργασίας για τα Γενικά Θέματα Κυρώσεων. Επίσης την αντιπροεδρία της επιτροπής κατά της τρομοκρατίας, που φυσικά εξυπηρετούσε τη διεθνή «σταυροφορία» των ΗΠΑ με σκοπό τον έλεγχο της Μ. Ανατολής.

Μετά τις γενικές απεργίες, στο δρόμο για τις εκλογές Οι εργατικές διεκδικήσεις στο κέντρο του πολιτικού σκηνικού

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Μετά τις 2 γενικές απεργίες (8 & 16 Μάρτη), που σε μαζικότητα και παλμό θύμισαν τις αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις του 2010-2012, το κλίμα που διαμορφώνεται είναι υβριδικό: εμπειριέχει ανατροπή του πολιτικού σκηνικού, με την εισβολή του κόσμου της δουλειάς σε πιο κεντρικό παράγοντα των εξελίξεων, αλλά και ενσωμάτωση των δυσκολιών που έχουν επιβάλει όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις στην αποτελεσματικότητα του οργανωμένου εργατικού κινήματος.

Η σιδηροδρομική τραγωδία στα Τέμπη συμπύκνωσε και αποτύπωσε τη συνειδητοποίηση του κόσμου της δουλειάς για τις εγκληματικές πολιτικές που έχουν οδηγήσει σε πλήρη εγκατάλειψη όλων των δημόσιων δομών και υποδομών, που λειτουργούν σε ακραία επικίνδυνη κατάσταση, από τύχη κι από το φιλότιμο όσων δημοσίων εργαζομένων έχουν απομείνει.

Η συνέχεια των κινητοποιήσεων σε γενικευμένο επίπεδο απαιτεί συγκεκριμένα αιτήματα προς διεκδίκηση και τη θέληση της συνδικαλιστικής αριστεράς να συνεργαστεί, να οργανώσει και να πιέσει τη γραφειοκρατία των συνδικάτων για νέο γύρο μαζικών αγώνων στο δρόμο.

Αυτό σημαίνει αφενός τη διατύπωση μεταβατικών αιτημάτων, όπως η επαναφορά στο δημόσιο έλεγχο των ιδιωτικοποιημένων υπηρεσιών και αγαθών, το σταμάτημα των νέων ιδιωτικοποιήσεων και την ενίσχυση του Δημοσίου και αφετέρου, τη συνειδητή πρόθεση για τη δημιουργία μεγάλου εργατικού κινήματος, με τη συμμετοχή διευρυμένων δυνάμεων, χωρίς να θεωρείται «εμπόδιο» και διάστημα κινηματικής διακοπής η προεκλογική περίοδος, προκειμένου να κεφαλαιοποιηθούν συγκεκριμένα οφέλη σε ψήφους.

Μια προεκλογική περίοδος με τον κόσμο να αντιστέκεται και να διεκδικεί στο δρόμο, δημιουργεί την υποχρέωση, ακόμη και στα πιο συμβιβασμένα και νεοφιλελεύθερα κόμματα, να τοποθετηθούν στα αιτήματα που θα προβάλλονται και σε όποια κυβέρνηση κι αν προκύψει, το φόβο της

εργήγορης και «επιτήρησης» από το εργατικό κίνημα.

Ενεργά μέτωπα

Όπως και να 'χει, το σιδηροδρομικό έγκλημα στα Τέμπη πυροδότησε μία σειρά κινητοποιήσεων σε όλες τις συγκοινωνίες (σταθερής τροχιάς, λεωφορεία, τρόλεϊ) με θέμα την ασφάλεια εργαζομένων και επιβατών, τόσο λόγω της εγκατάλειψης των υποδομών, όσο και λόγω της άνευ προηγουμένου υποστελέχωσης. Τα όσα αποκαλύπτονται από τα σωματεία των εργαζομένων σοκάρουν ακόμα και τους πιο «ψυλλιασμένους»!

Όσο κι αν το κλίμα μεγάλων, ενιαίων και γενικών κινητοποιήσεων δεν έχει βρει άμεσα τη συνέχειά του, το ξέσπασμα αγώνων από μεγάλους κλάδους κρατάει έναν αναβαθμισμένο κινηματικό ρυθμό. Εξάλλου, οι τεράστιες εργατικές κινητοποιήσεις σε όλο τον πλανήτη, επιβεβαιώνουν ότι οι αντιλαϊκές πολιτικές έχουν φέρει όλο τον κόσμο στα όριά του!

Το ζήτημα της αξιολόγησης σχολείων και εκπαιδευτικών, έρχεται από πιο παλιά, ωστόσο ο εκβιασμός των νεοδιόριστων εκ μέρους της Κυβέρνησης, ειδικά στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση δείχνει να απορρίπτεται από τον κόσμο των σωματείων, που δίνει έναν τρομερά επίμονο αγώνα.

Ο πολυπληθής και πολύ ταλαιπωρημένος κλάδος των εργαζομένων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, με εξαιρετικά πολυάριθμους συμβασιούχους πολλών ειδών, δείχνει να ξεσπάει, με αφορμή την επίθεση της Κυβέρνησης στη δήμαρχο Αγίου Δημητρίου, επειδή δεν άσκησε έφεση στην από-

φαση που δικαιώνει τους συμβασιούχους. Αυτή η «λέξη-κλειδί», που σημαίνει «συμβασιούχος που καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες», βγάζει στο δρόμο χιλιάδες αγανακτισμένους εργαζομένους και την ΠΟΕ-ΟΤΑ, διεκδικώντας τη μονιμοποίηση χιλιάδων συμβασιούχων, ακόμα και μέσα στη Μεγάλη Εβδομάδα.

Οι διαρκείς επιθέσεις της κυβέρνησης σε κάθε απεργία, με το νομικό οπλοστάσιο που έχει δημιουργηθεί όλα τα τελευταία χρόνια (από το νόμο Αχτσιόγλου για το 50% +1 των οικονομικά τακτοποιημένων μελών ενός σωματείου που απαιτείται για να αποφασιστεί απεργιακή κινητοποίηση, μέχρι το νόμο Χατζηδάκη, που έβαλε άπειρες προϋποθέσεις για να θεωρείται νόμιμη μία απεργία και τον πρόσφατο νόμο Βορίδη που νομιμοποιεί την προσφυγή ενάντια σε απεργίες ακόμα και σε υπουργούς που έχουν εκχωρήσει αρμοδιότητες πέραν του υπουργείου τους) και με τη συνδρομή της δικαστικής εξουσίας, τελικά έχουν απονομιμοποιήσει την ίδια την κυβέρνηση, αποδεικνύοντας και στους πιο ανυποψίαστους την πρόθεσή της να απαγορεύσει οποιαδήποτε απεργιακή κινητοποίηση και τον ίδιο το συνδικαλισμό.

Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με τη θρησκευτική ευλάβεια και την ταξική επιμονή ενάντια στην παροχή δημοσίων υπηρεσιών χρήσιμων και απαραίτητων στη ζωή του λαού, φτάνοντας στον παροξυσμό να αποκαλούνται οι δημόσιοι υπάλληλοι «βαθύ κράτος» και να επιχειρείται να τους φορτωθεί ακόμα και το έγκλημα των Τεμπών, διαμέσου της διαβόητης «αξιολόγη-

σης», έχουν δημιουργήσει στο χώρο του Δημοσίου ένα εκρηκτικό κλίμα. Οι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν δεχθεί αλλεπάλληλες επιθέσεις, από τον κοινωνικό αυτοματισμό, μέχρι και τις δικαστικές διώξεις των ομοσπονδιών τους και, λαμβάνοντας υπόψη ότι η υποστελέχωση και οι συνθήκες εργασίας είναι σε τόσο τραγικό σημείο που προειδοποιούν για «νέα Τέμπη» ανά πάσα ώρα και σε οποιονδήποτε χώρο δουλειάς, η «αξιολόγηση», πέραν των υπολοίπων προβλημάτων που έχει, μοιάζει κοροϊδία στα μούτρα χιλιάδων ανθρώπων που εξακολουθούν να δουλεύουν με μνημονιακούς μισθούς και στη συντριπτική πλειοψηφία, λόγω φιλότιμου.

Πρωτομαγιά

Ο επόμενος «εργατικός σταθμός» που μπορεί να εκφράσει γενικευμένες και μαζικές διεκδικήσεις είναι η εργατική Πρωτομαγιά, με τους απολύτως συμβατούς συμβολισμούς που κουβαλάει ιστορικά και διαχρονικά.

Η φετινή Πρωτομαγιά πέφτει λίγο πριν τις εκλογές και, ενώ κινδύνευε να αφομοιωθεί από μία προεκλογική περίοδο όπως την είχαν σχεδιάσει και την υλοποιούσαν τα κόμματα εξουσίας -ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ- πριν τα Τέμπη (με γενικόλογες αοριστολογίες περί των «συμφερόντων της Ελλάδας» και ανούσιες κοκορομαχίες), έχει τη δυνατότητα, πλέον, να μετατραπεί σε διεκδίκηση των «από κάτω» για συγκεκριμένες δεσμεύσεις υπέρ των εργατικών συμφερόντων. Συμφέροντα που, εκ των πραγμάτων συμπεριλαμβάνουν τα φεμινιστικά αιτήματα. Συμφέροντα που αφορούν τους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες μετανάστες και μετανάστριες. Συμφέροντα που αφορούν την κλιματική κρίση και το περιβάλλον, τη ζωή των εργαζομένων στο σύνολό της!

Η φετινή Πρωτομαγιά, στις ιδιαίτερες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, μπορεί να «χρωματιστεί» από την Αριστερά, προσπαθώντας να συγκεντρώσουμε τις σύγχρονες εργατικές διεκδικήσεις και να τους δώσουμε την ευκαιρία να προβληθούν όσο πιο μαζικά γίνεται. Ας είμαστε πιο παρεμβατικοί, ακόμα και στην προεκλογική περίοδο, αξιοποιώντας την για να υποχρεώσουμε όσες και όσους διεκδικούν την εργατική ψήφο να τοποθετηθούν στα αιτήματα των εργαζομένων, που πράγματι έχουν φτάσει να είναι αιτήματα «ζωής ή θανάτου».

Απέναντι στις εγκληματικές πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων και του κέρδους

Δημοσια κοινά αγαθά και όχι εμπορεύματα

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Όταν πριν τρία χρόνια ξέσπασε η πανδημία της COVID19, με τραγικό απολογισμό νεκρών, τα δημόσια συστήματα υγείας και στην Ελλάδα αλλά και σε όλο τον κόσμο ήταν αυτά που σήκωσαν όλο το «βάρος» της αντιμετώπισης της πανδημίας. Αντίθετα, ο ιδιωτικός τομέας της υγείας σφύριζε αδιάφορα ως προς την αντιμετώπιση της πανδημίας αλλά καρδοκούσε για να εισπράξει κέρδη και «ευεργεσίες» από τις κυβερνήσεις με κάθε ευκαιρία. Σε μια στιγμή κυριολεκτικά ζωής και θανάτου, αναδείχθηκε ο αναντικατάστατος ρόλος του δημοσίου -πόσο μάλλον όταν μιλάμε για τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο- δημιουργώντας ρήγματα στην κυρίαρχη νεοφιλελεύθερη αντίληψη που υποστηρίζει ότι ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστούν ποιοτικές και φθηνές υπηρεσίες (όπως υγεία, παιδεία, μεταφορές, κοινωνική ασφάλιση κλπ) για το σύνολο της κοινωνίας είναι οι σαρωτικές ιδιωτικοποιήσεις των πάντων.

Αποδομώντας τις ιδιωτικοποιήσεις

Δυστυχώς, το προδιαγεγραμμένο έγκλημα στα Τέμπη έφερε ξανά στο προσκήνιο με τραγικό τρόπο αυτήν τη συζήτηση. Αυτήν τη φορά δεν ήταν μια απρόβλεπτη πανδημία, ούτε μια φυσική καταστροφή που δεν μπορούσε να προβλεφθεί. Αντίθετα, η διάλυση του ενιαίου ΟΣΕ και η ιδιωτικοποίηση του μεταφορικού έργου -της πιο κερδοφόρας λειτουργίας των σιδηροδρόμων- προετοίμαζε αυτό το έγκλημα. Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων κοστίζουν κυριολεκτικά ανθρώπινες ζωές, με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων που τις υλοποίησαν (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ), με την πλήρη στήριξη και αρωγή των λεγόμενων «πολιτικών της απελευθέρωσης» της ΕΕ, ειδικότερα από τις αρχές της δεκαετίας του '90 και μετά.

Το βασικό επιχείρημα υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων των κοινωνικών αγαθών και των δημόσιων υπηρεσιών εμπεριέχει πάντα τους εξής ισχυρισμούς: αφενός αδυναμία ή ανικανότητα κρατικής διαχείρισης και αφετέρου κοστοβόρα λειτουργία που βαραίνει τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα αναντί-

στοιχα με τις προσφερόμενες υπηρεσίες. Βέβαια, πάντα έχει προηγηθεί μία συστηματική απαξίωση από τη μεριά του κράτους με ελλιπή χρηματοδότηση και ανεπαρκή αριθμό εργαζομένων ώστε να στηριχθεί το αφήγημα και να μπορεί να έχει μια κάποια κοινωνική νομιμοποίηση. Οπότε, με σχετική ευκολία παρουσιάζονται οι ιδιωτικοποιήσεις ως μονόδρομος (σαν αυτοεκπληρούμενη προφητεία) και το κέρδος του ιδιωτικού τομέα και η οικονομική ανάπτυξη προς όφελός του, ως προϋπόθεση για την παροχή φθηνών και ποιοτικών υπηρεσιών.

Η εγχώρια και διεθνής εμπειρία από την ιδιωτικοποίηση κρίσιμων υπηρεσιών και κοινωνικών αγαθών συνηγορούν ακριβώς στο αντίθετο. Δεν είναι δύσκολο να ανατρέξει κανείς στις επιπτώσεις της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων στην Αγγλία (οι οποίοι επανακρατικοποιήθηκαν μετά από αλλεπάλληλα ατυχήματα), στην ιδιωτικοποίηση του νερού στη Γαλλία με αυξήσεις τιμών στο πόσιμο νερό έως και 260% ή στη Βολιβία που οι αυξήσεις άγγιξαν το 2000% (με ταυτόχρονη μείωση της ποιότητας του νερού) πυροδοτώντας τη λαϊκή εξέγερση που έμεινε γνωστή ως «ο πόλεμος του νερού».

Και εδώ στην Ελλάδα πάντως δεν έχουμε και λίγα παραδείγματα. Η ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ, για την οποία πανηγύριζε ο Χατζηδάκης (ως άλλος σούπερμαν!) και η απελευθέρωση της

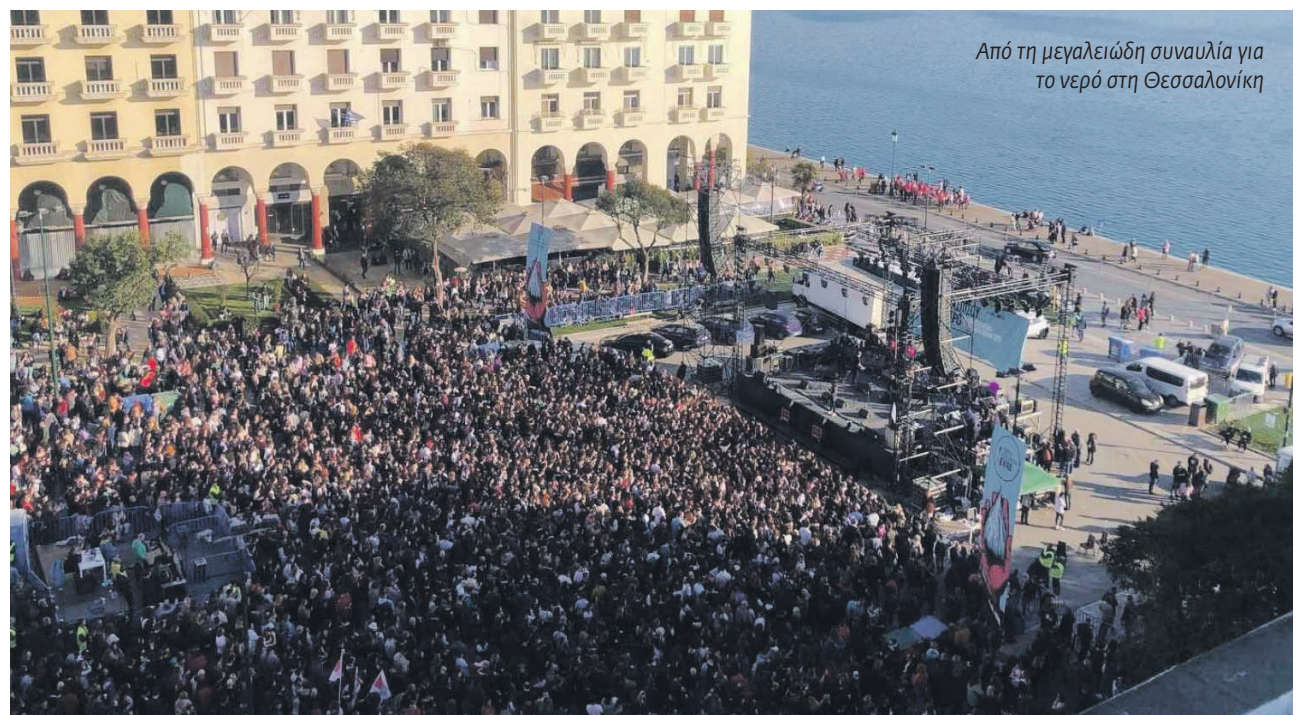
αγοράς ενέργειας, μαζί με το Χρηματιστήριο Ενέργειας που θεσμοθέτησε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, έχουν την υπογραφή τους στους υπέρογκους λογαριασμούς ρεύματος που αφήνουν χιλιάδες φτωχά νοικοκυριά χωρίς πρόσβαση σε θέρμανση/κλιματισμό, όταν πριν είκοσι χρόνια, το ρεύμα από τη δημόσια ΔΕΗ ήταν φθινό και προσιτό για όλους/ες, κυρίως επειδή η ΔΕΗ ήταν στην ιδιοκτησία του δημοσίου και το κριτήριο της λειτουργίας της δεν ήταν η αύξηση των κερδών των μετόχων της.

Η ιδιωτικοποίηση του πάλοι ποτέ ενιαίου δημόσιου ΟΤΕ και η απελευθέρωση της αγοράς των τηλεπικοινωνιών έφερε ραγδαία αύξηση του κόστους για τους καταναλωτές φτάνοντας στο σημείο σήμερα η Ελλάδα να έχει τις πιο ακριβές και πιο αργές συνδέσεις στο διαδίκτυο σε όλη την Ευρώπη. Οι ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων εκτάσεων γης και κτιρίων μέσω του Υπερταμείου, που ήταν μια μνημονιακή υποχρέωση τάχα για να πληρωθεί το δημόσιο χρέος, έχει οδηγήσει σε μια τεράστια μεταφορά δημόσιας ιδιοκτησίας σε ιδιώτες επενδυτές, έναντι εξευτελιστικών τιμών για να διασφαλιστεί η κερδοφορία των επενδύσεων. Το ξεπούλημα του Ελληνικού (ξεκινώντας από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ μέχρι την τελική υπογραφή του ΣΥΡΙΖΑ) για τη δημιουργία ενός γιγαντιαίου επιχειρηματικού-τουριστικού κέντρου, με «ολίγον πράσινο», σε ένα

σημείο που οι αγώνες και τα κινήματα διεκδικούσαν για χρόνια τη δημιουργία ενός δημόσιου μητροπολιτικού πάρκου για τις ανάγκες των κατοίκων, είναι μία από τις πιο χαρακτηριστικές -και συνάμα εξοργιστικές- περιπτώσεις.

Έμμεσες ιδιωτικοποιήσεις

Επόμενος μεγάλος «στόχος» που έβαλε η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι η ιδιωτικοποίηση του νερού, με τη μετατροπή της Ρυθμιστικής Αρχής Ενέργειας σε Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων, Ενέργειας και Υδάτων. Βέβαια, κανένας κυβερνητικός εκπρόσωπος δεν εξηγεί τι ακριβώς θα ρυθμίσει αυτή η Αρχή από τη στιγμή που το νερό δεν είναι εμπόρευμα. Επί της ουσίας, ο νόμος ανοίγει το δρόμο για τη μετατροπή του νερού από δημόσιο αγαθό σε εμπόρευμα. Ωστόσο, η ΝΔ έκανε ένα επιπλέον βήμα από εκεί που είχε σταματήσει ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος είχε ήδη μεταβιβάσει από το 2016 το σύνολο των μετοχών της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ στο Υπερταμείο για 99 χρόνια. Παρότι το νομοσχέδιο ψηφίστηκε, η μάχη δεν έχει τελειώσει. Υπάρχει δρόμος να διανυθεί μέχρι να ολοκληρωθεί η ιδιωτικοποίηση του νερού, κάτι που σημαίνει ότι υπάρχει ακόμα περιθώριο να εμποδιστεί αυτή η καταστροφική ιδιωτικοποίηση, που θα κάνει τον κόσμο να πει κυριολεκτικά το νερό νεράκι, εάν αυτό το τόσο ζωτικής σημασίας δημόσιο αγαθό που επηρεάζει σχεδόν όλους τους τομείς

Από τη μεγαλειώδη συναυλία για το νερό στη Θεσσαλονίκη

της ανθρώπινης ζωής, της εργασίας, της παραγωγής κλπ περάσει στα χέρια ιδιωτών.

Πέρα από τα οφθαλμοφανή παραδείγματα των άμεσων ιδιωτικοποιήσεων, όπου ολόκληρες δημόσιες επιχειρήσεις τεμαχίζονται/πολυδιασπώνται και ύστερα ιδιωτικοποιούνται, υπάρχουν και άλλοι έμμεσοι τρόποι όπου έχουμε είτε ένα συνδυασμό υποβάθμισης του ρόλου του δημόσιου με αναβάθμιση των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων λειτουργίας είτε με τη μορφή «μερικών» ιδιωτικοποιήσεων, όπου πτυχές ή υπηρεσίες δημόσιων φορέων περνάνε σε ιδιώτες. Τα ιδιωτικά κολλέγια και τα φροντιστήρια μέσης εκπαίδευσης, τα ιδιωτικά κέντρα υγείας και οι ιδιωτικές κλινικές, η μεταφορά των υπηρεσιών καθαριότητας δημοσίων κτιρίων σε ιδιώτες εργολάβους είναι μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Στα δημόσια νοσοκομεία, ο πρόσφατος νόμος -που τάχα νοιάζεται για την ενίσχυση της δημόσιας υγείας και για τη στήριξη των μάχιμων γιατρών του ΕΣΥ- ούτε προχωράει σε μαζικές προσλήψεις ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, ούτε αυξάνει τους μισθούς. Αντίθετα, καθιερώνει επί πληρωμή απογευματινά χειρουργεία στα δημόσια νοσοκομεία, δίνει τη δυνατότητα σε ιδιώτες γιατρούς να δουλέψουν ως μερικής απασχόλησης στο ΕΣΥ. Σε αυτήν τη περίπτωση, αλλάζει η ισορροπία του δημόσιου και του ιδιωτικού, με την πλάστιγγα να γέρνει ακόμη περισσότερο προς το ιδιωτικό, με θύματα το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, την τσέπη των ασθενών και την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας από το ΕΣΥ.

Συνολικά, προωθείται ένα νέο και ακραία νεοφιλελεύθερο μοντέλο συνολικά για το δημόσιο τομέα. Παραμένει ένας κεντρικός «κορμός» στο δημόσιο, που θα έχει έναν πιο συντονιστικό ρόλο, ενώ πληθώρα υπηρεσιών θα παραχωρείται σε ιδιώτες. Έτσι με αυτόν τον τρόπο επιχειρείται η ακόμα μεγαλύτερη απαξίωση του δημόσιου τομέα στις συνειδήσεις των εργαζομένων, που έχουν πραγματικά ανάγκη ένα δημόσιο που θα εξυπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες, ενώ ταυτόχρονα θα δημιουργούνται νέα πεδία κερδοφορίας για το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Δημόσια κοινωνικά αγαθά με καθολική πρόσβαση για όλους/ες

Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων των κοινωνικών αγαθών και των δημόσιων υπηρεσιών, βρίσκεται στον πυρήνα του νεοφιλελευθερισμού, γι' αυτό και διαχρονικά το σχέδιο αυτο υπηρετείται από τις κυβερνήσεις χωρίς παρεκκλίσεις. Για αυτό το λόγο, η σημερινή αντιπαράθεση μεταξύ ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ (αλλά και ΠΑΣΟΚ) για το ποιος θα ήταν ο καλύτερος διαχειριστής της ιδιωτικοποίησης του ΟΣΕ, χωρίς αυτή να

αμφισβητείται, θα πρέπει να είναι αδιάφορη για τους/ες εργαζόμενους/ες και τα λαϊκά στρώματα, από τη στιγμή που δεν αμφισβητούν, ούτε στο ελάχιστο, τις ίδιες τις ιδιωτικοποιήσεις.

Το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων είναι απολύτως κρίσιμο και οφείλει να βρίσκεται πολύ ψηλά και στην ατζέντα της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και μέσα στην προεκλογική περίοδο. Αυτή η αντιπαράθεση στοχοποιεί το σύνολο των συστημικών πολιτικών, του κράτους και των καπιταλιστών, που βάζουν τα κέρδη πάνω από τις ζωές των ανθρώπων. Η υγεία, η παιδεία, το ρεύμα, το νερό, οι συγκοινωνίες είναι κοινωνικά αγαθά και δεν μπορούν να είναιμπορεύματα.

Μια τέτοια ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική πολιτική οφείλει να έχει τρία στοιχεία. Πρώτον, ο μαζικός-ενωτικός αγώνας για να μπει φραγμός στις ιδιωτικοποιήσεις που προωθούνται. Κάθε πτυχή των ιδιωτικοποιήσεων, είτε αυτή αφορά το νερό είτε την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων χώρων, θα πρέπει να είναι «κόκκινο πανί» για το σύνολο των δυνάμεων της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος.

Δεύτερον, η αντιστροφή των ιδιωτικοποιήσεων που έχουν συντελεστεί, μέσω επανακρατικοποιήσεων χωρίς αποζημιώσεις και με εργατικό-κοινωνικό έλεγχο. Με αυτόν τον τρόπο, μπορούν να συγκροτηθούν μεταβατικές διεκδικήσεις, που σήμερα είναι μαχητές και που μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο μέσα από τη μαζική δράση του εργατικού κινήματος. Κάθε μικρή νίκη των εργαζομένων απέναντι στο ιδιωτικό κεφάλαιο με την απόσπαση τομέων κερδοφορίας στην ιδιοκτησία του δημοσίου, μπορεί να είναι προωθητική στις συνειδήσεις των εργαζομένων και να δίνουν αυτοπεποίθηση, ισχυροποιώντας το «στρατόπεδο» της εργατικής τάξης. Μια τέτοια πολιτική δεν μπορεί να υπηρετηθεί γενικά από κάποια κυβέρνηση, όχι λόγω προθέσεων, αλλά λόγω συσχετισμού δύναμης. Είναι καθήκον του εργατικού κινήματος να το επιβάλλει με τις διεκδικήσεις του. Από αυτή την άποψη, η συλλήβδην απόρριψη των επανακρατικοποιήσεων, ως ρεφορμιστικό αίτημα ενσωμάτωσης από το ΚΚΕ, είναι λανθασμένη.

Τρίτον, τα παραπάνω πρέπει να εντάσσονται σε μία συνολική εναλλακτική για ένα «άλλο δημόσιο», όπου θα λειτουργεί με γνώμονα τις ανάγκες της κοινωνίας, θα διασφαλίζει την καθολική δωρεάν πρόσβαση στα κοινά αγαθά (παιδεία, υγεία, ρεύμα, νερό, μεταφορές, στέγη κλπ) και θα είναι υπό το δημοκρατικό έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων. Αυτή η σοσιαλιστική προοπτική είναι αυτή που μπορεί να ενοποιήσει πολιτικά τα διαφορετικά μέτωπα πάλης και να εντάξει τις διεκδικήσεις για επαναφορά στο δημόσιο των ιδιωτικοποιημένων δομών και υπηρεσιών σε μια απελευθερωτική προοπτική.

με κόκκινο μέλαν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΕΚΘΕΣΗ «ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ»

Βραβείο αυταρχισμού διεκδικεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με την Ελλάδα να καταγράφει σημαντική υποχώρηση σε επίπεδο δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, όπως αυτή αποτυπώνεται στην ετήσια έκθεση της Διεθνούς Αμνηστίας για το 2022-2023. «Υπερβολική και παράνομη χρήση βίας κατά ειρηνικών διαδηλωτριών, επαναπροωθήσεις προσφυγισσών/ύγων και μεταναστριών/ών, 17 γυναικοκτονίες σε ένα έτος από νυν ή πρώην συντρόφους των θυμάτων, καταγγελία βιασμού 19χρονης στο Α.Τ. Ομόνοιας, ένα αμφιλεγόμενο νομοσχέδιο που στερείται αποτελεσματικών εγγυήσεων για τα άτομα που υπόκεινται σε παρακολούθηση, παραβιάσεις των δικαιωμάτων των αντιρρησιών συνείδησης στη στρατιωτική θητεία», αλλά και οι καταστροφικές επιπτώσεις των μέτρων λιτότητας στην Υγεία είναι μόνο μερικές από τις αναφορές της Διεθνούς Αμνηστίας στην ετήσια έκθεσή της για την Ελλάδα. Στην ίδια έκθεση τονίζεται ιδιαίτερα η αστυνομική ατιμωρησία, όπως στη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου όπου αφέθηκαν ελεύθεροι οι εμπλεκόμενοι αστυνομικοί. Το ίδιο και στις δολοφονίες των Ρομά Νίκου Σαμπάνη και Κώστα Φραγκούλη. Μεγάλο κεφάλαιο είναι αφιερωμένο στο προσφυγικό: «πάνω από 18.000 προσφύγισες, πρόσφυγες και μετανάστριες/άστες έφτασαν από τη θάλασσα και τη στεριά, σε σύγκριση με περίπου 9.000 το 2021. Το ποσοστό θνησιμότητας αυξήθηκε δραματικά, με 326 εκτιμώμενους νεκρούς και αγνοούμενους, έναντι 115 το 2021», ενώ παράλληλα επισημαίνονται οι διώξεις σε βάρος ακτιβιστών υπέρ των δικαιωμάτων των προσφύγων. Φαίνεται ότι κάποιοι έχουν βάλει στόχο να μοιάσουν στον Ορμπάν ή τη Μελόνι. Ακόμα ένας λόγος δηλαδή να τελειώνουμε με τον Μητσοτάκη και την πολιτική του ρατσισμού και της καταστολής.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΦΡΑΚΤΗ

Παρά τη διεθνή κατακραυγή για την εγκληματική πολιτική αποτροπής στα ελληνικά σύνορα, η κυβέρνηση έσπασε ένα επικοινωνιακό σόου για να ανακοινώσει την επέκταση του φράκτη στον Έβρο. Εντάσσοντας το ζήτημα στην προεκλογική αντιπαράθεση μάλιστα, κατηγόρησε τον ΣΥΡΙΖΑ «ότι θέλει τη χώρα ξέφραγο αμπέλι», με τα στελέχη της Κουμουνδούρου να υπογραμμίζουν σε όλους τους τόνους πως δεν έχουν καμία πρόθεση να γκρεμίσουν αυτό

το μνημείο απανθρωπιάς. Σιγά μη διαφωνούσαν με την Ευρώπη-φρούριο αυτοί που υπέγραψαν τα παράνομα pushbacks με την Τουρκία και, δια στόματος Α. Τσίπρα, υπόσχονται σε όσους καταφέρουν να φτάσουν στη χώρα απέλαση ή άγρια εκμετάλλευση στα χωράφια και αλλού. Στρυμωγμένη από τις δημοσκοπικές απώλειες μετά τα Τέμπη, η ΝΔ επαναφέρει τη σκληρή αντιπροσφυγική ρητορική, επιχειρώντας αλλαγή ατζέντας και συγκράτηση διαρροών προς τα ακροδεξιά της, ειδικά αν απαγορευτεί τελικά η κάθοδος της ναζιστικής συμμορίας Κασιδιάρη και οι ψηφοφόροι του μείνουν «άστεγοι». Είναι γνωστό ότι, πουθενά στον κόσμο, τα τείχη δεν εμπόδισαν απελπισμένους ανθρώπους που ζητούν καλύτερη ζωή, βάζοντας σε κίνδυνο την ίδια τους τη ζωή. Απέναντι στην βαρβαρότητα των κρατούντων, θα επιμένουμε να παλεύουμε σθεναρά για να σταματήσουν οι παράνομες-δολοφονικές επαναπροωθήσεις προσφύγων-ισσών στα ελληνοτουρκικά σύνορα. Για να κλείσουν τα στρατόπεδα-κολαστήρια και να μην κατασκευαστούν νέες φυλακές.

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΕΣ «ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ»

Η ΕΥΠ, η οποία βρέθηκε στη δίνη των αποκαλύψεων για το σκάνδαλο των υποκλοπών, κατάφερε να διαπιστώσει πως στην Ελλάδα δρούσε μια κατάσκοπος από τη Ρωσία (ενώ αυτή είχε φύγει από τη χώρα εδώ και μήνες) και λίγες μέρες αργότερα (σε συνεργασία με την Αντιτρομοκρατική και τη Μοσάντ) να ανακαλύψει δίκτυο επίδοξων «τρομοκρατών» που στόχευαν να «αιματοκυλήσουν» εβραϊκό εστιατόριο στου Ψυχρή. Και όλα αυτά συνέβησαν μετά το έγκλημα των Τεμπών και λίγες εβδομάδες πριν από τις εκλογές, με την οργή για τον κυβερνητικό θίασο να παραμένει διάχυτη στην κοινωνία. Η υπόθεση των δύο μεταναστών εργατών γης (Πακιστανό που λειτουργούσαν για λογαριασμό ενός από τους κλάδους των Φρουρών της Επανάστασης του Ιράν, σύμφωνα με τις Αρχές) προφανώς έχει πολλά κενά, παρά τα τρομολαγνικά ρεπορτάζ των συστημικών ΜΜΕ, που κράτησαν το θέμα στην επικαιρότητα. Πώς γίνεται να μιλάμε για δίκτυο «τρομοκρατών», όταν δεν έχουν βρεθεί όπλα, εκρηκτικά ή έστω κάποια γιάφκα που χρησιμοποιούσαν οι συλληφθέντες; Πώς θα έθεταν σε εφαρμογή ένα τέτοιο μεγάλο σχέδιο χωρίς να έχουν στρατολογήσει μέλη, χωρίς άλλα δίκτυα υποστήριξης, γενναία χρηματοδότηση κλπ;

Η μάχη της αξιολόγησης στο Δημόσιο

Υπεράσπιση του δικαιώματος στην απεργία

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ταξική εμμονή της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας στην υπεράσπιση των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου και η εκπληκτική της προσπάθεια για την υπερδιόγκωση των κερδών του, καθοδηγεί τις επίμονες και μακροχρόνιες προσπάθειές της στη διάλυση οποιασδήποτε μορφής κοινωνικού κράτους. Προφανώς, το μόνο δημόσιο που της είναι χρήσιμο είναι το δημόσιο χρήμα, που τροφοδοτεί τους κρατικοδίαιτους ιδιώτες επιχειρηματίες-φίλους της.

Για να επιτευχθούν οι επιλογές του ελληνικού κεφαλαίου, τα προσδεδεμένα κόμματα σε αυτό έχουν επιδοθεί σε επανειλημμένες επιθέσεις ενάντια στους δημοσίους υπαλλήλους, όλα τα μνημονιακά χρόνια, με κορύφωση την επίρριψη των ευθυνών της εγκληματικής τραγωδίας στα Τέμπη στους... φερόμενους ως «βαθύ κράτος», εργαζομένους στο Δημόσιο.

Η αξιολόγηση, όπως κατ' επανάληψη έχουμε γράψει, εμείς και ολόκληρη η συνδικαλιστική αριστερά, έχει στόχο να μετατοπίσει τις ευθύνες της εγκατάλειψης του κοινωνικού κράτους από τις κυβερνήσεις, στους ίδιους τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες.

Επίσης, έχει στόχο να βάλει τους Δ.Υ. να εξυπηρετούν και να δουλεύουν για τα συμφέροντα των ιδιωτικών επιχειρηματιών, με εντατικοποίηση, «προσαρμοστικότητα» και χωρίς επιφυλάξεις. Ακριβώς αυτές τις «αρετές» θέλουν να βαθμολογήσουν και να τις εξασφαλίσουν, απαγορεύοντας οποιαδήποτε συλλογικά οργανωμένα αντίδραση και αντίσταση από τα σωματεία, τις Ομοσπονδίες και την ίδια την ΑΔΕΔΥ.

Έτσι εξηγείται η λυσσαλέα επίθεση απέναντι στο συνταγματικά κατοχυρωμένο και στοιχειώδες δικαίωμα των εργαζομένων στην απεργία, σε οποιαδήποτε μορφή απεργίας. Ακόμα και στην απεργία-αποχή.

Η μακρόχρονη αντίσταση των δημοσίων υπαλλήλων στην αξιολόγησή τους, σε μία αξιολόγηση η οποία

δεν λαμβάνει υπόψη της τις συνθήκες δουλειάς, τις απαράδεκτες έως τραγικές, όπως αποδείχθηκε στην περίπτωση των Τεμπών, έχει αναγκάσει όλες τις τελευταίες κυβερνήσεις να την επαναδιατυπώσουν, χωρίς φυσικά να αλλάζει η ουσιαστική της στόχευση, προσπαθώντας μάλιστα να την... εμπλουτίσουν και να την κάνουν πιο αποτελεσματική, εισάγοντας εκβιασμούς για τη δημιουργία κλίματος μεταξύ των εργαζομένων «διαίρει και βασίλευε», όπως έγινε στην περίπτωση της αξιολόγησης Γεροβασίλη και της τωρινής του Βορίδη.

Είναι τέτοια η κατάσταση των δημοσίων υπηρεσιών από πλευράς

κάθε απεργία. Ακόμα και αυτές που αναγκάζονται οι, συνδεδεμένες με τα «κόμματα εξουσίας», συνδικαλιστικές ηγεσίες να κηρύξουν και να υπερασπιστούν.

Έτσι, το τελευταίο διάστημα βλέπουμε μία επανειλημμένη και εκπληκτικά επίμονη επίθεση στην ίδια την ΑΔΕΔΥ, της οποίας οι απεργίες βγαίνουν με εκπληκτική ταχύτητα παράνομες.

Επιπλέον βλέπουμε, επίσης με εκπληκτική ταχύτητα, δικαστική επίθεση στη μεγάλη πλειοψηφία των ομοσπονδιών-μελών της ΑΔΕΔΥ, για το ίδιο ζήτημα, δηλαδή για την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση.

Είναι τέτοια η κατάσταση των δημοσίων υπηρεσιών από πλευράς υποστελέχωσης, μισθολογικής και εργασιακής απαξίωσης και αφαίρεσης δικαιωμάτων από τους υπαλλήλους, που η όποια αξιολόγηση δεν μπορεί να νομιμοποιηθεί στα μάτια των εργαζομένων στο Δημόσιο.

υποστελέχωσης, μισθολογικής και εργασιακής απαξίωσης και αφαίρεσης δικαιωμάτων από τους υπαλλήλους, που η όποια αξιολόγηση δεν μπορεί να νομιμοποιηθεί στα μάτια των εργαζομένων στο Δημόσιο, για αυτό και η κυβέρνηση έχει επιλέξει την πιο ακραία επιθετική αντιμετώπιση, που σημαίνει αφενός εκβιαστικές διατάξεις για την ιεραρχική εξέλιξη των Δ.Υ. και αφετέρου, την απαγόρευση των απεργιακών κινητοποιήσεων, ακόμα και της απεργίας-αποχής από το συγκεκριμένο καθήκον, η οποία προφανώς δεν διαταράσσει την υπόλοιπη, εξουθενωτική για τους εργαζόμενους, λειτουργία του Δημοσίου.

Για αυτό και η κυβέρνηση εξαντλεί το νομικό αντιαπεργιακό οπλοστάσιο που έχει δημιουργηθεί τα προηγούμενα μνημονιακά χρόνια (με τους νόμους Αχτσιόγλου, Χατζηδάκη, Βορίδη κ.ά.) και με τη συνδρομή της καθόλου ανεξάρτητης Δικαιοσύνης, βγάζει παράνομη

της και του κεφαλαίου.

Υπάρχουν μεγάλες ομοσπονδίες, πχ ΠΟΕΔΗΝ, ΠΟΕ-ΟΤΑ, που έχουν διαφύγει και ακόμα δεν έχουν λάβει εξώδικα, επομένως υπάρχουν αξιοποιήσιμα χρονικά περιθώρια.

Υπό την πίεση της κλιμάκωσης της επίθεσης από κυβερνητικής πλευράς, η ΑΔΕΔΥ έχει αποφασίσει στην πιο πρόσφατη συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της, την επαναπροκήρυξη της απεργίας-αποχής, μόλις χρειαστεί, με απώτερο όριο τη Μεγάλη Δευτέρα (10/4). Αυτό θα σημαίνει κάποιες χιλιάδες ευρώ πρόστιμο, αλλά όταν βάλλεται, με αυτόν τον τρόπο, το δικαίωμα στην απεργία εν τέλει, είναι προφανές ότι δεν γίνεται αλλιώς!

Οι δικαστικές διώξεις των ανώτερων συνδικαλιστικών οργάνων του Δημοσίου, έχουν ξεφύγει κι από το καθεαυτό ζήτημα της αξιολόγησης κι επεκτείνονται στο δικαίωμα στην οποιασδήποτε μορφής απεργία.

Η εξέλιξη της υπόθεσης κάνει υποχρεωτική την έκφραση, τουλάχιστον, της αλληλεγγύης στις διωκόμενες ομοσπονδίες και στην ίδια την ΑΔΕΔΥ, με την άμεση προκήρυξη κι από όσες ομοσπονδίες δεν έχουν κηρύξει ακόμα απεργία-αποχή (ανάμεσα σε αυτές, δυστυχώς και η ομοσπονδία στην οποίας το ΓΣ είμαι εκλεγμένο μέλος, η ΠΟΓΕΔΥ).

Επιπλέον, είναι απαραίτητος ο συντονισμός όλων των ομοσπονδιών, για να μη διευκολύνουν την κυβέρνηση και το Βορίδη, που εκφράζει σε κορυφαίο επίπεδο το αντι-δημοσιοϋπαλληλικό μένος της, κηρύσσοντας τώρα, απεργία-αποχή όλες και στηρίζοντας/πιέζοντας την ΑΔΕΔΥ, για την επαναπροκήρυξη μέχρι τις 10 Απρίλη.

Αν υποχωρήσουμε τώρα, θα είναι αυτοκτονική πράξη και υπόκλιση στους συνειδητούς πολιτικούς σχεδιασμούς των μνημονιακών κυβερνήσεων, που προσπαθούν επανειλημμένα να εξοντώσουν και να απενεργοποιήσουν το συνδικαλισμό και την απεργία στους χώρους δουλειάς. Το συνδικαλισμό, που με τραγικό τρόπο στο σιδηροδρομικό έγκλημα των Τεμπών, έδειξε ότι είναι ο μόνος που μπορεί να προστατεύσει εργαζόμενους και χρήστες των υπηρεσιών.

Η ατομική αξιολόγηση στην εκπαίδευση δεν θα περάσει!

Της Πόλυς Σύριγγα

Δεν έχει περάσει ούτε δίμηνο από την στιγμή που η υπουργός Παιδείας έδωσε «εντολή» να ξεκινήσουν οι διαδικασίες ατομικής αξιολόγησης των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών και η προσπάθεια επιβολής του νέο επιθεωρητισμού στην δημόσια εκπαίδευση μετά από 41 χρόνια, έχει συναντήσει σκληρή αντίσταση από το εκπαιδευτικό κίνημα.

Οι μεθοδεύσεις του υπουργείου και οι στοχεύσεις της αξιολόγησης

Σε κλίμα γενικευμένης κοινωνικής οργής με χιλιάδες εργαζόμενους κι εργαζόμενες να παίρνουν θέση κατά της ατομικής αξιολόγησης, και μετά το έγκλημα στα Τέμπη όπου φάνηκε ότι η Ν.Δ. αντιμετωπίζει όλους τους δημόσιους κοινωνικούς τομείς ως διαδικασία αγοροπωλησίας και υπέρμετρης κερδοφορίας, το ΥΠΕΠΘ βρίσκεται σε εξαιρετικά δυσμενή θέση. Η προσπάθειά του να διαχωρίσει παράνομα ένα κομμάτι του εκπαιδευτικού κόσμου, τους/τις νεοδιοριστούς/νεοδιορίστες συναδέλφους και να τους/τις κρατήσει «πολιτικούς ομήρους» με την απειλή ότι δεν θα μονιμοποιηθούν εάν δεν περάσουν ατομική αξιολόγηση, (κάτι που ισχύει αυτοδικαίως για όλους/όλες τους/τις δημοσίους υπαλλήλους) έχει εξοργίσει όλους τους/τις εκπαιδευτικούς, οι οποίοι, οποίες συσπειρώνονται γύρω από τα σωματεία τους και ανακαλύπτουν ξανά στην πράξη την ενότητα στην δράση.

Η αντιπαράθεση της υπουργού με τον εκπαιδευτικό κόσμο δεν είναι σημερινή. Εδώ και 2 χρόνια γίνονται

προσπάθειες με διάφορους σχεδιασμούς, κρυφούς ή φανερούς, όπως (τους μέντορες-συμβούλους, την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, τους εκβιασμούς μέσω εγκυκλίων Κόπτη, τις εξετάσεις PISA, κ.τ.λ.) να περάσει η φιλελεύθερη στρατηγική της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης μέσα από την κατηγοριοποίηση των σχολείων και την μετατόπιση των ευθυνών για την διαρκή επιδείνωσή της στους/στις εκπαιδευτικούς. Οι χρόνιες παθολογίες που ταλανίζουν την εκπαιδευτική διαδικασία, από τα χιλιάδες κενά ακόμα και σήμερα καθώς γράφονται αυτές οι γραμμές μετά τις χιλιάδες συνταξιοδοτήσεις, οι συμπύξεις και συγχωνεύσεις τμημάτων και σχολείων, οι ελλείψεις σε υλικοτεχνική υποδομή (δεν είναι τυχαίο που ο όρος υλικοτεχνική υποδομή έχει αφαιρεθεί από όλους τους δείκτες «αυτοαξιολόγησης» της σχολικής μονάδας, ούτε ότι στις 2 Φεβρουαρίου 2023 ο πρόεδρος του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής, Γιάννης Αντωνίου ανέφερε σε συνέντευξη ότι «Ο εκπαιδευτικός να παλέψει με αυτά που έχει και όχι παθητικά να βολεύεται πίσω από τις ελλείψεις των σχολείων σε προσωπικό και υποδομές. Να δημιουργεί και όχι να γκρινιάζει, όπως κάνουν οι συνδικαλιστές!», δείχνουν την ολοένα μεγαλύτερη απόσυρση του κράτους από τις υποχρεώσεις του και την εμμονή του φιλελευθερισμού να αποτελεί η «ατομική λύση» πανάκεια για κάθε νόσο της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Στο δρόμο του αγώνα

Όμως όσο πιο επιείχυντα μέσα χρησιμοποιούνται, όπως καλέσματα από Συμβούλους Εκπαίδευσης σε νεοδιοριστούς/νεοδιορίστες εκπαιδευτικούς για προκαταρκτι-

κές συζητήσεις σε καφετέριες, εκτός νόμου και εκτός νομού, σε ακατάλληλες ώρες ακόμα και 11 την νύχτα, η παρουσία αξιολογητών «εν κρυπτώ» από τους τοπικούς ΣΕΠΕ και τις τοπικές ΕΛΜΕ και τους συλλόγους διδασκόντων, τόσο η οργή των εκπαιδευτικών φουντώνει και το μήνυμα που στέλνουν από άκρη σε άκρη είναι σαφές, ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!

Οι πρόσφατες αποφάσεις της ΔΟΕ για κοινό, συντονισμένο αγώνα μαζί με την ΟΛΜΕ δείχνουν τον δρόμο στηρίζοντας έτσι τους/τις συναδέλφους της βάσης που βρίσκονται στον δρόμο της αντίστασης χρησιμοποιώντας όλο το αγωνιστικό πλαίσιο που έχει ανακοινωθεί από την απεργία-αποχή της ΑΔΕΔΥ μέχρι τις καινούριες τρίωρες διευκολυντικές στάσεις εργασίας από την ΔΟΕ. Η ΔΟΕ έχει ήδη ξεκινήσει συνεχή ενημερωτικά διαδικτυακά σεμινάρια για όλα τα ζητήματα που αφορούν σε αυτήν την αξιολόγηση για όλη την Ελλάδα. Κάποιοι ΣΕΠΕ με κάποιες ΕΛΜΕ έχουν ήδη ξεκινήσει να οργανώνονται προς αυτήν την κατεύθυνση όπως ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ της Α΄ Αθήνας την Τετάρτη 29/03/23. Από την Κρήτη ως την Πελοπόννησο και τα νησιά Ν.Α, εκεί όπου ξεκίνησε με φόρα η ατομική αξιολόγηση, η κυβέρνηση «έφαγε πόρτα» και χρησιμοποιεί εγκυκλίους με νέες προθεσμίες που αποδεικνύουν ότι η αντίσταση των συναδέλφων είναι σθεναρή! Είναι ξεκάθαρο πια ότι η αξιολόγηση του ΥΠΑΙΠΘ είναι τελείως απονομιμοποιημένη στα μάτια δεκάδων χιλιάδων εκπαιδευτικών σε όλη την επικράτεια και μόνο οργή προκαλεί ο συνεχιζόμενος προκλητικός εκφοβισμός του Γ.Γ. του ΥΠΕΠΘ, Κόπτη με μία παράνομη εγκύκλιο, ο οποίος απειλεί με κατάργηση του νόμου

για το μισθολόγιο «ξεχνώντας» ότι το δικαίωμα στην απεργία δεν έχει καταργηθεί!

Εμείς όμως ξέρουμε καλύτερα! Η εμπειρία του προηγούμενου διαστήματος παρόλες τις δυσκολίες στην οργάνωση των αντιστάσεων, μας οδηγεί πίσω στα σωματεία μας και στις συλλογικές δράσεις. Βλέποντας και αναπνέοντας τον αέρα από την Γαλλία, τον αέρα της σύγκρουσης, της επιμονής και της οργάνωσης, πρέπει να μεταφέρουμε αυτήν την εμπειρία και στη σημερινή περίοδο και να δώσουμε στο ΥΠΑΙΘ την απάντηση που τους αξίζει! Για αυτό και απαντάμε με ενότητα στη δράση και καθολική συμμετοχή στις κινητοποιήσεις που αποφασίζουν οι ΣΕΠΕ και η ΔΟΕ. Μπλοκάρουμε τους αξιολογητές από την είσοδο στα σχολεία μας αξιοποιώντας την απεργία –αποχή και τις στάσεις εργασίας της ΔΟΕ. Συμμετέχουμε μαζί στις Γενικές Συνελεύσεις και συναποφασίζουμε δυναμικά για τα επόμενα βήματα. Η αναμέτρηση αυτή ξεπερνάει κατά πολύ τα στενά εκπαιδευτικά πλαίσια και αρχίζει να γίνεται υπόθεση όλης της κοινωνίας. Η ΔΟΕ και η ΟΛΜΕ έχουν σοβαρή ευθύνη να οργανώσουν αυτήν την μάχη μέχρι την νίκη και να δηλώσουν άμεσα ότι θα χρησιμοποιήσουν όλα τα μέσα που έχουν στην διάθεσή τους (επαναπροκήρυξη της απεργίας με κάθε δυνατό τρόπο) καθώς και να λειτουργήσουν απεργιακό ταμείο, ένα χρήσιμο εργαλείο στην περίοδο της οικονομικής κρίσης.

Το επόμενο βήμα θα είναι η σύνδεση αυτής της μεγαλειώδους προσπάθειας με τις άλλες κοινωνικές αντιστάσεις για την δημιουργία ενός ρεύματος ανατροπής που θα στείλει την κυβέρνηση αυτή και τις πολιτικές της επιλογές στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Μεγάλες κινητοποιήσεις των διανομέων της Wolt

Μαζικές, μαχητικές, πολύχρωμες οι κινητοποιήσεις των διανομέων της Wolt που ξεκίνησαν το Σάββατο 1 Απρίλη και συνεχίστηκαν άλλες 2 μέρες ως και την Δευτέρα 3 Απρίλη. Ένα πολύβουο και πολύχρωμο ποτάμι από δίκυκλα πλημμύρισε τους δρόμους της Αθήνας τις πρώτες 2 μέρες των κινητοποιήσεων.

Οι διανομείς, ντυμένοι με τα γαλάζια γιλέκα της δουλειάς και πατώντας παρατεταμένα τις κόρνες από τα μηχανάκια τους κατόρθωσαν να συγκεντρώσουν τα βλέμματα όσων ανθρώπων βρέθηκαν στους δρόμους του κέντρου της Αθήνας τις δύο πρώτες μέρες και χάζευαν το κονβόι με τα 300 και πλέον δίκυκλα που έβλεπαν μπροστά τους. Στο πλευρό τους από την πρώτη στιγμή και το Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού Αττικής και οι συνάδελφοί τους από το Σωματείο Εργαζομένων στην e-food. Την πολυχρωμία και την εντυπωσιακή εικόνα συμπληρώνει η μαζική συμμετοχή των μεταναστών εργαζομένων της Wolt που συμμετέχουν μαζικά και αυτοί στις κινητοποιήσεις.

Αντίστοιχα μαζική ήταν και η συγκέντρωση έξω από τα κεντρικά γραφεία της εταιρείας, τη Δευτέρα 3/4. Εκεί τη συμπάρσταση στον αγώνα των εργαζομένων δήλωσαν με αντιπροσωπείες τους οι συνδικαλιστικές παρατάξεις ΠΑΜΕ και ΜΑΧΗ και πολιτικές οργανώσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΚΚΕ, Αναμέτρηση, ΔΕΑ κ.ά.).

Ο αγώνας των εργαζομένων στη Wolt της Ελλάδας έχει και συνέχεια καθώς τη Δευτέρα 3 Απρίλη ξεκινάνε

κινητοποιήσεις και οι εργαζόμενοι της εταιρείας στη Γερμανία. Συγκινητική ήταν και η στιγμή που οι εργαζόμενοι μετέδωσαν βίντεο με τους αγωνιστικούς χαιρετισμούς εργαζομένων στη Wolt στη Γεωργία. Η εταιρεία, θορυβημένη από τις μαζικές κινητοποιήσεις, προσπάθησε να αποκλείσει από τη συνάντηση μαζί της τον εκπρόσωπο του Συνδικάτου Επισιτισμού Τουρισμού Αττικής αλλά η αποφασιστική στάση των εργαζομένων που δήλωσαν ότι δεν θα αποχωρήσουν από τα γραφεία αν η εταιρεία δεν αποδεχθεί όλους τους εκπροσώπους τους την οδήγησε σε υποχώρηση.

Τα βασικά αιτήματα των εργαζομένων είναι τρία. Πρώτον να μην μειωθούν οι αποδοχές των διανομέων ανά παραγγελία και να επανέλθουν στα επίπεδα του Μάρτη του 2022 με αποζημίωση 0,40 σεντς από το πρώτο μέτρο. Δεύτερον να σταματήσει η

αδήλωτη εργασία. Να υπογραφούν συμβάσεις αορίστου χρόνου απευθείας με τη Wolt και ταυτόχρονα να δοθούν πλήρη ασφαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα σε όσους διανομείς εργάζονται στην πλατφόρμα μέσω έμμεσου εργοδότη.

Και τρίτον να χορηγήσει δωρεάν η εταιρεία όλα τα απαραίτητα μέσα ατομικής προστασίας. Το κράνος, το μπουφάν της μηχανής, τον εξοπλισμό. Και ταυτόχρονα να τηρούνται όλα τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας καθώς έχουν παρατηρηθεί ακραία φαινόμενα. Όπως μετά από ατυχήματα διανομέων που μετέφεραν παραγγελίες να στέλνει η εταιρεία τους «υπευθύνους» της μετά από 50 και πλέον λεπτά για να δουν τι έγινε. Ο αγώνας τους θα συνεχιστεί μέχρι η εταιρεία να αποδεχθεί πλήρως τα παραπάνω αιτήματα.

Λουκέτα και απολύσεις στα Public

Μαζική παράσταση διαμαρτυρίας πραγματοποιήσε την Τρίτη 4 Απρίλη, έξω από το κατάστημα Public στη Λεωφόρο Συγγρού, το Σωματείο Εργαζομένων στην Εταιρεία RetailWorld A.E. - Καταστήματα Public. Στην κινητοποίηση συμμετείχαν δηλώνοντας τη συμπάρτασή τους στους εργαζόμενους στα Public μέλη άλλων πρωτοβάθμιων σωματείων και εργατικές παρατάξεις, απαιτώντας την ανάκληση των απολύσεων που έγιναν με αφορμή τη συγχώνευση των καταστημάτων Public της Λεωφόρου Συγγρού με αυτό της Καλλιθέας που έκλεισε, όπως αντίστοιχα συνέβη και με αυτό του Χαλανδρίου που έκλεισε και συγχωνεύτηκε με το κατάστημα στο Μαρούσι.

Η εργοδοσία αρνήθηκε να ανανεώσει τις συμβάσεις εργασίας όλων των εργαζομένων στα 2 καταστήματα και να προσφέρει δουλειά σε όλους στα καταστήματα που έχει. Η ανησυχία στους εργαζόμενους κορυφώνεται καθώς οι απολύσεις αυτές έρχονται λίγες μέρες μετά τα λουκέτα στα καταστήματα της εταιρείας σε Αγρίνιο και Άργος. Λουκέτα που οδήγησαν δεκάδες εργαζόμενους στην ανεργία χωρίς καμία προειδοποίηση παρά το ότι τα καταστήματα αυτά «έπιαναν» τις οικονομικές στοχοθεσίες που η ίδια η διοίκηση έθετε.

Το σωματείο και οι εργαζόμενοι στην επιχείρηση απαιτούν να ανακληθούν όλες οι απολύσεις και να μη γίνουν καινούργιες αν η εργοδοσία συνεχίσει τις συγχωνεύσεις καταστημάτων και να ανανεωθούν όλες οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου που έχουν πολλοί εργαζόμενοι στην επιχείρηση είτε να μονιμοποιηθούν και να προσληφθούν και όσοι χρειάζονται για να καλυφθούν τα κενά στα καταστήματα. Ενώ διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς και υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας.

Η συνδικαλιστική δίωξη της Αργυρής Ερωτοκρίτου δεν θα περάσει!

Στις 13 Μάρτη του 2023, μία μόλις ημέρα μετά την πρόσληψη της Παθολόγου Αργυρής Ερωτοκρίτου στον Ευαγγελισμό ως μόνιμης επιμελήτριας Β, η διοίκηση του νοσοκομείου την «επαναποποθέτησε-εξόρισε» εκτός νοσοκομείου για τα τακτικά ραντεβού στα εξωτερικά Ιατρεία της Πολυκλινικής Αθηνών. Αυτή η ενέργεια της διοίκησης, συνιστά συνδικαλιστική δίωξη στο πρόσωπο της συναδέλφου που βρέθηκε στην πρώτη γραμμή του αγώνα ως μέλος του Γενικού Συμβου-

λίου της ΟΕΝΓΕ και του σωματείου εργαζομένων «ΓΝΑ Γεννηματάς».

Οι αποφάσεις συμπάρτασης ενάντια στη συνδικαλιστική της δίωξη μετά την πίεση και τις πρωτοβουλίες του Ενωτικού Κινήματος για την Ανατροπή που ξεκίνησαν από την ΕΙΝΑΠ, την ΟΕΝΓΕ και πολλά πρωτοβάθμια σωματεία στα νοσοκομεία απλώθηκαν σε πολλά εργασιακά σωματεία, την ΠΟΕΔΗΝ, την ΑΔΕΔΥ μέχρι και τον Ιατρικό Σύλλογο Αθήνας. Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκαν το διήμερο 22 και 23 Μάρτη

οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός. Την Πέμπτη 30/3, στην Γενική Συνέλευση του Σωματείου Εργαζομένων του Ευαγγελισμού, πάρθηκε η απόφαση για νέα κινητοποίηση την Τετάρτη 5 Απρίλη με κήρυξη στάσης εργασίας 12 μμ - 3 μμ και συγκέντρωση στο Υπ. Υγείας.

Η δίωξη αυτή δεν θα περάσει. Απαιτούμε την άμεση επαναποθέτηση της συναδέλφου στις παθολογικές κλινικές του νοσοκομείου Ευαγγελισμός στο οποίο προσλήφθηκε.

Εργασιακή ανασφάλεια και γυμνές από προσωπικό υπηρεσίες Μονιμοποιήσεις των συμβασιούχων, μαζικές προσλήψεις στους Δήμους

Των Ελένη Χριστοπούλου
και Γρηγόρη Δεμέστιχα

Οι κυβερνήσεις την τελευταία 15ετία έχουν αποφασίσει να χτυπήσουν ριζικά τη μόνιμη και σταθερή εργασία και ταυτόχρονα να παραδώσουν κάθε δημόσια υπηρεσία στο κεφάλαιο. Στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ) μάλιστα η σχέση ομηρίας των εργαζομένων που δεν δουλεύουν ως μόνιμο προσωπικό ή ως προσωπικό με σχέση εργασίας αορίστου χρόνου είναι μια ιστορία που κρατάει πάρα πολλά χρόνια.

Είναι ιστορικές οι πολυήμερες απεργίες του κλάδου από τα τέλη της δεκαετίας του 1970-80 ως και τις αρχές της δεκαετίας 1990-2000 με στόχο να μονιμοποιηθούν και να αποκτήσουν σταθερή σχέση εργασίας οι εργαζόμενοι των ΟΤΑ. Αλλά και στην τελευταία δεκαετία υπήρξαν αγώνες που υποχρέωσαν τις κυβερνήσεις να προχωρήσουν σε μονιμοποιήσεις εργαζομένων έστω και μέσα από την άθλια διαδικασία της αυξημένης μοριοδότησης στους διαγωνισμούς για προσλήψεις προσωπικού.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας έδειξε αξιοζήλευτη σπονδή ώστε δεκάδες συμβασιούχοι εργαζόμενοι στους δήμους και στο δημόσιο συνολικά να συνεχίσουν να δουλεύουν σε καθεστώς ομηρίας. Άσχετα αν αυτοί οι εργαζόμενοι είναι αποδεδειγμένα υπεραπαιτήτοι για να μπορέσουν οι δήμοι να προσφέρουν στοιχειώδεις υπηρεσίες και ποιότητα ζωής στους δημότες τους.

Ψήφισε μεταξύ άλλων καθοριστικών νόμων και άρθρων σε βάρος των εργαζομένων και το άρθρο 37 του Νόμου 4915/2022 με το οποίο υποχρεώνει τις δημοτικές αρχές να ασκούν εφέσεις σε αποφάσεις δικών που αφορούν τον προσδιορισμό ή την μετατροπή της εργασιακής σχέσης μεταξύ εργαζομένων και Δήμων. Δε φτάνει που δεν κάνουν προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στους δήμους δε θέλουν να υπάρξει ούτε μια περίπτωση να αποκτήσουν οι εργαζόμενοι οποιοδήποτε δικαίωμα. Πως αλλιώς θα μπορούν οι δήμαρχοι να παραχωρήσουν αν θελήσουν ολόκληρες υπηρεσίες και ειδικά υπηρεσίες

Η ΠΟΕ ΟΤΑ καλεί σε πανελλαδική απεργία και συγκέντρωση τη Μεγάλη Δευτέρα 10 Απρίλη, στις 10, στην πλατεία Καραϊσκάκη και διαδήλωση στα γραφεία της ΚΕΔΕ και στο Υπουργείο Εσωτερικών

όπως η καθαριότητα και το πράσινο για παράδειγμα σε ιδιώτες αν δεν υπάρχει προσωπικό κακοπληρωμένο και χωρίς δικαιώματα.

Άλλωστε η ίδια η κυβέρνηση είναι αυτή που για να μπορέσει να ιδιωτικοποιήσει τις υπηρεσίες των δήμων επέβαλε διά νόμου τη μεταφορά καθοριστικών και με οικονομικό αντικείμενο αρμοδιοτήτων των Δημοτικών Συμβουλίων στις Οικονομικές Επιτροπές.

Και όλα αυτά ενώ το προσωπικό που δουλεύει στους δήμους δεν επαρκεί για να καλυφθούν οι ανάγκες τους. Αν το προσωπικό επαρκούσε δεν θα βλέπαμε προγράμματα κοινωφελούς εργασίας όπου 20.000 και πλέον άνεργοι δουλεύουν με μισθούς πείνας (614 ευρώ) ως προσωπικό με συμβάσεις ορισμένου χρόνου που μάλιστα ακριβώς επειδή καλύπτει πάγιες και διαρκείς ανάγκες οι συμβάσεις τους που έληξαν τον Φλεβάρη στις 31 Μάρτη ανανεώθηκαν ως τον Ιούνη του 2023.

Με βάση λοιπόν το άρθρο 37 του Νόμου 4915/2022 η Αποκεντρωμένη Διοίκηση Αττικής κάλεσε σε απολογία τη δημοτική αρχή του Δήμου Αγίου Δημητρίου με την κατηγορία

της με δόλο παράβασης καθήκοντος επειδή αρνήθηκε να ασκήσει έφεση σε 2 πρωτόδικες αποφάσεις που δικαίωναν 34 εργαζόμενους με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και μετέτρεπαν τις συμβάσεις αυτές σε αορίστου χρόνου. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη άφησε ανεξέλεγκτη την κακοπληρωμένη εργασία στους δήμους και κάθε μορφής σύμβαση που υπάρχει και αυτή τη στιγμή υπάρχουν δήμοι που σχεδόν το μισό προσωπικό τους σε κρίσιμες υπηρεσίες είναι συμβασιούχοι. Αυτή η πολιτική είχε και άλλες συνέπειες. Να μειώνονται συνεχώς τα μέτρα υγιεινής και ασφάλειας για την προστασία των εργαζομένων. Σε ένα κλάδο που την τελευταία δεκαετία μετράει σχεδόν 70 νεκρούς.

Οι ελλείψεις προσωπικού στους δήμους δημιουργούν μια σειρά κινδύνους εκτός από τη ζωή των εργαζομένων στους ΟΤΑ. Κινδύνους για τη Δημόσια Υγεία, για τα παιδιά στους παιδικούς σταθμούς, στις ευαίσθητες και ευάλωτες ομάδες των δημοτών κάθε δήμου. Στους Παιδικούς σταθμούς, στις κοινωνικές δομές, στην καθαριότητα και το πράσινο, σε διοικητικές υπηρεσίες αν απολυθούν οι συμ-

βασιούχοι τότε δε θα λειτουργούν και τα αποτελέσματα θα είναι οδυνηρά. Θα δούμε πάρκα που θα γίνονται αντί για ανάσα ζωής μικρές ζούγκλες για όλους μας. Θα δούμε σχολεία χωρίς καθαριότητα. Θα δούμε εργαζόμενους γονείς που δεν θα έχουν που να αφήσουν τα παιδιά τους. Θα δούμε ηλικιωμένους να χάνουν τη μοναδική βοήθεια που μπορεί να έχουν και πάει λέγοντας.

Κινητοποιήσεις

Η κινητοποίηση που έγινε έξω από το Υπουργείο Εσωτερικών με πρωτοβουλία του Συλλόγου Εργαζομένων του Δήμου Αγίου Δημητρίου και τη στήριξη της ΠΟΕ ΟΤΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στους ΟΤΑ) στις 30/3 ήταν πολύ μαζική και έδωσε ώθηση στους εργαζόμενους να διαδηλώσουν τη θέλησή τους να αγωνιστούν για μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους. Για μονιμοποιήσεις και μαζικές προσλήψεις προσωπικού για να καλυφθούν όλες οι ανάγκες. Να δεσμευτούν όλα τα κόμματα ότι θα καταργήσουν το αντεργατικό πλαίσιο Βορίδη και το άρθρο 37 του Ν. 4915/2022 και κάθε διάταξη που απαγορεύει τις μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στους δήμους. Για όλα αυτά η ΠΟΕ ΟΤΑ καλεί σε πανελλαδική απεργία και συγκέντρωση τη Μεγάλη Δευτέρα 10 Απρίλη, στις 10, στην πλατεία Καραϊσκάκη και διαδήλωση στα γραφεία της ΚΕΔΕ και στο Υπουργείο Εσωτερικών με αιτήματα:

- Να καταργηθεί τώρα η υποχρέωση εξάντλησης κάθε ένδικου μέσου που αφορά σε διεκδικήσεις εργαζομένων.

- Την μονιμοποίηση των Εργαζομένων-Συμβασιούχων, που καλύπτουν αποδεδειγμένα πάγιες και διαρκείς ανάγκες και εργάζονται με επαναλαμβανόμενες συμβάσεις στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

- Να ανακληθεί κάθε πειθαρχική δίωξη σε Δημοτικά Συμβούλια και Αιρετούς που αποφάσισαν την μη άσκηση ένδικων μέσων κατά εργαζομένων, στηρίζοντας τις υπηρεσίες των Δήμων και το συμφέρον των Δημοτών που τους εξέλεξαν!!!

- Προσλήψεις μόνιμου προσωπικού στο σύνολο των υπηρεσιών της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, ενάντια στην πολιτική της απαξίωσης και των ιδιωτικοποιήσεων.

1η Μάη: Παγκόσμια Ημέρα της Εργατικής Τάξης Το Σικάγο άνοιξε το δρόμο

Του Νικόλα Κολυτά

Η 1η Μαΐου είναι μια ιστορική ημέρα για το εργατικό κίνημα και την Αριστερά. Δεν είναι μια ημέρα που απλώς φτιάχνουμε στεφάνια ή γιορτάζουμε την κορύφωση της Άνοιξης. Είναι μια ημερομηνία σταθμός κατά την οποία για περισσότερο από έναν αιώνα, οι εργαζόμενοι/ες τιμούν τους αγώνες του παρελθόντος και ατενίζουν τους αγώνες του μέλλοντος προβάλλοντας τα σύγχρονα αιτήματά τους. Είναι μια ημέρα απεργίας. Με ό,τι σημαίνει αυτό διαχρονικά.

Σικάγο 1886

«Κομμούνα, Σικάγο, Οκτώβρης, Ισπανία, μια μέρα η επανάσταση δε θα 'ναι ουτοπία» λέει ένα πανέμορφο σύνθημα που φωνάζουν κατά καιρούς διαδηλωτές στους δρόμους της Αθήνας. Και είναι αλήθεια. Τα γεγονότα του Σικάγο του 1886 αποτελούν το σημαντικότερο εργατικό κόμβο μετά την Κομμούνα του Παρισιού το 1871. Και όχι άδικα. Ήδη από τα τέλη του 19ου

αιώνα οι εργάτες/τριες αρχίζουν να οργανώνονται και να διεκδικούν. Οι απάνθρωπες και εξοντωτικές συνθήκες εργασίας της πιο βάρβαρης εκδοχής του βιομηχανικού καπιταλισμού, τους τσάκιζαν κυριολεκτικά. Δούλευαν μέχρι και 16 ώρες την ημέρα, διέλυαν τα κορμιά τους και τα μυαλά τους στις φάμπρικές, ζούσαν σε παράγκες και καλύβες και πληρώνονταν ίσα ίσα για να τρέφονται και να αναπαράγουν την τάξη τους, ώστε να φέρουν στον κόσμο τη νέα εργατική τάξη, τη νέα γενιά που θα γινόταν αντικείμενο συγνής εκμετάλλευσης.

Έτσι λοιπόν οι εργάτες στα μεγάλα αστικά κέντρα σε όλο τον κόσμο ξεκινούν με διαφορετικές χρονικότητες και δυναμικές, αλλά με κοινά κατά βάση αιτήματα, να οργανώνονται και να διεκδικούν. Διαμορφώνεται το αίτημα για 8 ώρες δουλειά, 8 ώρες ξεκούραση, 8 ώρες ελεύθερο χρόνο. Την 1η Μαΐου του 1886 τα εργατικά συνδικάτα διαδηλώνουν στο Σικάγο και σε άλλες πόλεις των ΗΠΑ για το οκτώωρο. Είχαν προηγηθεί διεκδικήσεις εργατών στον Καναδά το 1872. Το Σικάγο είναι μια αναπτυσσόμενη και βιομηχανοποιημένη πόλη. Έχει πάνω από 1.200 εργοστάσια με

περισσότερους από 350.000 εργαζόμενους, η μεγάλη πλειονότητα των οποίων είναι μετανάστες. Η απόφαση για απεργιακές κινητοποιήσεις την 1η Μαΐου στο Σικάγο πάρθηκε το 1884 στο συνέδριο της Αμερικανικής Ομοσπονδίας Εργασίας.

Στη μεγαλειώδη συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς του 1886 στο Σι-

εργοστάσια, με αποτέλεσμα την 3η Μαΐου μία από αυτές να κατασταλεί βάνουσα από την αστυνομία και μπράβους της εργοδοσίας που επεδίωξαν να βάλουν μέσα στο εργοστάσιο τους απεργοσπάστες. Την επόμενη ημέρα, 4 Μαΐου, οργανώνεται ειρηνική συγκέντρωση στην πλατεία Haymarket, που πνίγηκε

Δούλευαν μέχρι και 16 ώρες την ημέρα, διέλυαν τα κορμιά τους και τα μυαλά τους στις φάμπρικές, ζούσαν σε παράγκες και καλύβες και πληρώνονταν ίσα ίσα για να τρέφονται και να αναπαράγουν την τάξη τους, ώστε να φέρουν στον κόσμο τη νέα εργατική τάξη

κάγο συμμετέχουν 90.000 εργάτες. Τα συνδικάτα και η πλειοψηφία των εργαζομένων επιδιώκουν να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις και να αποκτήσουν διάρκεια. Έτσι, λοιπόν συνεχίζονται οι απεργίες σε

στο αίμα. Γύρω στις 10 το βράδυ οι συγκεντρωμένοι έχουν αρχίσει να διαλύονται. Στο βήμα βρίσκεται ο τελευταίος ομιλητής εν μέσω βροχής, όταν ομάδα 180 οπλισμένων αστυνομικών έφτασε στην πλατεία

Η Πρωτομαγιά στην Ελλάδα

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ της διεθνούς Πρωτομαγιάς δε θα μπορούσε να μην έφτανε και στην Ελλάδα. Η πρώτη καταγραφή πρωτομαγιάτικης συγκέντρωσης γίνεται το 1892, με οργανωτή τον σοσιαλιστή Σταύρο Καλλέργη. Συμμετείχαν περίπου 30 εργάτες που είχαν επαφές με τον Κεντρικό Σοσιαλιστικό Σύλλογο του Καλλέργη. Τα επόμενα χρόνια οι πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις δυναμώνουν φτάνοντας τα 6000 άτομα το 1894. Τα αιτήματα ήταν Κυριακή αργία, οκτώωρο και κρατική ασφάλιση στους "παθόντες εν τη εργασία". Πριν από αυτές τις επίσημες συγκεντρώσεις, όμως, είχαν προηγηθεί οι απεργιακές κινητοποιήσεις των καπνεργατών στην υπό οθωμανικό έλεγχο Δράμα το 1888, με κύριο αίτημα τη 10ωρη εργασία. Αντιλαμβάνεται κανείς σε τι συνθήκες εργάζονταν οι καπνεργάτες στις τεράστιες καπνοκαλλιέργειες της εποχής.

Δυναμικά η Πρωτομαγιά επανεμφανίζεται στην Ελλάδα το 1911 στη

Θεσσαλονίκη με διοργανώτρια τη Φεντερασιόν, μια μεγάλη πολυεθνική εργατική οργάνωση της πόλης, με ιδρυτή και ηγέτη τον σοσιαλιστή Αβραάμ Μπεναρόγια. Ο Μπεναρόγια θα συλληφθεί μαζί με άλλους πρωτεργάτες της απεργιακής κίνησης και θα εξορισθεί στη Σερβία. Την ίδια χρονιά, συγκέντρωση οργανώθηκε και στην Αθήνα στο Μετς με πρωτοβουλία της σοσιαλιστικής ομάδας του Νίκου Γιαννιού. Το βασικό αίτημα ήταν: 8 ώρες δουλειά, 8 ώρες ανάπαυση, 8 ώρες ύπνος. Ακολουθούν οι Βαλκανικοί Πόλεμοι και ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, με αποτέλεσμα οι πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις να ατονήσουν και να εκλείψουν. Επανεμφανίζονται το 1919, έπειτα από την ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) και του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδας (ΣΕΚΕ) που υπήρξε ο πρόδρομος του μετέπειτα ΚΚΕ. Η Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωσή του 1924 στην πλατεία Θεάτρου

που βαδίζουμε σήμερα...

με σκοπό να διαλύσει την εναπομείνυσα συγκέντρωση. Ο επικεφαλής καλεί τους συγκεντρωμένους να φύγουν για τα σπίτια τους. Ο ομιλητής από το βήμα λέει ότι η συγκέντρωση είναι ειρηνική. Ξαφνικά

σκάει μια χειροβομβίδα. Τραυματίζονται 67 αστυνομικοί, οι 7 πέθαναν στη συνέχεια από τα τραύματα. Η αστυνομία ανοίγει πυρ κατά των συγκεντρωμένων σκοτώνοντας ανθρώπους και τραυματίζοντας πε-

ρισσότερους από 200. Η επίσημη καταγραφή είναι 4 νεκροί, χωρίς να υπολογίζει πόσοι τραυματίες πέθαναν στη συνέχεια.

Η δίκη που ακολούθησε ήταν μια δίκη παρωδία. Για τη χειροβομβίδα

κατηγορήθηκαν χωρίς κανένα στοιχείο οκτώ αναρχοσυνδικαλιστές από τους οργανωτές της διαδήλωσης, οι περισσότεροι Γερμανοί μετανάστες. Η ετυμηγορία ήταν καταδίκη όλων σε θάνατο, πλην ενός που του επιβλήθηκαν 15 χρόνια φυλάκιση. Η υπεράσπιση των εργατών πρόβαλλε βάσιμα το επιχείρημα ότι η χειροβομβίδα ήταν προβοκάτσια από τους μπράβους συγκεκριμένου γραφείου ντετέκτιβ που τους προωθούσε στα εργοστάσια για τη συγκρότηση του απεργοσπαστικού μηχανισμού. Στην εκδίκαση της έφεσης ο κυβερνήτης μετέτρεψε σε ισόβια δύο θανατικές ποινές. Ένας από τους καταδικασμένους αυτοκτόνησε, ενώ οι άλλοι 4 οδηγήθηκαν στην αγχόνη τραγουδώντας τη «Μασσαλιώτιδα». Η δίκη για τα γεγονότα του Σικάγο είναι μία από τις μεγαλύτερες υποθέσεις κακοδικίας στις ΗΠΑ. Το 1893, επτά χρόνια αργότερα, ο κυβερνήτης του Ιλινόις παραδέχτηκε πως όλοι οι κατηγορούμενοι ήταν αθώοι. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις στο σήμερα, όσον αφορά στην αντιμετώπιση απεργών και συνδικαλιστών από τη δικαστική εξουσία, μόνο τυχαία δεν είναι.

στην Αθήνα ήταν η πρώτη ματωμένη Πρωτομαγιά, με απολογισμό ένα νεκρό και 17 τραυματίες. Ο εργάτης Σωτήρης Παρασκευαΐδης είναι ο πρώτος νεκρός σε πρωτομαγιάτικη εκδήλωση στην Ελλάδα.

Θεσσαλονίκη και Καισαριανή

Σημείο αναφοράς στις εγχώριες Πρωτομαγιές, όμως, είναι εκείνη του 1936 στη Θεσσαλονίκη. Είχε προηγηθεί η μεσοπολεμική κρίση με το κραχ του 1929 και τη στάση πληρωμών του 1932. Ήδη από τον Φεβρουάριο της ίδιας χρονιάς η εργατική τάξη της πόλης ήταν στο πόδι. Στις 4 Μαΐου πραγματοποιείται μια δυναμική πορεία καπνεργατών που φτάνει τα 10.000 άτομα. Σε αυτήν εισρέουν καταστηματαρχές που κλείνουν τα μαγαζιά τους σε ένδειξη αλληλεγγύης αλλά και πολλοί άλλοι πολίτες που ενθουσιάστηκαν από την κίνηση. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις εξαπλώνονται πανελλαδικώς. Σημαντικές κινήσεις σημειώνονται σε Αγρίνιο, Ξάνθη, Κομοτηνή, Σέρρες, Ελευσίνα. Το Σάββατο 9 Μα-

ΐου στη Θεσσαλονίκη διαδηλώνουν 50.000 εργαζόμενοι. Η αστυνομία σκοτώνει 12 εργάτες. Ανάμεσά τους βρίσκεται ο 25χρονος αυτοκινητιστής Τάσος Τούσης. Ο θρήνος της μάνας του που κλαίει γονατιστή πάνω από το πτώμα του, ο οποίος αποτυπώθηκε σε μια συγκλονιστική φωτογραφία που δημοσιεύτηκε στο πρωτοσέλιδο του Ριζοσπάστη, ήταν η πηγή έμπνευσης του Γιάννη Ρίτσου για τον "Επιτάφιο".

Η Πρωτομαγιά, όμως, που σημάδεψε με το πιο αιματηρό τρόπο την ιστορία του εγχώριου εργατικού κινήματος και της Αριστεράς ήταν εκείνη του 1944 στην Καισαριανή. Οι ναζιστικές δυνάμεις εκτελούν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής 200 κομμουνιστές αγωνιστές. Οι 170 ήταν πρώην κρατούμενοι επί δικτατορίας Μεταξά στην Ακροναυπλία, τους οποίους οι Γερμανοί μετά τη συνθηκολόγηση των Ιταλών είχαν μεταφέρει τον Σεπτέμβριο του 1943 στο Χαϊδάρι και οι υπόλοιποι εξόριστοι από την Ανάφη. Το αίμα των εκτελεσμένων της Καισαριανής είναι ένα σημείο σταθμός για όσου παλεύουν μέχρι σήμερα για μια καλύτερη ζωή.

Σήμερα

Στα μεταπολεμικά χρόνια και ιδίως στη μεταπολίτευση η εργατική Πρωτομαγιά έγινε ένα πανίσχυρο όπλο στα χέρια των εργαζομένων. Οι δυναμικές συγκεντρώσεις και τα αιτήματα που συνδέονταν κάθε χρονιά με την εκάστοτε συγκυρία, της προσέδωσαν μεγάλο κύρος ανάμεσα στους εργαζόμενους. Αυτός είναι και ο λόγος που οι καπιταλιστές και το σύστημά τους εν γένει προσπάθησε να επανανοηματοδοτήσει την έννοιά της, ταυτίζοντάς την με την Άνοιξη, τα στεφάνια, τη συνεργασία εργατών-αφεντικών. Η Πρωτομαγιά επιχειρήθηκε να γίνει αργία και όχι απεργία, σε μια προσπάθεια να φανεί το ανθρωπινό πρόσωπο των κάθε λογής στυγνών εκμεταλλευτών. Όμως, η ιστορική μνήμη και οι αγώνες του σήμερα έχουν αποτρέψει αυτή τη λαθροχειρία. Οι εργάτες και οι εργάτριες παγκοσμίως κρατούν στα χέρια τους τη δύναμη που κρύβει αυτή η ημερομηνία.

Ποιος ξεχνάει τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις της μεταπολίτευσης, τις τεράστιες διαδηλώσεις της περι-

όδου των μνημονίων ή ακόμη και τις σημαντικές κινητοποιήσεις εν μέσω παγκόσμιας υγειονομικής κρίσης; Οι από πάνω, σίγουρα δεν τις ξεχνούν και σίγουρα τις φοβούνται για το μέλλον. Γι' αυτό έχει πολύ μεγάλη σημασία, σε μια περίοδο που τσακίζονται κυριολεκτικά οι εργατικές κατακτήσεις αιώνων, που δεν υπάρχουν ωράρια, που είναι εξαυλωμένες οι συλλογικές συμβάσεις, που οι μισθοί είναι πεσοκομμένοι, που μαστίζει η αδήλωτη και μαύρη εργασία και που τα εργατικά ατυχήματα διαδέχονται το ένα το άλλο, να βγούμε ξανά στους δρόμους. Ειδικά τη φετινή Πρωτομαγιά, που είναι κυριολεκτικά λίγες εβδομάδες πριν τη διεξαγωγή των εκλογών. Το εργατικό κίνημα και η Αριστερά πρέπει να στείλουν ένα ισχυρό μήνυμα τόσο στο Μητσοτάκη, όσο και στον Τσίπρα, ότι τα παιχνίδια τους απέναντι στην εργατική τάξη τελείωσαν. Ότι η δύναμη των εργαζομένων θα είναι το σημαντικότερο ανάχωμα μπροστά στα σχέδιά τους. Μόνο έτσι θα τιμηθεί αυτή η ιστορική ημέρα, όπως της αρμόζει.

Οι τράπεζες στο χείλος του γκρεμού; Τα αίτια, τα χαρακτηριστικά και

Συνέντευξη
του Μάικλ Ρόμπερτς
στο περιοδικό Spectre.
Μετάφραση Θάνος Λυκουργιάς

? Ποιες ενέργειες έχουν κάνει οι ΗΠΑ αλλά και άλλα κράτη για να σταματήσουν τη χρηματοοικονομική κρίση; Θα είναι αρκετές για να αποτρέψουν άλλες καταρρεύσεις και να καθυστερήσουν τα χρεοκοπήματα;

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ, η Ομοσπονδιακή Τράπεζα (Fed) και οι μεγάλες τράπεζες έχουν κάνει βασικά δύο πράγματα. Πρώτον, παρείχαν κεφάλαια προκειμένου να καλυφθεί η ζήτηση των καταθετών για μετρητά. Παρά το γεγονός ότι στις ΗΠΑ δεν προβλέπεται κρατική κάλυψη για τις καταθέσεις που ξεπερνούν τις 250.000 δολάρια, η κυβέρνηση κατάρτησε αυτό το όριο και δήλωσε ότι θα καλύψει το σύνολο των καταθέσεων ως έκτακτο μέτρο. Δεύτερον, η Fed διαμόρφωσε ένα νέο χρηματοδοτικό μηχανισμό (Bank Term Funding Program) από τον οποίο οι τράπεζες μπορούν να δανειστούν για ένα έτος, χρησιμοποιώντας ως εγγύηση ομόλογα στην ονομαστική τους αξία για να πάρουν χρήματα και να καλύψουν τις αναλήψεις των καταθετών. Οπότε, δεν χρειάζεται να πουλήσουν τα ομόλογα που κατέχουν στις τρέχουσες, χαμηλότερες της ονομαστικής, τιμές τους. Αυτά τα μέτρα στοχεύουν στο να ανακόψουν τον τραπεζικό «πανικό» των μαζικών αναλήψεων. Φυσικά όμως, δεν επιλύουν τα υποκείμενα προβλήματα που οι τράπεζες αντιμετωπίζουν, λόγω της αύξησης των επιτοκίων και της μείωσης των κερδών των εταιρειών που χρησιμοποιούν τις τράπεζες.

[...]

Όσο, αν η παρούσα κρίση γίνει συστημική, όπως συνέβη το 2008, όλα αυτά δεν θα είναι αρκετά. Αντιθέτως, θα υπάρξει «κοινωνικοποίηση» των ζημιών που υπέστη η τραπεζική ελίτ μέσω κρατικών διασώσεων, οι οποίες θα αυξήσουν τα χρέη του δημόσιου τομέα (που ήδη βρίσκονται σε επίπεδα ρεκόρ) και τα οποία θα μας φορτωθούν, μέσω της αύξησης της φορολογίας και της ακόμη μεγαλύτερης λιτότητας στις δημόσιες κοινωνικές δαπάνες και υπηρεσίες.

? Θα συνεχίσουν η Fed και οι άλλες κεντρικές τράπεζες να ανεβάζουν τα επιτόκια προκειμένου να αντιμετωπιστεί ο πληθωρισμός ή θα κάνουν πίσω για να αποφύγουν νέες κρίσεις στις τράπεζες;

Το πιο πιθανό είναι πως οι κεντρικές τράπεζες θα συνεχίσουν να αυξάνουν τα επιτόκια στην μάταιη προσπάθειά τους να ελέγξουν τον πληθωρισμό. Θα σταματήσουν μόνο εφόσον υπάρξουν και περαιτέρω σειρές τραπεζικών καταρρεύσεων. Σε αυτή την περίπτωση ίσως και να αναγκαστούν να αντιστρέψουν τις συσταλτικές νομισματικές πολιτικές τους, προκειμένου να σώσουν τον τραπεζικό τομέα.

Αλλά για την ώρα παριστάνουν τις γενναίες και ισχυρίζονται ότι το τραπεζικό σύστημα είναι πολύ «ανθεκτικό» και σε πολύ καλύτερη κατάσταση απ' ό,τι ήταν το 2008. Το να αντιστραφεί η νομισματική σύσφιξη θα ήταν καταστροφικό για την αξιοπιστία των κεντρικών τραπεζών, καθώς θα αποδεικνυόταν πως οι κεντρικές τράπεζες δεν ελέγχουν την ποσότητα του χρήματος ή το ύψος των επιτοκίων ή την τραπεζική δραστηριότητα – το αντίθετο μάλιστα.

? Ποιες είναι οι βαθύτερες αιτίες του πληθωρισμού και της χρηματοοικονομικής αστάθειας σήμερα;

Ας ξεκινήσουμε από την αστάθεια. Ο καπιταλισμός είναι ένα εγχρήματο οικονομικό σύστημα. Η παραγωγή δεν γίνεται για την άμεση κατανάλωση επί τόπου. Η παραγωγή των εμπορευμάτων στοχεύει στην πώληση τους σε κάποια αγορά με χρήματα ως αντάλλαγμα. Και

τα χρήματα είναι απαραίτητα για την αγορά εμπορευμάτων. Όμως τα χρήματα και τα εμπορεύματα δεν είναι το ίδιο πράγμα, οπότε η κυκλική κίνηση χρήματος και εμπορευμάτων είναι εγγενώς υποκείμενη σε αναταράξεις. Σε οποιαδήποτε στιγμή, όσοι κατέχουν χρήματα μπορούν να επιλέξουν να μην αγοράσουν εμπορεύματα στις ισχύουσες τιμές και αντίθετως να τα αποθησαυρίσουν. Οπότε όσοι έχουν στην κατοχή τους εμπορεύματα πρέπει να ρίξουν τις τιμές ή μπορεί και να χρεοκοπήσουν. Πολλά πράγματα μπορούν να προκαλέσουν αυτή την αναταραχή στην ανταλλαγή χρήματος με εμπορεύματα ή χρήματος με χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία όπως ομόλογα και μετοχές – πλασματικό κεφάλαιο, όπως το αποκαλούσε ο Μαρξ. Και αυτή μπορεί να συμβεί άξαφνα.

Όμως η κύρια υποκείμενη αιτία είναι η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου στους παραγωγικούς τομείς της οικονομίας ή, με άλλα λόγια, η πτώσης της κερδοφορίας των επενδύσεων και της παραγωγής. Οι εταιρείες τεχνολογίας που ήταν πελάτες της SVB είχαν αρχίσει να χάνουν κέρδη και υπέστησαν απώλεια χρηματοδότησης από τους λεγόμενους venture capitalists (επενδυτές σε νεοφυείς επιχειρήσεις), επειδή αυτοί οι επενδυτές έβλεπαν τα κέρδη να μειώνονται. Γι' αυτό, λοιπόν, οι τεχνολογικές εταιρείες υποχρεώθηκαν να αντλήσουν

μαζικά από τις καταθέσεις τους σε μετρητά. Αυτό κατέστρεψε τη ρευστότητα της SVB και την ανάγκασε να ανακοινώσει το ξεπούλημα των ομολόγων που είχε στην κατοχή της.

Στο χρηματοπιστωτικό κραχ του 2008, η κρίση ρευστότητας προκλήθηκε από την κατάρρευση της αγοράς ακινήτων – όχι της τεχνολογίας, όπως τώρα. Άφησε πολλούς δανειστές με σοβαρές απώλειες σε ενυπόθηκα ομόλογα και τα παράγωγα αυτών των ομολόγων πολλαπλασίασαν τις επιπτώσεις σε ολόκληρο τον χρηματοπιστωτικό τομέα και διεθνώς. Όμως η ίδια η κατάρρευση της αγοράς ακινήτων οφειλόταν σε μια πτώση της κερδοφορίας των παραγωγικών τομέων της οικονομίας από το 2005-6 και μετά, η οποία τελικά προκάλεσε μια απόλυτη πτώση των συνολικών κερδών που περιλάμβανε και τον τομέα των ακινήτων.

Αυτή τη φορά η νομισματική αναστάτωση προκλήθηκε από την εκτίναξη του πληθωρισμού σε παγκόσμιο επίπεδο μετά το τέλος της πανδημίας COVID. Αυτή οφείλεται κυρίως στις τεράστιες αυξήσεις του κόστους της ενέργειας και των τροφίμων λόγω της κατάρρευσης των διεθνών εφοδιαστικών αλυσίδων κατά τη διάρκεια του COVID και της μη αποκατάστασης τους στη συνέχεια.

Οι εταιρείες που ξαναέβαζαν μπρος τη λειτουργία τους διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να ανταποκριθούν στην ανάκαμψη της ζήτησης: Δεν μπορούσαν να

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Ολόκληρο
στο RProject.gr

ενέργειας και τροφίμων. Ήταν ένα σπιράλ κερδών-τιμών.

Παρόλα αυτά, οι νομισματικές Αρχές παντού αγνόησαν ή αρνήθηκαν ότι ο καλπάζων πληθωρισμός ήταν ένα πρόβλημα που προέκυψε από την πλευρά της προσφοράς (όπως συνήθως συμβαίνει στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής). Αντ' αυτού, ισχυρίστηκαν ότι οφειλόταν στην υπερβολική ζήτηση, η οποία προκαλούσε ένα ανοδικό σπιράλ μισθών -τιμών. Έτσι, η απάντησή τους ήταν να αυξήσουν τα επιτόκια, να αντιστρέψουν τις προηγούμενες πολιτικές ποσοτικής χαλάρωσης (QE) και να στραφούν στην ποσοτική σύσφιξη (QT) και να μειώσουν τη ρευστότητα (φθηνά μετρητά και πιστώσεις). Έτσι, το κόστος δανεισμού για επενδύσεις από την πλευρά των επιχειρήσεων ή αποπληρωμής στεγαστικών δανείων από την πλευρά των νοικοκυριών κ.ο.κ. αυξήθηκε απότομα και έχει πλέον προκαλέσει ρωγμές στο τραπεζικό σύστημα.

Η ειρωνεία είναι ότι η αύξηση των επιτοκίων θα συνεχίσει να έχει ελάχιστη άμεση επίδραση στα επίπεδα του πληθωρισμού. Αντίθετα, η πολιτική αυτή συμπιέζει τα κέρδη και τους μισθούς και έτσι επιταχύνει την επιβράδυνση των οικονομιών προς μια ύφεση -όπως ακριβώς συνέβη στα τέλη της δεκαετίας του 1970 και στις αρχές της δεκαετίας του 1980 υπό το καθεστώς του τότε προέδρου της Fed Βόλκερ, το οποίο οδήγησε σε πολύ βαθιά ύφεση την περίοδο 1980-2.

? Σε τι διαφέρει αυτή η κρίση από την κρίση του 2008 και τη Μεγάλη Ύφεση; Τι αποκατέστησε την ανάπτυξη τότε; Είναι αυτά τα μέσα διαθέσιμα στους καπιταλιστές και τα κράτη τους σήμερα;

Η καπιταλιστική παραγωγή και οι επενδύσεις υποφέρουν από τακτικές και επαναλαμβανόμενες υφέσεις. Αυτές αποτελούν αναγκαίο διορθωτικό στοιχείο της τάσης της κερδοφορίας να πέφτει με την πάροδο του χρόνου. Οι υφέσεις απομακρύνουν ό,τι είναι «περιττό βάρος» και αφήνουν τους ισχυρότερους να καταλάβουν το χώρο των αδύναμων, μειώνοντας το κόστος εργασίας μέσω της υψηλότερης ανεργίας και θέτοντας έτσι τις βάσεις για υψηλότερη κερδοφορία και οικονομική ανάκαμψη. Αυτή η διαδικασία έχει ονομαστεί «δημιουργική καταστροφή».

Η Μεγάλη Ύφεση του 2008-9 το πέτυχε αυτό σε κάποιο βαθμό -αλλά μόνο σε κάποιο βαθμό. Η κερδοφορία του κεφαλαίου στις μεγάλες οικονομίες πα-

ρέμεινε κάτω από τα επίπεδα που παρατηρήθηκαν στα τέλη της δεκαετίας του 1990. Αυτό κράτησε αδύναμες τις επενδύσεις στους παραγωγικούς τομείς. Οι εταιρείες εξαρτήθηκαν από την φθηνή ή σχεδόν μηδενική πίστωση για να συνεχίσουν να λειτουργούν -το ποσοστό των «εταιρειών-ζόμπι» που επιβιώνουν απλά συσσωρεύοντας περισσότερο χρέος έχει φτάσει τώρα περίπου στο 20%. Η προκαλούμενη από την πανδημία ύφεση του 2020 έδειξε ότι ο καπιταλισμός βρίσκεται μεταξύ ύφεσης και στασιμότητας και δεν έχει ανακάμψει -δεν συνέβη ακόμη η δημιουργική καταστροφή.

? Ποιες λύσεις έχει να προσφέρει σήμερα ο καπιταλισμός; Θα έχουν αποτέλεσμα;

Η «ορθόδοξη» απάντηση στα τραπεζικά κραχ είναι πάντα η ίδια: καλύτεροι κανόνες ρύθμισης και εποπτείας. Ακόμα και οι πιο ριζοσπάστες συστημικοί οικονομολόγοι όπως ο Τζόζεφ Στίγκλιτς, ή πολιτικοί όπως ο Bernie Sanders και η Elizabeth Warren, προωθούν αυτή τη λύση. Και όμως, η ρύθμιση ενός εγγενώς ασταθούς και κερδοσκοπικού χρηματοπιστωτικού τομέα απλώς δεν λειτουργεί.

Η ιστορία της ρύθμισης είναι μια ιστορία άγνοιας, εθελουφλίας και ψεύδους. Πάρτε για παράδειγμα την SVB: οι ρυθμιστικές αρχές απέτυχαν να αντιληφθούν τα ρίσκα που αναλάμβανε το διοικητικό συμβούλιο της SVB σε συνθήκες αύξησης των επιτοκίων, αγοράζοντας τόσα πολλά ομόλογα, παρά τις προειδοποιήσεις από διάφορες πηγές. Και ξανά και ξανά, έρχονται στην επιφάνεια τραπεζικά σκάνδαλα, τα οποία διέφυγαν της προσοχής των ρυθμιστικών Αρχών.

Αντί για ρύθμιση, αυτό που χρειάζεται είναι να περιέλθουν σε δημόσια ιδιοκτησία τα μεγάλα τραπεζικά και χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, τα οποία θα διοικούνται και θα ελέγχονται δημοκρατικά από τους εργαζόμενους σε αυτά τα ιδρύματα και στην ευρύτερη οικονομία. Πρέπει να κλείσουμε κερδοσκοπικές επενδυτικές τράπεζες όπως η Goldman Sachs ή επενδυτικά μεγαθήρια όπως η BlackRock. Πρέπει να τερματίσουμε τους εξωφρενικούς μισθούς και τα μόνους των τραπεζικών στελεχών και των μεσαζόντων στην επενδυτική τραπεζική.

Οι τράπεζες θα έπρεπε να είναι μια δημόσια υπηρεσία, όπως η εκπαίδευση ή η αποκομιδή των σκουπιδιών, όχι ένα κέντρο τζογαρίσματος των χρημάτων μας στο χρηματοπιστωτικό καζίνο. «Α!» , λένε κάποιοι όμως, «ακόμη και αν οι κρατικές τράπεζες έπαιρναν μόνο καταθέσεις και στη συνέχεια δάνειζαν σε επιχειρήσεις για να επενδύσουν και σε

νοικοκυριά για να αγοράσουν ακριβά είδη, θα μπορούσε να υπάρξει και πάλι πανικός και μαζικές αναλήψεις από τους καταθέτες».

Ναι, ίσως. Αλλά αυτό είναι μάλλον απίθανο αν οι καταθέτες γνωρίζουν ότι τα χρήματά τους είναι ασφαλή, επειδή το κράτος βρίσκεται πίσω από την τράπεζα και οι τράπεζες δεν κερδοσκοπούν πλέον και διοικούνται δημοκρατικά και με διαφάνεια. Αν τα επιτόκια αυξάνονταν και αυτό προκαλούσε απώλειες στις κρατικές τράπεζες από τα κρατικά ομόλογα που έχουν στην κατοχή τους, αυτές οι απώλειες θα μοιράζονταν ισότιμα σε όλη την κοινωνία και όχι αποκλειστικά στους εργαζόμενους για να σωθούν οι πλούσιοι καταθέτες και οι εταιρείες εις βάρος των υπολοίπων. Αλλά η δημόσια ιδιοκτησία των τραπεζών είναι ταμπού για όλα τα πολιτικά ρεύματα, ακόμα και για τα σοσιαλιστικά.

? Ποια είναι η πιθανή πορεία που θα πάρει ο παγκόσμιος καπιταλισμός;

Οι δύο πρώτες δεκαετίες αυτού του αιώνα έδειξαν ότι ο καπιταλισμός έχει περάσει την ημερομηνία λήξης του. Η οικονομική ανάπτυξη έχει επιβραδυνθεί σε ρυθμούς σταγονόμετρου. Οι οικονομίες έχουν υποστεί δύο μεγάλες υφέσεις (2008-9 και 2020), συμπεριλαμβανομένης της μεγαλύτερης χρηματοπιστωτικής κατάρρευσης στην ιστορία. Οι επενδύσεις σε κλάδους που θα μπορούσαν να αυξήσουν τα εισοδήματα και να μειώσουν τις ώρες εργασίας δεν έχουν πραγματοποιηθεί.

Η υπερθέρμανση του πλανήτη και η κλιματική αλλαγή δεν έχουν αναχαιτιστεί και οδεύουμε προς μια υπαρξιακή καταστροφή. Η φτώχεια στον λεγόμενο Παγκόσμιο Νότο επιδεινώνεται και η ανισότητα των εισοδημάτων και του πλούτου αυξάνεται παντού. Ο καπιταλισμός έχει εγκλωβιστεί σε μια μακρά στασιμότητα ή ύφεση.

Αυτό θα ξεπεραστεί μόνο (και ακόμα και τότε μόνο προσωρινά), αν το κεφάλαιο καταστρέψει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων σε τέτοιο βαθμό ώστε να αυξήσει την κερδοφορία και να αποκαταστήσει την αύξηση των επενδύσεων. Αλλά κάθε προσπάθεια να γίνει αυτό θα μπορούσε να προκαλέσει πρωτοφανή ταξική σύγκρουση. Έτσι, όσοι σχεδιάζουν τις στρατηγικές του κεφαλαίου έχουν επιλέξει μέχρι στιγμής να κάνουν πολύ αργά βήματα και να μην αγγίζουν την καυτή πατάτα της εκκαθάρισης και της δημιουργικής καταστροφής. Αλλά υπάρχουν δυνάμεις εκεί έξω που επιθυμούν όλο και περισσότερο να το κάνουν αυτό.

επαναφέρουν τα πλοία, τα εμπορευματοκιβώτια, τα λιμάνια, τις πλατφόρμες εξόρυξης πετρελαίου σε κανονικούς ρυθμούς λειτουργίας. Τα αποθέματα τροφίμων και ενέργειας εξαντλήθηκαν και οι τιμές είχαν αυξηθεί, ακόμη και προτού ο πόλεμος Ρωσίας-Ουκρανίας εντείνει την κατάρρευση της αλυσίδας εφοδιασμού σε κρίσιμα εμπορεύματα. Πέρα από τα τρόφιμα και την ενέργεια, ο υποκείμενος πληθωρισμός επιταχύνθηκε λόγω της γενικά χαμηλής αύξησης της παραγωγικότητας στις μεγάλες οικονομίες: οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις δεν μπορούσαν να βρουν αρκετό εξειδικευμένο προσωπικό μετά τον COVID και δεν είχαν επενδύσει σε νέες παραγωγικές δυνατότητες, οπότε η αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας δεν ήταν επαρκής για να ανταποκριθεί στην ζήτηση που είχε ανακάμψει.

Αυτό που είναι σαφές είναι ότι ο καλπασμός του πληθωρισμού δεν προκλήθηκε από το υψηλότερο κόστος εργασίας (δηλαδή από την αύξηση των μισθών). Αντιθέτως, οι μισθοί των εργαζομένων ήταν (και είναι) πολύ πίσω από το πληθωριστικό σπιράλ και δεν το αντισταθμίζουν. Αντίθετα, η αύξηση του κόστους των πρώτων υλών και οι ελλείψεις επέτρεψαν στις εταιρείες με τιμολογιακή δύναμη, δηλαδή στις μεγάλες πολυεθνικές, να ανεβάσουν τις τιμές και να αυξήσουν τα περιθώρια κέρδους σε επίπεδα ρεκόρ, ιδίως για τις εταιρείες

Ψηφίζουμε για αριστερή αντιπολίτευση

Προοπτική η ανάπτυξη των αν

Του Αντώνη Νταβανέλου

Οι επερχόμενες στις 21 Μάη εκλογές βρίσκουν την ελληνική κοινωνία σε «μεταβατική» κι ευαίσθητη φάση.

Το «συμβάν» στα Τέμπη συνόψισε τις πικρές εμπειρίες του κόσμου στην τελευταία μακρά περίοδο, και ώθησε μεγάλα τμήματα της εργαζόμενης πλειοψηφίας να βγάλει πολιτικά συμπεράσματα για το χαρακτήρα της επίθεσης που έχουμε υποστεί, αλλά και για τις πολιτικές ευθύνες σχετικά με αυτήν. Η κινηματική ανάπτυξη που ακολούθησε με τις απεργίες, τις μαζικές διαδηλώσεις, με τον ορατό ρόλο της οργανωμένης-πολιτικής Αριστεράς, δείχνει ότι η «μεταβατικότητα» της πολιτικής περιόδου που διανύουμε είναι αριστερόστροφη. Ο κόσμος ψάχνει για απαντήσεις «έξω από το κουτί» ενάντια στην πολιτική που κυριάρχησε στην τελευταία εποχή.

Αυτό φαίνεται ολοφάνερα στα λεγόμενα ποιοτικά στοιχεία των δημοσκοπήσεων. Τα ταξικά ζητήματα έχουν ως αναδειχθεί ως κυρίαρχα κριτήρια στη διαμόρφωση της εκλογικής στάσης: Ακρίβεια-τιμές (55%), μισθοί-εργασιακές σχέσεις (29%), υγεία-περίθαλψη (22%),

ανεργία (20%), παιδεία-σχολεία (16%). Σε βάρος της παραδοσιακής θεματολογίας όπου συγκροτείται σε μεγάλο βαθμό η επιρροή των αστικών κομμάτων και κυρίως της Δεξιάς: Εξωτερική πολιτική-ελληνοτουρκικά (8%), προσφυγικό-μεταναστευτικό (7%) κ.ο.κ. (στοιχεία της Palmos Analysis).

Αυτή η κατεύθυνση επιβεβαιώνεται και στην πρόβλεψη ψήφου. Η κοινή συνισταμένη όλων των δημοσκοπήσεων είναι ότι το άθροισμα των ψήφων της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ, των κομμάτων που προβάλλουν τον εαυτό τους ως «κορμό» μιας κάποιας κυβερνητικής λύσης, μετά βίας φτάνει στο 50%! Ασφαλώς η κυρίαρχη τάξη έχει τρόπο να χειριστεί αυτό το (ενοχλητικό) πρόβλημα. Η αυξητική τάση των συζητήσεων περί κυβέρνησης «ευρύτερων συναινέσεων» ή «ειδικού σκοπού» κλπ είναι χαρακτηριστική. Η φράση «στην [αστική] δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα» αναμένεται να φορευθεί πολύ φέτος την άνοιξη. Όμως τέτοιες λύσεις είναι κάθε άλλο παρά εύκολες: τα υπάρχοντα κόμματα «κορμού» δεν είναι έτοιμα για τέτοιες λύσεις, αυτές συνδέονται με αμφισβήτηση των υπαρκτών ηγεσιών (δεδομένο στην περίπτωση Μητσοτάκη, πιθανό στην περίπτωση Τσίπρα), ενώ κανείς δεν μπορεί να υποτιμά την ευρωπαϊκή εμπειρία που δείχνει ότι οι κυβερνήσεις

συνασπισμού είναι ασταθέστερες κι πιο ευάλωτες από τις κυβερνήσεις «πολιτικής νίκης» του α' ή του β' κόμματος.

Σε αυτό το περιβάλλον θα έχουμε να κινηθούμε. Το πρώτο πολιτικό καθήκον είναι το μαύρισμα της ΝΔ του Μητσοτάκη. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο υποτίμησης αυτής της ανάγκης. Αν ο Μητσοτάκης βρει τα περιθώρια αναπαραγωγής του κυβερνητικού ρόλου του, μετά το σημερινό στρίμωγμα στα σχολιά (αξιοποιώντας κυρίως τις πολιτικές αδυναμίες των ανταγωνιστών του...), τότε η επόμενη κυβέρνηση θα χαρακτηρίζεται από ανάλογη ή και μεγαλύτερη νεοφιλελεύθερη επιθετικότητα σε βάρος του κόσμου της εργασίας. Γι' αυτό η πολιτική και εκλογική καταδίκη της Δεξιάς πρέπει να γίνει υπόθεση της συλλογικής και ατομικής κίνησης του καθενός/καθεμιάς από όσους/όσες εμφανίστηκαν στους δρόμους μετά τα Τέμπη.

Όμως αυτή η στάση δεν μπορεί να τελειώνει εκεί. Ο ΣΥΡΙΖΑ (όπως και το ΠΑΣΟΚ) δεν είναι λύση, από τη σκοπιά της υπεράσπισης των ταξικών συμφερόντων μας. Το βασικό πολιτικό όπλο του Τσίπρα είναι ο ισχυρισμός ότι φράζει το δρόμο στον Μητσοτάκη. Πρόκειται για υποκρισία: προϋπόθεση για την πολιτική επιβίωση του Μητσοτάκη είναι να βρει η ΝΔ στην πρώτη Κυριακή, εκλογικό πο-

σοστό που θα αφήνει ανοιχτή τη διεκδίκηση αυτοδυναμίας στη δεύτερη κάλπη (κατά τους δημοσκόπους, κατ' ελάχιστο 33%). Με αυτή την έννοια, κάθε ψήφος στην Αριστερά, φράζει το δρόμο στον Μητσοτάκη.

ΣΥΡΙΖΑ

Ο Τσίπρας ζητά τη συγκέντρωση της αριστερής ψήφου στον ΣΥΡΙΖΑ, με στόχο να συγκροτήσει μια κάποια «προοδευτική κυβέρνηση». Όμως η συγκύβερνηση με το ΠΑΣΟΚ του Ν. Ανδρουλάκη, θα είναι μια κυβέρνηση «ελαχίστων δεσμεύσεων» απέναντι στα αιτήματα και στις προσδοκίες, και ακόμα περισσότερο απέναντι στις επείγουσες ανάγκες του κόσμου της εργασίας. Το αποδεικνύει χειροπιαστά η πεισματική άρνηση του Τσίπρα να δεσμευτεί για την ανατροπή της ιδιωτικοποίησης του ΟΣΕ, ακόμα και μετά την τραγική εμπειρία στα Τέμπη. Η φράση «θα επαναδιαπραγματευτώ τη Σύμβαση με τους Ιταλούς» λέει περισσότερες αλήθειες από όλες τις δημαγωγικές κορώνες στις προεκλογικές συγκεντρώσεις.

Ο ΣΥΡΙΖΑ βαδίζει προς τις εκλογές της 21ης Μαΐου, προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι το κυβερνητικό έργο του 2015-19 ήταν «θετικό». Παρά τους εκβιασμούς της Τρόικα, λένε, «βγάλαμε τη χώρα από τα μνημόνια». Όμως όσοι ζουν από τη δουλειά

Το κενό στην πολιτική του ΚΚΕ

Ο Δημήτρης Κουτσούμπας έχει απολύτως δίκιο όταν υπογραμμίζει, απέναντι στην πολιτική και τις κυβερνητικές προτάσεις των ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, ότι: «Η σταθερότητα που επιδιώκουν, είναι σταθερότητα στην υλοποίηση της αντιλαϊκής πολιτικής».

Το τραγικό δυστύχημα στα Τέμπη, λειτουργώντας όπως η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της εργατικής και λαϊκής εμπειρίας, οδήγησε μαζικά τμήματα του κόσμου σε «αντισυστημικά» πολιτικά συμπεράσματα. Αυτό το εντοπίζει το ΚΚΕ και, σωστά, ο Δημ. Κουτσούμπας υπογραμμίζει ξανά: «Αυτό δεν είναι κάτι που λέει μόνο το ΚΚΕ. Είναι υπαρκτό ρεύμα στην κοινωνία, αποτέλεσμα συσσωρευμένης πείρας, που καταγράφεται πλέον με μαζικούς όρους...».

Το κομβικό ζήτημα για τη μάχιμη Αριστερά είναι στην παρούσα συγκυρία το πώς θα συγκροτηθεί κινηματικά και πολιτικά αυτό το «μαζικό ρεύμα». Μετά τα Τέμπη, η μαζικότητα και η ανθεκτικότητα των απεργιών και των διαδηλώσεων,

ήταν ένα μεγάλο προωθητικό βήμα προς αυτήν τη κατεύθυνση. Τα αποτελέσματα έγιναν αισθητά στο πεδίο της πολιτικής, όπου καταγράφηκε η πτώση της επιρροής της ΝΔ, η (τουλάχιστον) στασιμότητα του ΣΥΡΙΖΑ, και κατά συνέπεια ένα «αδιέξοδο» στο ζήτημα της κυβερνητικής προοπτικής που πυροδότησε τις διεργασίες περί κυβέρνησης «ευρύτερων συναινέσεων».

Μετά τα Τέμπη

Στο κινηματικό πεδίο έκφρασης αυτού του κόσμου, η συμβολή του ΚΚΕ ήταν αναμφισβήτητη. Μετά τις δύο γενικές απεργίες του Μάρτη, στη σύσκεψη συνδικαλιστικών στελεχών στο Σπόρτιγκ, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ πήραν αποστάσεις από κάθε άμεση και συγκεκριμένη πρόταση κλιμάκωσης. Κατά τη γνώμη μας, αυτό ήταν λάθος: όταν έχει αρχίσει ένας τόσο σημαντικός εργατικός «χορός», οι δυνάμεις της Αριστεράς οφείλουν να είναι οι τελευταίες που αποχωρούν από την «πίστα» και όχι, ασφαλώς, οι πρώτες. Όμως είμαστε ανοιχτοί στο να συζητή-

σουμε ότι αυτό μπορεί να είναι αποτέλεσμα συγκεκριμένων εκτιμήσεων μπροστά σε μια συγκεκριμένη (και σύνθετη) κατάσταση του κινήματος. Δυστυχώς, αυτό δεν ισχύει σχετικά με την πολιτική που προτείνεται στο κίνημα.

Το ΚΚΕ δηλώνει ότι πρέπει να παλέψουμε για «σύγχρονες, ποιοτικές, φτηνές και ασφαλείς» σιδηροδρομικές μεταφορές. Καταδικάζει την ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ, υποδεικνύει τις ευθύνες του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ που επέτρεψαν αυτό το κοινωνικό έγκλημα, αλλά απέχει προσεκτικά από κάθε συγκεκριμένη πρόταση για την αντιστροφή της ιδιωτικοποίησης στο σιδηρόδρομο. Προκάλεσε έκπληξη σε κάθε συνδικαλισμένο άνθρωπο η ένταση με την οποία το ΚΚΕ απορρίπτει το (αναγκαίο) σύνθημα για επανακρατικοποίηση του ΟΣΕ, την προοπτική να τεθεί το σιδηροδρομικό έργο υπό δημόσιο-δημοκρατικό-εργατικό έλεγχο. Οι «αναλύσεις» που διαλέγουν, στη σημερινή συγκυρία, να ρίξουν το βάρος στον ισχυρισμό ότι είτε δημόσιος, είτε ιδιωτικοποιημένος, ο σιδηρόδρομος θα παραμείνει υπό «τον έλεγχο

των καπιταλιστών» είναι εκτός συγκυρίας και βαθιά αποπροσανατολιστικές. Επιπλέον, αφήνουν χώρο για μανούβρες στους ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, που δηλώνουν ότι θα προσπαθήσουν να «εξανθρωπίσουν» τις συνέπειες της ιδιωτικοποίησης -είτε με «επαναδιαπραγμάτευση της Σύμβασης με την FDSI» (Τσίπρας), είτε με πιθανή «αλλαγή στρατηγικού επενδυτή» (ΠΑΣΟΚ)- χωρίς να παραβιάσουν τις μνημονιακές δεσμεύσεις που υπαγόρευσαν την ιδιωτικοποίηση του σιδηροδρομικού έργου.

Συνολικότερη γραμμή

Ασφαλώς το πρόβλημα δεν περιορίζεται στον σιδηρόδρομο. Η αντιστροφή των ιδιωτικοποιήσεων, η διεκδίκηση του δημόσιου-δημοκρατικού-εργατικού ελέγχου στις τράπεζες, στην υγεία, στην εκπαίδευση, στο νερό, στην ενέργεια κ.ο.κ. είναι ένα απολύτως κεντρικό μέτωπο της εργατικής πάλης εδώ και διεθνώς. Η αποστασιοποίηση του ΚΚΕ από αυτό το μέτωπο -και ειδικά στις «καυτές» συνθήκες μετά την τραγική εμπειρία των Τεμπών-

γώνων από τα κάτω

τους, δεν βγήκαν ποτέ από τα μνημόνια: Οι μνημονιακές περικοπές στις συντάξεις είναι εδώ, και μονιμοποιήθηκαν από τον νόμο Κατρούγκαλου. Οι μνημονιακές περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες είναι εδώ, η δραστική μείωση του μεριδίου των μισθών στο παραγόμενο ΑΕΠ είναι εδώ, η ραγδαία αύξηση της ελαστικότητας (που επί ΣΥΡΙΖΑ διευρύνθηκε ακόμα και στο «σκληρό πυρήνα» του Δημοσίου) είναι εδώ, οι μαζικές ιδιωτικοποιήσεις είναι εδώ κ.ο.κ. Τα πεπραγμένα της «πρώτης φοράς» του Τσίπρα ήταν το καλύτερο χαλί για να πατήσει η επιθετικότητα του Μητσοτάκη.

Είναι (δυστυχώς!) στιγμή για να θυμόμαστε αυτά τα πεπραγμένα. Στο τέλος του 2023, με το τέλος της πολιτικής της «χαλάρωσης» και την επιστροφή στις νόρμες του Συμφώνου Σταθερότητας, ο ελληνικός καπιταλισμός θα μπει ξανά σε συνθήκες δραματικής δοκιμασίας. Και τότε τα περιθώρια για «κωλοτούμπα» της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ θα είναι μεγαλύτερα. Γιατί ο Τσίπρας δεν πάει πλέον προς τις εκλογές ως ηγέτης μιας κάποιας Αριστεράς, αλλά ως ηγέτης μιας κεντροαριστερής «προοδευτικής» παράταξης. Γιατί ο συνολικός ΣΥΡΙΖΑ του σήμερα είναι ένα μετριοπαθέστερο, πιο αδύναμο και πιο αρχηγοκεντρικό κόμμα σε σύγκριση με το 2015. Γι' αυτό η «προοδευτική κυβέρ-

νηση συνεργασίας» που υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να αποδειχθεί πολύ κοντά στο σχήμα της κυβέρνησης «ευρύτερων συναϊέσεων» που θα προκρίνουν οι Έλληνες καπιταλιστές και οι διεθνείς σύμμαχοί τους, προκειμένου να αντιμετωπίσουν την πολιτική κρίση που έρχεται, αν οι δημοσκοπικές προβλέψεις επιβεβαιωθούν.

Απέναντι σε αυτές τις προοπτικές, δεν υπάρχουν περιθώρια για αυταπάτες ούτε, πολύ περισσότερο, για εμπιστοσύνη.

Στις εκλογές δεν ψηφίζουμε μόνο, ή κυρίως, για κυβέρνηση, αλλά και για αριστερή αντιπολίτευση που θα ενισχύει μέσα στη Βουλή τις δυνατότητες του κινήματος έξω από αυτήν. Στην ιστορία του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς, αυτό το κριτήριο είναι σχεδόν ο κανόνας, καθώς αφορά τη συντριπτική πλειοψηφία των εκλογικών αναμετρήσεων. Οι περιπτώσεις όπου ήταν εφικτή, θεμιτή και σκόπιμη η αντιμετώπιση των εκλογών με

στόχο μια κυβέρνηση της Αριστεράς είναι η εξαίρεση, μέσα σε ειδικές και συγκεκριμένες συνθήκες κρίσης του συστήματος, κλιμάκωσης των αγώνων, ανοδικής τάσης της πολιτικής δύναμης της Αριστεράς στην κοινωνία κ.ο.κ.

Στις εκλογές της 21ής Μαΐου, από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων, θα κρίνεται η δύναμη της αριστερής αντιπολίτευσης που θα καταγραφεί. Στα ψηφοδέλτια του ΚΚΕ, του ΜΕΡΑ25 και (σε αντικειμενικά μικρότερο βαθμό) της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλων σχηματισμών της άκρας Αριστεράς, θα «θερμομετρηθεί» η πρόθεση του κόσμου μας για μαζικούς αγώνες από τα κάτω στην επόμενη περίοδο και απέναντι στην επόμενη κυβέρνηση, που θα πιάσει τη «δουλειά» ακριβώς από εκεί που θα την έχει αφήσει ο Μητσοτάκης.

Θέλουμε αυτή η τάση να ενισχυθεί στο μέγιστο εφικτό. Γνωρίζουμε τις (αλλού

πολιτικές, αλλού οργανωτικές) αδυναμίες όλων αυτών των σχηματισμών και των αντίστοιχων ψηφοδελτίων. Γι' αυτό δεν πρόκειται να συγκεκριμενοποιήσουμε την επιλογή μας, θα επιμένουμε να καλούμε δημόσια σε ψήφο στην πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά.

Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά απέτυχε μέσα στη μακρά προεκλογική περίοδο να συγκροτήσει μια ενωτική, αποτελεσματική, σοβαρή «μετωπική» εκλογική/πολιτική παρέμβαση. Τα συμπεράσματα από αυτή την αποτυχία πρέπει να βγουν και να συνοδεύσουν τη δράση και τις παρεμβάσεις μας. Με την προσοχή στραμμένη στην επόμενη ημέρα, όπου θα χρειαστεί μια σοβαρή κλιμάκωση της μαζικής-ενωτικής-αποτελεσματικής παρέμβασης, στη βάση μιας μεταβατικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής, που τόσο ανάγκη έχει ο κόσμος μας.

συνιστά ένα «παράδοξο» λάθος.

Η ερμηνεία αυτού του λάθους πρέπει να αναζητηθεί στον τρόπο που έχει διαλέξει για «να κάνει πολιτική» το ΚΚΕ. Λέει ο Δ. Κουτσούμπας: «Δίνουμε μάχη κάθε μέρα, κάθε ώρα, στους χώρους δουλειάς, όπου οι εργαζόμενοι διεκδικούν βελτιώσεις...». Πράγματι (παρά τις πολλές βάσιμες κριτικές παρατηρήσεις), ας δεχθούμε ότι στο πεδίο του συνδικαλιστικού αγώνα το ΚΚΕ ανταποκρίνεται στις προκλήσεις. Όμως τι γίνεται στο πεδίο του πολιτικού αγώνα; Με ποιες γενικευμένες πολιτικές πρωτοβουλίες επιχειρεί το ΚΚΕ να απευθυνθεί, να ενοποιήσει, ή ακόμα και να κερδίσει το «υπαρκτό ρεύμα στην κοινωνία, που καταγράφεται πλέον με μαζικούς όρους» που όπως σωστά εκτίμησε ο Δημ. Κουτσούμπας είναι γενικότερο του ΚΚΕ; Δυστυχώς η απάντηση είναι μία και μόνη: Ψηφίστε πιο προσεκτικά, ψηφίστε ΚΚΕ! Μια απάντηση φτωχή κι απλουστευτική, γιατί υποτιμά το γεγονός ότι οι μαζικές πολιτικές μετατοπίσεις γίνονται κυρίως μέσω της πολιτικής πείρας που αποκτά ο κόσμος μέσα από κοινούς πολιτικούς

αγώνες. Το ΚΚΕ έχει αποφασίσει να αποφύγει τη μέθοδο του Ενιαίου Μετώπου, έχει αποφασίσει να αποφύγει τις ευθύνες γενικευμένων πρωτοβουλιών που θα αποσκοπούσαν στην εδώ και τώρα ανατροπή τμημάτων της πολιτικής του ταξικού αντιπάλου. Η πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, παρόλο που αντικειμενικά «πατάει» σε συνδικαλιστική αντίσταση σε συγκεκριμένους μεγάλους κοινωνικούς χώρους, για να ξεδιπλωθεί προϋποθέτει διακλαδική-πανεργατική και παλλαϊκή, δηλαδή πολιτική πάλη, που έχει ανάγκη από ενοποιήσεις, συντονισμούς και τελικά ενωτικές μορφές δράσης και διεκδίκησης. Το ΚΚΕ έχοντας αποφασίσει να αποφύγει -ως τάχα «οπορουνιστικές»- αυτές τις μεθόδους, καταλήγει να υποβαθμίζει ή και να απορρίπτει τα καθήκοντα αντιστροφής των ιδιωτικοποιήσεων, που αυθόρμητα κατανοούν χιλιάδες και χιλιάδες αγωνιστές/στρίες του μαζικού κινήματος.

Είναι μια κλασική απόδειξη του ισχυρισμού ότι η απόρριψη της μεθοδολογίας του Ενιαίου Μετώπου, ενώ αρχίζει

με «αριστεριστικές» επιχειρηματολογίες, καταλήγει σε δεξιό λάθος, στην αποφυγή ευθυνών και υποχρεώσεων που η συγκυρία επιτάσσει.

Συνέπειες

Και αυτό πάντα έχει πολιτικές, ακόμα και εκλογικές, συνέπειες. Το ΚΚΕ έχει αυτή την εμπειρία: Λίγο πριν το 2012, ήταν ισχυρότερο οργανωτικά και εκλογικά του ΣΥΡΙΖΑ. Μέσα στη δοκιμασία της κρίσης και των μεγάλων μαζικών αγώνων, επέλεξε να αποφύγει τις πολιτικές ευθύνες να καθορίσει την πορεία του κινήματος και της Αριστεράς στην «αντιμνημονιακή» περίοδο. Το πλήρωσε με μαζικές απώλειες στην εκλογική επιρροή του. Απώλειες που αποδείχθηκαν κάθε άλλο παρά προσωρινές. Παρά την «κωλοτούμπα» του Τσίπρα και τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ το 2015, το ΚΚΕ δεν έχει ακόμα ανακτήσει το επίπεδο δύναμης που είχε πριν από τη δοκιμασία στην κρίση: Στις εκλογές του Μαΐου του 2012, το ΚΚΕ είχε πάρει 8,45% με 536.000 ψήφους (με αποχή 34,8%), ενώ στην Περιφέρεια Αττικής η Λαϊκή Συσπεί-

ρωση συγκέντρωνε το 14,5% των ψήφων. Στις εκλογές του 2019, το ΚΚΕ πήρε 5,3%, αλλά με 299.000 ψήφους (αποχή 42,2%). Η «σκληρή γραμμή» κατά την αντιμνημονιακή περίοδο, για την οποία υπερηφανεύονται σήμερα η Αλ. Παπαρήγα και ο Δημ. Κουτσούμπας, είχε τελικά ως συνέπεια μια παρατεταμένη μείωση της επιρροής του ΚΚΕ. Σύμφωνα με τις κομματικές αναλύσεις, γι' αυτό το αποτέλεσμα φταίει το σύστημα, φταίει ο Τσίπρας, μπορεί να φταίει κι ο Χατζηπετρή, αλλά όχι ασφαλώς η κομματική γραμμή μέσα σε μια μακρά περίοδο συγκλονιστικών αγώνων.

Το σημερινό «παράδοξο» λάθος της υποτίμησης της ανάγκης για αντιστροφή της ιδιωτικοποίησης του ΟΣΕ, σε συνδυασμό με τις άλλες κρίσιμες ιδιωτικοποιήσεις, που έχουν ήδη γίνει ή έρχονται, πρέπει να λειτουργήσει ως προειδοποίηση: ο συνδυασμός ενός συνδικαλιστικού αγώνα με μια εκλογοκεντρική πολιτική στρατηγική, είναι κατώτερος των περιστάσεων και δεν οδηγεί σε νίκες.

Να μείνει ζωντανή η ελπίδα της ρήξης και της ανατροπής

Του Δημήτρη Στρατούλη,
Γραμματέα ΛΑΕ-Ανυπότακτη Αριστερά

Η τρέχουσα περίοδος σφραγίστηκε από τις μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας για το μαζικό έγκλημα στα Τέμπη. Αυτές αποτέλεσαν μία συλλογική κινηματική διέξοδο στη συσσωρευμένη λαϊκή οργή και αγανάκτηση ενάντια στις αντικοινωνικές πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη, με σαφή κριτική και σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, και οδήγησαν σε αριστερόστροφη ριζοσπαστικοποίηση τμήματα της νεολαίας.

Οι δυνάμεις της ανυπότακτης Αριστεράς μπορούν να είναι πραγματικά χρήσιμες σήμερα στο λαό και τη νεολαία, εάν συμμετέχουν και στηρίζουν τις λαϊκές κινητοποιήσεις, και, κυρίως, εάν συνεργαστούν εκλογικά. Αφού, βέβαια, διασφαλίσουν την οργανωτική, πολιτική και ιδεολογική αυτοτέλεια τους και συμφωνήσουν σε ένα εναλλακτικό πρόγραμμα αντιμετώπισης των άμεσων λαϊκών προβλημάτων, ρήξης με το οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο, ανατροπής και εναλλακτικής διεξόδου.

Μία τέτοια πρόταση συνεργασίας των ΚΚΕ, ΜΕΡΑ 25 και της ριζοσπαστικής - αντικαπιταλιστικής αριστεράς, απεύθυνε η ΛΑΕ ΑΑ με ομόφωνη απόφαση της συνδιάσκεψής της τον Οκτώβριο του 2022.

Από αυτές τις δυνάμεις απάντησε δημόσια θετικά το ΜΕΡΑ 25, που

είχε κλείσει τον κύκλο της τακτικής απεύθυνσής του για προοδευτική διακυβέρνηση και επιδείκνυε διάθεση συνεργασίας με τις δυνάμεις της ανυπότακτης Αριστεράς, με τις οποίες, ήδη, συμπορευόταν στη νέα ενιαία συνδικαλιστική κίνηση της ριζοσπαστικής Αριστεράς (ΜΑΧΗ) και σε κοινές αυτοδιοικητικές κινήσεις.

Η ριζοσπαστικοποίηση του ΜΕΡΑ25 και η πολιτική συγκυρία, κατέστησαν εφικτή την εκλογική συνεργασία του με τη ΛΑΕ ΑΑ, σε προγραμματική βάση με όρους ισοτιμίας πάνω στους εξής άξονες:

Εκλογική συνεργασία για τη διαμόρφωση πολιτικού ρεύματος ρήξης και ανατροπής, ανοικτό και σε άλλες αριστερές πολιτικές δυνάμεις και ανένταχτους αγωνιστές, με αποτύπωση και στον τίτλο της ως ΜΕΡΑ25 – ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΡΗΞΗ.

Διασφάλιση οργανωτικής, ιδεολογικής και πολιτικής αυτοτέλειας των επιμέρους δυνάμεων, που θα συμμετέχουν σε αυτή.

Περαιτέρω απεύθυνση για συνεργασία προεκλογικά και μετεκλογικά στις δυνάμεις της αντιμνημονιακής αριστεράς και στους ανένταχτους της Αριστεράς.

ΟΧΙ ψήφο εμπιστοσύνης, στήριξη ή ανοχής σε μνημονιακή κυβέρνηση ΝΔ ή ΣΥΡΙΖΑ – ΠΑΣΟΚ ή σε όποια παραλλαγή τους. Αυτό αποτελεί όριο της κοινοβουλευτικής συνεργασίας μας. Το εκλογικό μας σχήμα θα αποτελέσει μετεκλογικά έναν αγωνιστικό αντιπολιτευτικό πόλο συμμε-

τοχής και στήριξης των αγώνων του λαού και της νεολαίας απέναντι στις αντικοινωνικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές από όποια κυβέρνηση κι αν εφαρμόζονται.

Κοινή εκλογική διακήρυξη ρήξης, ανατροπής και ελπίδας, που θα εμπλέκει στην τελική διαμόρφωσή του και όποιες άλλες αριστερές δυνάμεις συμμετάσχουν στην εκλογική συμμαχία. Στο επίκεντρό της έχει τα άμεσα λαϊκά προβλήματα (ακρίβεια, ενεργειακή κρίση, λαϊκή κατοικία, διάλυση ΕΣΥ κλπ) και ριζοσπαστικές, αποτελεσματικές και πειστικές λύσεις για αυτά. Λύσεις, που συνδέονται με την αμφισβήτηση του δόγματος της ΤΙΝΑ και του νεοφιλελεύθερου υποδείγματος και με ρήξεις με τη λιτότητα, τον ευρωμονόδρομο, την μονομερή πρόσδεση στον ΑμερικανοΝΑΤΟϊκό ιμπεριαλισμό.

Αιχμές αυτού του κοινού πλαισίου συνεργασίας είναι:

Ανάκτηση από το δημόσιο των ιδιωτικοποιημένων δημόσιων επιχειρήσεων και υποδομών στρατηγικής και κοινωνικής σημασίας.

Εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος.

Διεκδίκηση βαθιάς διαγραφής δημοσίου χρέους.

Προετοιμασία για έξοδο από την ευρωζώνη και ρήξη με την ολιγαρχική, αντιδημοκρατική ΕΕ που δεν μεταρρυθμίζεται, δεν αλλάζει, αλλά ανατρέπεται.

Τερματισμός της ΝΑΤΟϊκής πρόσδεσης της χώρας.

Εκλογικοί μας στόχοι είναι να ηττηθεί η ΝΔ για τις αντικοινωνικές και αυταρχικές πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όχι ψήφος σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, γιατί οδηγεί σε συνέχιση των μνημονιακών πολιτικών λιτότητας. Ισχυρή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της εκλογικής συμμαχίας ΜΕΡΑ25 – ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΡΗΞΗ, στην οποία η ΛΑΕ ΑΑ, συμμετέχει με υποψηφίους/ες της σε όλη τη χώρα.

Η εκλογική συνεργασία ΜΕΡΑ25, ΛΑΕ ΑΑ, άλλων αριστερών δυνάμεων και ανένταχτων σε ένα μέτωπο Ρήξης, ανατροπής και αλλαγής, είναι ένα πρώτο βήμα σε ενωτική κατεύθυνση. Επιδιώκει να στηριχτεί εκλογικά από τα αγωνιζόμενα τμήματα του λαού και της νεολαίας. Για να γεννηθεί ξανά η ελπίδα ότι υπάρχει πολιτική διέξοδος, εναλλακτική λύση ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, δυνατότητα των κοινωνικών κινημάτων και της Αριστεράς να νικούν.

Η ΛΑΕ ΑΑ θα συνεχίσει και μετεκλογικά την προσπάθεια ενότητας της ριζοσπαστικής αριστεράς, που παραμένει στρατηγικός στόχος μας. Καλούμε όλες τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς και τους ανένταχτους αγωνιστές/στιες, που αντιλαμβάνονται την ανάγκη για τη συγκρότηση ενός ισχυρού πόλου κοινωνικής και πολιτικής αντιπολίτευσης, να συστρατευθούν εκλογικά μαζί μας. Για να μείνει ζωντανή η ελπίδα της ρήξης, της ανατροπής και της αλλαγής με σοσιαλιστική κατεύθυνση.

Μπροστά σε ανεπανάληπτες καταστάσεις

Του Κώστα Μάρκου, μέλους του προσωρινού Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου της Πρωτοβουλίας για μια Μεταβατική Κομμουνιστική Οργάνωση (ΑΡΑΝ-ΚΣΧΕΔΙΟ-Ανένταχτοι/ες)

Είναι αναμφισβήτητο ότι οι εκλογές της 21ης Μαΐου χαρακτηρίζονται από πολλαπλές πρωτοτυπίες, που χρειάζεται να τις κατανοήσουμε βαθιά. Έτσι ώστε να υψωθούμε πάνω από τα γνωστά κλισιά των κομματικών προπονητών της κοινοβουλευτικής super league, του τύπου «κάθε αγώνας είναι κρίσιμος», «τον βλέπουμε χωριστά», «να είμαστε ανταγωνιστικοί», «να τα δώσουμε όλα» κ.λπ., τα οποία μερι-

κές φορές επαναλαμβάνονται και από εμάς.

Η βασική πρωτοτυπία είναι πως, για πρώτη ίσως φορά, η κερκίδα, ο εξωκοινοβουλευτικός κινηματικός αγώνας, που ξέσπασε με το σιδηροδρομικό έγκλημα των Τεμπών, έφτασε τόσο κοντά στο να εισβάλει στο κοινοβουλευτικό πρωτάθλημα. Δεν τα κατάφερε, διότι η ευελιξία της κυβέρνησης και του αστικού συνασπισμού εξουσίας σε συνδυασμό με την έλλειψη μιας αποφασισμένης, συγκρουσιακής και μετωπικής γραμμής στα συνδικάτα και τη μαχόμενη Αριστερά, καθήλωσαν την κατά πολύ ανώτερη δυναμική του.

Όμως η επίδρασή του είναι ήδη βαθιά σε έναν αναγκαίο, διπλό εκλογικό στόχο που εξυπηρετεί τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα: Αδύναμη αστική

κυβέρνηση και αντιπολίτευση από τα πάνω – δυνατό ταξικό κίνημα και αριστερό ανατρεπτικό μέτωπο από τα κάτω. Και τα δυο, όχι μόνον το ένα.

Η πρώτη δυνατότητα είναι ήδη εμφανής στον «προχωρημένο» καπιταλισμό: Από τις ΗΠΑ, μέχρι τη Βρετανία και τη Γαλλία, αδύναμες κυβερνήσεις που «πασοκοποιούνται», δίνουν τη θέση τους σε πιο αδύναμες κυβερνήσεις πρώην αντιπολιτευόμενων, με όλους τους συνδυασμούς αυτοδυναμιών και συνεργασιών, διαφεύδοντας τις υποσχέσεις τόσο του Κ. Μητσοτάκη, όσο και του Αλ. Τσίπρα.

Και πώς να γίνει αλλιώς, όταν όλες οι συστημικές κυβερνήσεις και αντιπολιτεύσεις, δεν συγκρούονται, αντίθετα εξυπηρετούν τους βασικούς, «ιδιωτικοποιημένους» κοινωνικούς νόμους του κεφαλαίου, του ολοκληρωτικού

νεοφιλελευθερισμού, καπιταλισμού και ιμπεριαλισμού.

Το μεγάλο, σύγχρονο κοινωνικό πρόβλημα βρίσκεται στο ότι η δεύτερη πλευρά, το ταξικό κίνημα και το αριστερό ανατρεπτικό μέτωπο είναι επίσης αδύναμο. Αυτή η διπλή αδυναμία σφραγίζει την αυγή μιας νέας συγκρουσιακής εποχής, που ανατέλλει με τα λάβαρα της πείνας, της καταστροφής της φύσης, του νεοφασισμού και του πολέμου, τη στιγμή που τα λάβαρα των νέων επαναστάσεων φαντάζουν και είναι μακριά, ενώ ταυτόχρονα είναι εντός της εποχής μας. Υπάρχει συνεπώς ανάγκη για ένα νέο στρατηγικό, πολιτικό, κινηματικό, μετωπικό και οργανωτικό σχέδιο ανασύνθεσης και υπέρβασης αυτής της αδυναμίας.

Πλευρές ανάλογης αναζήτησης

Ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ – Αφιετηρία για την ενίσχυση και την ανασυγκρότηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Του Αντώνη Δραγανίγου

Οι φετινές εκλογές διεξάγονται στο φως της δολοφονίας των Τεμπών, αυτού του τραγικού περιστατικού που συντάραξε συθέμελα την ελληνική κοινωνία έβγαλε στην επιφάνεια με πρωτόγνωρη δύναμη τον πόνο και την οργή εκατομμυρίων ανθρώπων, δρώντας σαν καταλύτης στις συνειδήσεις των ανθρώπων.

Το τραγικό αυτό γεγονός, ένας αναπόφευκτος κρίκος στην αλυσίδα των τελευταίων χρόνων (πανδημία, πόλεμος, κρίση) συμπύκνωσε μέσα του όλες τις γενικές κατηγορίες της κυρίαρχης αστικής πολιτικής.

- Την κυριαρχία της λογικής του κέρδους και η αγορά πάνω απ' όλα, των ιδιωτικοποιήσεων, της «απελευθέρωσης των αγορών». Γιατί αυτή η λογική οδήγησε στο ξεπούλημα της ΤΡΑΙΝΟΣΕ από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, στην διαρκή μείωση του προσωπικού, στην εγκληματική υποβάθμιση των μέτρων ασφαλείας στο όνομα του κόστους, και στον ΟΣΕ και σε όλες τις άλλες μεταφορές.

- Τον ρόλο της ΕΕ που προωθεί κυρίως την «απελευθέρωση των αγορών», και στις σιδηροδρομικές μεταφορές, όπως και στο ρεύμα, τον

νερό, τα άλλα δημόσια αγαθά, απεικνύοντας κάθε φορά ότι πρόκειται για έναν άθλιο μηχανισμό στον βωμό των μεγάλων καπιταλιστικών συμφερόντων.

- Τον ρόλο των κυβερνήσεων, του αστικού πολιτικού συστήματος στο σύνολό του και του κράτους. Όλες οι κυβερνήσεις ακολουθούν την ίδια πολιτική, «χτίζει ο ένας πάνω στην πολιτική του άλλου». ΝΔ, αλλά και οι ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ, η ακροδεξιά ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΥΣΗ κινούνται πάνω στις ίδιες ράγες της ιδιωτικοποίησης, της εκχώρησης των δημόσιων αγαθών στους ιδιώτες, του κέρδους, της απελευθέρωσης των αγορών.

Με βάση τα παραπάνω η υπεράσπιση των δικαιωμάτων όχι μόνο στην αξιοπρεπή ζωή αλλά και τη ίδια την ζωή των λαϊκών στρωμάτων προϋποθέτει ένα κοινωνικό και πολιτικό αγώνα που «θέτει επί τάπητος» και συγκρούεται με τα πιο θεμελιώδη και στρατηγικά χαρακτηριστικά του σύγχρονου καπιταλισμού. Με την καπιταλιστική ιδιοκτησία διεκδικώντας κρατικοποίηση όλων των τομέων που παρέχουν κοινωνικά αγαθά χωρίς αποζημίωση με εργατικό και λαϊκό έλεγχο, με την ΕΕ διεκδικώντας απειθαρχία / ρήξη με τις οδηγίες που οδηγούν στην απελευθέρωση των αγορών στον δρόμο για την έξοδο από αυτήν, με το αστικό πολιτικό σύστημα στο σύνολό του.

Έτσι το δίλημμα των επερχόμενων εκλογών δεν είναι «ΝΔ ή ΣΥΡΙΖΑ», αλλά το αν θα δυναμώσει η κυρίαρχη αστική πολιτική της επίθεσης στον λαό, του κέρδους, των ιδιωτικοποιήσεων ή αν θα παλεύουμε από καλύτερες θέσεις για την ανατροπή του, αν θα αδυνατίσει ή όχι το αστικό πολιτικό σύστημα συνολικά και θα ενισχυθούν οι δυνάμεις της ανατροπής και του αντικαπιταλιστικού αγώνα.

Οι θέσεις αυτές είναι ριζικά διαφορετικές από αυτές του ΜΕΡΑ25 και του ΚΚΕ. Το ΜΕΡΑ25 κάνει ουσιαστικά μια πρόταση «συνύπαρξης δημόσιου ιδιωτικού τομέα», ένα ΣΔΙΤ ουσιαστικά, μέσα στο πλαίσιο της ΕΕ και του δηλωμένου «ευρωπαϊσμού του». Η «ρεαλιστική του ανυπακοή» φτάνει έως προτάσεις «εκσυγχρονισμού» στο πλαίσιο του κεφαλαίου και της ΕΕ.

Το ΚΚΕ από την πλευρά του όχι μόνο δεν βάζει κανένα στόχο σύγκρουσης με την αστική πολιτική στο σήμερα, αλλά έχει μέτωπο με την πάλη για εθνικοποιήσεις, κάτω από το γενικό μοτίβο «τι ιδιωτικό, τι κρατικό», που τελικά φτάνει ως την διεκδίκηση «μέτρων ασφαλείας» στο σήμερα, μην ξεφεύγοντας και μη αμφισβητώντας το πλαίσιο της ευρω-απελευθέρωσης και της ιδιωτικοποίησης.

Η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απο-

τελεί πράξη στήριξης και ενίσχυσης του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, δηλαδή εκείνου του προγράμματος που έρχεται σε ρήξη με την βασική γραμμή του κεφαλαίου στο σήμερα, επιδιώκει να γίνει κτήμα των λαϊκών τάξεων, πολιτικός αγώνας για την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής, για το άνοιγμα δρόμου για ευρύτερες αλλαγές ενάντια στο σύστημα.

Το πρόγραμμα αυτό δεν αφορά μόνο τα δημόσια αγαθά και δεν αφορά μόνο την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Στην πανδημία, στην εκπαίδευση και την μάχη με την πανεπιστημιακή αστυνομία, στο ζήτημα του πολέμου, συσπειρώθηκαν δυνάμεις που πάλεψαν με συνεπή τρόπο ενάντια στο κυρίαρχο «εθνικό αφήγημα», όχι μόνο για την Ουκρανία αλλά και για την Ελλάδα, τον δικό της αντιδραστικό ανταγωνισμό με την τούρκικη αστική τάξη.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ την περίοδο αυτή δίνει την μάχη των εκλογών εξ ονόματος όλης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Οι συζητήσεις του προηγούμενου διαστήματος αφήνουν ως παρακαταθήκη την δυνατότητα νέων βημάτων για έναν μαζικό, ριζοσπαστικό αντικαπιταλιστικό πόλο. Η ενίσχυσή της σίγουρα θα μας κάνει όλες/ους να ατενίζουμε αυτή την δυνατότητα με μεγαλύτερη αισιοδοξία.

ενυπάρχουν σε κάθε σχηματισμό της κοινοβουλευτικής κι εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που κατεβαίνει ή δεν κατεβαίνει στις εκλογές. Όμως, σαν ένα σχετικά ολοκληρωμένο σχέδιο λείπει ακόμη από όλες τις αριστερές δυνάμεις.

Είναι φανερό ότι λείπει από τη «γραμμή» της βασικά κοινοβουλευτικής και κομματικής ενίσχυσης του ΚΚΕ με σαπόρτ το κίνημα, στο οποίο δρα βεβαίως με αυταπάρνηση. Όσο και από το σχέδιο του ΜΕΡΑ25 που ο καταστατικός συμβιβαστικός ρεαλισμός του δεν ξεπερνιέται από την τακτική «Συμμαχία για τη Ρήξη», παρά τις ειλικρινείς διακηρύξεις.

Λείπει δυστυχώς και από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η οποία δεν μπόρεσε να αφήσει πίσω της μια λογική κομματικού μικρογεγονισμού και κυρίως, ένα σχέδιο που ταίριαζε σε μια προ-προηγούμενη περίοδο, αυτήν του 2001 – 12, παρά ισχυρές μειοψη-

φικά φωνές και τη γενική συνεισφορά της στο κίνημα. Είναι γενικότερα φανερό, πως ό,τι «αντικαπιταλιστικό» γεννήθηκε και μεγάλωσε σε αυτή την τόσο γόνιμη περίοδο έχει τεθεί σε τελική κρίση που μπορεί να γεννήσει κάτι νέο. Αρκεί να μην τα χάσουμε τελείως...

Ψύχραιμα και αυτοκριτικά οφείλουμε να διαπιστώσουμε ότι ένα ολοκληρωμένο σχέδιο μιας μετωπικής, μεταβατικής τακτικής με μια νέα στρατηγική οπτική λείπει και από τις δυνάμεις, τα ρεύματα, τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες που συμμετείχαν ή στήριξαν την Πρωτοβουλία για μια Ενωτική Ριζοσπαστική και Αντικαπιταλιστική Αριστερά. Όμως, το αναζητήσαμε, το θέσαμε επί τάπητος, το αγγίξαμε. Αυτό είναι ήδη ένα σοβαρό βήμα.

Η ίδια η εμπειρία έδειξε στο λαό της Αριστεράς, ποια ρεύματα είναι πιο συνεπή, πιο συνειδητά και ταυτόχρονα

πιο ευέλικτα σε αυτή την κατεύθυνση. Ποια είναι αυτά που θέλουν να κάνουν το βήμα και να μη γυρίζουν, με τις πρώτες δυσκολίες, πίσω στο σεχταριστικό ή στο οπορτουניστικό σχέδιο, «γιατί δε γίνεται αλλιώς».

Πάντα δεν θα γίνεται αλλιώς και πάντα μπορεί να γίνει αλλιώς. Έχουμε την αίσθηση ότι οι περίφημοι «ποσοτικοί όροι» είναι ήδη παρόντες και αναζητούν την αναγκαία ποιοτική ανασύνθεση και υπέρβαση «για να πάει αλλιώς» στην ανατρεπτική κι ενωτική Αριστερά.

Δεν εκπληρώθηκαν πλήρως εκλογικά. Μέσα όμως από πολύτιμες εμπειρίες στους αγώνες, στα συνδικάτα και τους συλλόγους, καθώς και στις πολιτικές διεργασίες, διαμορφώνεται η δυνατότητα για έναν συντονισμό, συμμαχία ή μπλοκ της ενωτικής ανατρεπτικής Αριστεράς που θέλει αυτή τη φορά να νικήσει, να επιβάλει λαϊκές κατακτήσεις, να αντιστρέψει το ιστο-

ρικό βέλος.

Αυτή η δυνατότητα μπορεί να προχωρήσει και να παρέμβει μέσα στον προεκλογικό αγώνα. Μπορεί να εκφραστεί στις εκλογές μέσα από μια πολύμορφη, ενωτική κι ανατρεπτική αριστερή ψήφο σε κομμουνιστική, αντικαπιταλιστική, ριζοσπαστική κατεύθυνση.

Κυρίως, μπορεί, και κατά τη γνώμη μας, θα εμφανιστεί και θα γεννηθεί, με δυσκολίες βεβαίως, με φόβους για «αποβολή» και όχι μεμιάς, εκείνη η νέα ενωτική και ανατρεπτική αριστερή δύναμη, με καινούρια ρούχα, όνομα, πρόγραμμα, στην περίοδο μετά τις βουλευτικές εκλογές, στις επόμενες εκλογικές μάχες. Και πάνω από όλα, στις επερχόμενες ανεπανόληπτες καταστάσεις που υπόσχονται η πανθομολογούμενη, πολλαπλή κρίση διάρκειας του καπιταλισμού και η επανεμφάνιση ενός νέου εργατικού κύματος.

«Για να κερδίσουμε τη ζωή που μας αξίζει πρέπει να χάσει το κεφάλαιο»

Του Βασίλη Πετρόπουλου, Αντιπροέδρου Γενικού Συμβουλίου ΑΔΕΔΥ, μέλους Εκτελεστικής Επιτροπής ΠΟΕ-ΟΤΑ, υποψήφιου βουλευτή του Κ.Κ.Ε στο Δυτικό Τομέα Αθήνας

Οι κινητοποιήσεις που έγιναν στην Ελλάδα, στη Γαλλία, στη Μ. Βρετανία, στη Γερμανία και αλλού επιβεβαιώνουν ότι η εγκληματική πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ δεν γνωρίζει σύνορα. Είναι ίδια και αδυσώπητη για τους λαούς που πληρώνουν με μεγάλες θυσίες την κερδοφορία και τους ανταγωνισμούς των επιχειρηματικών ομίλων. Μεγαλώνει η φτώχεια, η εκμετάλλευση, οι λαοί μετράνε εκατομμύρια νεκρούς από φυσικές καταστροφές, από τις πανδημίες, αλλά και από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους.

Οι τεράστιες κινητοποιήσεις απέδειξαν όμως ταυτόχρονα ότι οι εργατικές και λαϊκές δυνάμεις είναι παρούσες. Οι συγκλονιστικές εικόνες στους δρόμους πολλών ευρωπαϊκών πόλεων αλλά και στην Αθήνα, πλημμυρισμένες από κόσμο να διαδηλώνει είναι το πιο ελπιδοφόρο μήνυμα ότι ο λαός διεκδικεί μια ζωή με δικαιώματα. Οι κινητοποιήσεις ανέδειξαν τη μεγάλη δύναμη της

εργατικής τάξης όταν αγωνίζεται και πως μόνο ο λαός μπορεί να σώσει το λαό.

Το έγκλημα στα Τέμπη κατέδειξε ότι η σχέση κόστους-οφέλους είναι η αιτία κάθε εγκλήματος που συντελείται σε κάθε χώρο δουλειάς, με τις κυβερνήσεις και τους επιχειρηματικούς ομίλους να αντιμετωπίζουν ως κόστος τη ζωή των εργαζομένων και των επιβατών και ως εμπόδιο για το κέρδος τους, μετατρέποντας τους χώρους δουλειάς ή τα μέσα μεταφοράς σε κρεματόρια. Η ίδια πολιτική ακολουθήθηκε στην Ενέργεια με την απελευθέρωση που οδήγησε στην ενεργειακή φτώχεια και στα μαγκάλια, στην Υγεία με τη διάλυση της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας για να ενισχυθούν οι έμποροι της Υγείας. Η πολιτική αυτή παράγει ανασφάλεια και αβεβαιότητα για τον λαό.

Η ενεργοποίηση όλου του αντιδραστικού-αντιαπεργιακού οπλοστασίου από την κυβέρνηση Μακρόν, τα μέτρα για την απαγόρευση των απεργιών στη Μ. Βρετανία, οι

κατασταλτικοί αντιαπεργιακοί νόμοι ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα δείχνουν τον φόβο και την ανησυχία των αστικών κυβερνήσεων απέναντι στη μαζική λαϊκή κινητοποίηση και ταυτόχρονα ρίχνουν τη μάσκα του «προοδευτισμού» από κυβερνήσεις που πλασάρονται ως τέτοιες, αποδεικνύοντας όμως ταυτόχρονα ότι δεν διστάζουν πουθενά, προκειμένου να θωρακίσουν τα συμφέροντα και την εξουσία του κεφαλαίου.

Μπροστά στις εκλογές της 21ης Μαΐου η πείρα του λαού μας (ειδικά η της τελευταίας 10ετίας) περιέχει πολύτιμα στοιχεία για εκατοντάδες χιλιάδες εργατοϋπαλλήλους, φτωχά λαϊκά στρώματα, που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο πήραν μέρος σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, απεργίες, συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, ώστε να διαμορφώσουν κριτήριο ψήφου σε αντίθεση προς τα ψεύτικα και εκβιαστικά αστικά διλήμματα, στα οποία πρωταγωνιστούν η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ. Όλα τα αστικά κόμματα, και εκείνα

Μπροστά στις εκλογές – ψήφο στα κόμματα της Αριστεράς

Του Άνδρου Παγιότσου, μέλους στο Ξεκίνημα

Μετά από πάνω από μια δεκαετία κρίσης, αστάθειας και επιθέσεων, μετά την πανδημία και το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία, η διεθνής οικονομία βρίσκεται ξανά στη δίνη μιας νέας κρίσης. Τράπεζες καταρρέουν, μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις θα κλείσουν σε τεράστιους αριθμούς, εκατομμύρια θα βρεθούν στην ανεργία, χώρες θα χρεοκοπήσουν και θα βρεθούν στα νύχια του ΔΝΤ, η φρίκη και η πείνα στις χώρες του «τρίτου κόσμου» θα μεγαλώσουν, οι παγκόσμιοι ανταγωνισμοί και η κούρσα των εξοπλισμών θα ενταθούν, το περιβάλλον καταστρέφεται ασύστολα. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός δείχνει για μια ακόμη φορά το αποκρουστικό του πρόσωπο.

Από την άλλη οι αντιτάσεις μεγαλώνουν: Γαλλία, Βρετανία, Ισραήλ, Γερμανία, κι όχι μόνο, δείχνουν τον δρόμο στον οποίο θα μπουν κι άλλα εργατικά κινήματα και λαοί την επόμενη περίοδο.

Σ' αυτές τις συνθήκες ο μεγάλος απάν, διεθνώς, είναι δυστυχώς «η Αριστερά που δεν θα ξεπουλιέται και δεν θα ξεπουλά». Με άλλα λόγια, λείπει η Αριστερά που θα δώσει τη μάχη με συνέπεια και σχέδιο για τα καθημερινά ζητήματα παράλληλα με την πάλη για την ανατροπή του συστήματος και για μια εναλλακτική κοινωνία: σοσιαλιστική, με την πραγματική έννοια του όρου, στηριγμένη στην εργατική δημοκρατία.

Στις επερχόμενες εκλογές στη χώρα μας, το δίλημμα μπροστά στα λαϊκά κι εργατικά στρώματα είναι μεγάλο. Έχουμε μια μισητή κυβέρνηση, κυνική και αδιάστακτη, μια συμμορία ακραίων νεοφιλελεύθερων και ακροδεξιών, αποφασισμένων να μην αφήσουν τίποτα όρθιο, προσφέροντας «γη και ύδωρ» στο μεγάλο κεφάλαιο.

Μπροστά σε σημαντικά τμήματα του πληθυσμού υπάρχει το εκβιαστικό δίλημμα να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ για να φύγει ο Μητσοτάκης. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πια ένα κόμμα του συστήματος! Κάρφωσε πισώπλατα το ιστορικό όχι του ελληνικού λαού στο δημοψήφισμα του Ιούλη του 2015 και με το ξεπούλημα όλων όσων διακήρυττε γε-

λοιοποίησε την έννοια της Αριστεράς απογοητεύοντας τους ανθρώπους της Αριστεράς και των κινήματων σε διεθνές επίπεδο. Είναι το κόμμα που με την υποταγή του στις απαιτήσεις της ελληνικής και ευρωπαϊκής άρχουσας τάξης δημιούργησε τις προϋποθέσεις για να επιστρέψει η ΝΔ του Μητσοτάκη στην κυβέρνηση. Το ίδιο θα κάνει και αυτή τη φορά, σε περίπτωση που σχηματίσει την λεγόμενη «προοδευτική κυβέρνηση» που επικαλείται.

Την τελευταία περίοδο βλέπουμε μια σταδιακή αναγέννηση των κινήματων. Εργατικοί αγώνες όπως αυτός της e-food, νεολαιίστικοι αγώνες ενάντια στην καταστολή και την πανεπιστημιακή αστυνομία, αγώνες όπως των καλλιτεχνών και των σπουδαστών στις καλλιτεχνικές σχολές, μαχητικές κινητοποιήσεις ενάντια στους βιασμούς και τις γυναικοκτονίες, βρίσκονται σε διαδικασία κλιμάκωσης. Η άτυπη γενική απεργία της 8ης Μάρτη ενάντια στο έγκλημα στα Τέμπη θύμισε τα μεγάλα κινήματα της εποχής του 2010-13.

Οι αγωνιστές της Αριστεράς έχουμε ευθύνη να προσπαθήσουμε να δώσουμε προοπτική στα κινήματα αυτής αλλά και της επόμενης περιό-

δου. Αυτό, πολιτικά, στις επερχόμενες εκλογές, σημαίνει ότι πρέπει να ενισχυθεί η Αριστερά. Η άνοδος της Αριστεράς μπορεί να λειτουργεί ενισχυτικά για την άνοδο των κινήματων και η άνοδος των κινήματων έχει σημασία να ενισχύει την άνοδο της Αριστεράς.

Την ίδια στιγμή όμως πρέπει να πούμε πως δυστυχώς η εικόνα της Αριστεράς είναι απογοητευτική.

Το κύριο κόμμα της Αριστεράς, το ΚΚΕ, δεν λειτουργεί ενωτικά προς την υπόλοιπη Αριστερά και τα κινήματα. Ενώ, στις τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις για τα Τέμπη αρνήθηκε να προβάλλει το αίτημα της επιστροφής του ΟΣΕ στο δημόσιο –ένα αίτημα που αγαλιάζει η πλειοψηφία της κοινωνίας–αδιαφορώντας προφανώς αν οι συγκοινωνίες, το ρεύμα, το νερό, κλπ είναι στα χέρια ιδιωτών κερδοσκόπων ή αποτελούν δημόσιες επιχειρήσεις. Το ΜΕΡΑ 25 μετακινείται την τελευταία περίοδο προς τα αριστερά, κι αυτό είναι σημαντικό και πολύ θετικό, όμως δεν έχει μπορέσει να πείσει για τη φυσιογνωμία και τις προοπτικές του. Ο λόγος του παραμένει θολός και δυσνόητος για τα λαϊκά στρώματα. Η σύνθεσή του αλλά και οι θέσεις του δεν μπορούν να δώσουν εγγυήσεις για το τι ακριβώς θα κάνει σε περίπτωση που πιεστεί να συμμετέχει στην λεγόμενη «προοδευτική διακυβέρνηση» ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ. Τέλος η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μένει καθηλωμένη σε πολύ χαμηλά

Τι να κάνουμε;

Του Χρήστου Λάσκου

που, ανεξαρτήτως ιστορικής προέλευσης και πρόσημου, έπαιξαν και παίζουν τον ρόλο του διαχειριστή των συμφερόντων του κεφαλαίου, αναγορεύουν την εκλογική διαδικασία ως την ανώτατη έκφραση της λαϊκής κυριαρχίας. Πρόκειται για κυνική ομολογία ότι απεύχονται τη λαϊκή αγωνιστική παρέμβαση, κάθε πιθανότητα ή δυνατότητα η πολιτική συνείδηση να προσεγγίζει, να φθάνει έως το επίπεδο αμφισβήτησης της ίδιας της πολιτικής εξουσίας. Οι εκβιασμοί και η κινδυνολογία που χρησιμοποιούνται από τη ΝΔ απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και αντίστροφα βασικό αποδέκτη έχουν τον ίδιο τον λαό. Όμως οι εκλογές δεν αναδεικνύουν μόνο κυβέρνηση, αποτυπώνουν και την ετοιμότητα, αποφασιστικότητα της λαϊκής ριζοσπαστικής αντιπολίτευσης, την επόμενη μέρα.

Το κύριο που χρειάζεται να σκεφτεί κάθε εργαζόμενος είναι όχι μόνο το τι έκαναν ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΝΔ ως κυβερνήσεις, αλλά κυρίως

γιατί το έκαναν. Το αντιλαϊκό έργο τους δεν ήταν αποτέλεσμα ενός «επώδυνου συμβιβασμού» για την περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ και μιας νεοφιλελεύθερης πολιτικής επιλογής για τη ΝΔ, αλλά ήταν μια προδιαγεγραμμένη πολιτική, που παρά τις επιμέρους διαφορές προωθούσαν ως αστικά κόμματα αυτό που απαιτεί η καπιταλιστική οικονομία, οι επιλογές της αστικής τάξης, οι κατευθύνσεις της ΕΕ και οι σχεδιασμοί του ΝΑΤΟ.

Η απάντηση που προβάλλει το ΚΚΕ, είναι κόντρα και απέναντι σ αυτές τις πολιτικές αλλά και απέναντι στη λογική του «μικρότερου κακού» που μας έχει οδηγήσει απ' το κακό στο χειρότερο. Για να κερδίσουμε τη ζωή που μας αξίζει πρέπει να χάσει το κεφάλαιο. Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος, απ' τον δρόμο της ανατροπής. Και αυτό τον δρόμο μπορούμε να τον ανοίξουμε γρήγορα αν πιστέψουμε στη δύναμή μας. Γι' αυτό πρέπει να ενισχυθεί τώρα το ΚΚΕ.

ποσοστά και γι' αυτό φταίνε, κατά τη γνώμη μας, τα δικά της ελλείμματα και λάθη: η άρνησή της να δουλέψει από κοινού με άλλες οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς που δεν συμφωνούν με το πρόγραμμά της, αποτελεί στην πραγματικότητα την αιχλή του πτέρνα της.

Σε όλη την ιστορία του επαναστατικού κινήματος, παρά τις όποιες αλλαγές στις αντικειμενικές συνθήκες, η τακτική του «Ενιαίου Μετώπου» (συνεργασία με άλλες δυνάμεις του μαζικού κινήματος με τις οποίες υπάρχουν πολιτική ή και ιδεολογική διαφωνία) αποτελεί επιτακτική ανάγκη. Καμία οργάνωση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς δεν θα μπορέσει να προχωρήσει και να μαζικοποιηθεί αν δεν υιοθετεί το Ενιαίο Μέτωπο. Η ακριβής μορφή του Ενιαίου Μετώπου ασφαλώς μπορεί να διαφέρει από εποχή σε εποχή, όμως η ουσία του παραμένει μία κάτω από όλες τις συνθήκες: αποτελεί συνεργασία στη βάση συγκεκριμένων ζητημάτων ανάμεσα στους επαναστάτες Μαρξιστές και την ρεφορμιστική Αριστερά.

Έτσι, δεν υπάρχει κατά τη γνώμη μας κάποιος φορέας της Αριστεράς που να μπορεί σήμερα να δώσει διέξοδο και προοπτική για να ξεφύγει η Αριστερά από την κρίση που την διαπερνά. Σαν αποτέλεσμα, για τις επερχόμενες εκλογές, το Ξεκίνημα προτείνει ψήφο στην Αριστερά, ενεργητικά,

αλλά χωρίς να προχωρά στο να επιλέξει ανάμεσα στο ΚΚΕ, το ΜΕΡΑ 25 ή την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Είναι άξιο προσοχής ότι ένας σημαντικός αριθμός οργανώσεων της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς κατανοούν το αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται σήμερα η Αριστερά και επιλέγουν να καλέσουν γενικά για ψήφο στην Αριστερά χωρίς να επιλέγουν συγκεκριμένο φορέα.

Χρειάζεται όμως, πέρα από τις εκλογές, να σκεφτόμαστε και την επόμενη μέρα, το μέλλον. Ξεκινώντας από την κατανόηση ότι ο καπιταλισμός αποδεδειγμένα και αντικειμενικά θέτει το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα», βλέποντας τα κινήματα που αναπτύσσονται διεθνώς και στη χώρα μας, πρέπει να σταθούμε στο πώς θα χτιστούν οι δυνάμεις εκείνες που με συνέπεια θα παλέψουν για το χτίσιμο της μαζικής ανατρεπτικής Αριστεράς που χρειάζεται η κοινωνία.

Το μέλλον βρίσκεται στις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Για να ανταποκριθεί σ' αυτό το ρόλο όμως, η αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να ξεπεράσει μερικές από τις «παιδικές ασθένειες» της. Χρειάζεται, κατά τη γνώμη μας, να υπάρξει συσπείρωση σε ένα κοινό πολιτικό (ομοσπονδιακό) σχήμα, στη βάση ενός μεταβατικού προγράμματος με στόχο τη συστημική ανατροπή, με αλληλοσεβασμό και με σταθερή προσήλωση στην τακτική του Ενιαίου Μετώπου.

Ζούμε σε μια συνθήκη διαρκών και διαπλεκόμενων οικονομικών, επισιτιστικών, ενεργειακών, ιμπεριαλιστικών κρίσεων -και με πυρηνικές ακόμη απειλές. Σε συνδυασμό με την, ίσως κι αναντίστροπη, κλιματική καταστροφή, ο αντικαπιταλιστικός αγώνας αποκτάει τον χαρακτήρα του επείγοντος.

Η αναμονή δεν αποτελεί επιλογή. Είναι δεδομένο πως η μαζική δράση, που εμπλέκει πλειοψηφικά τους ανθρώπους στην υπεράσπιση της ζωής τους, πρώτα απ' όλα, είναι μονόδρομος. [...]

Η εργατική τάξη βρίσκεται σε μια κατάσταση απεγνωσμένης άμυνας. Η συνένωση του μεγαλύτερου αριθμού δυνάμεων είναι αναγκαιότητα, ώστε η αντίστασή της να είναι στοιχειωδώς βιώσιμη, να προστατεύσει, έστω, όσες από τις κατακτήσεις της έχουν ακόμη διασωθεί -κι έτσι, με τις αμυντικές, κατ' αρχήν, νίκες της να οργανώσει την αντεπίθεσή της. [...]

Η γνώμη μου είναι πως, από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, τη ΔΕΑ και την Αναμέτρηση έως τη ΛΑΕ και το ΜΕΡΑ25, και το σύνολο σχεδόν της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, θα μπορούσε να διαμορφωθεί ένα μέτωπο αμυντικής διάταξης, που σίγουρα έχει μεγαλύτερες πιθανότητες αποτελεσματικής αντίστασης στον κανιβαλικό καπιταλισμό της εποχής. Με όλες τις θεμελιώδεις διαφορές, βρισκω πως γίνεται.

Σημαίνει αυτό άρση της αναγκαίας αυτονομίας ή, κάποιου είδους, ιδεολογική προσχώρηση; Δεν είναι καθόλου αναγκαίο. Το αντίθετο ισχύει -η ποικιλία των αποχρώσεων μπορεί να αποβεί συμπεριληπτική, πλούτος κι όχι εμπόδιο στην ενιαία δράση.

Τα τέσσερα χρόνια της θατσερικής -και ακροδεξιό- νεοδημοκρατικής διακυβέρνησης έγιναν πράγματα στο δρόμο. Από τους σπουδαίους εργατικούς αγώνες στην e-food, την Cosco και τη Μαλαματίνα, το σπάσιμο της απαγόρευσης στις διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου, την καταδίκη των ναζιστών, την φοιτητική αντίσταση στις αυταρχικές «μεταρρυθμίσεις», τους αγώνες των εκπαιδευτικών και των καλλιτεχνών, το κίνημα του me-too. Από την αλληλεγγύη στη διάρκεια της πανδημίας και την απόδειξη, από το δημόσιο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, πως οι εργαζόμενοι και μόνο αυτοί μπορούν να σώσουν τους ανθρώπους, ενάντια, μάλιστα, στους άθλιους κυβερνώντες, που κάνουν ό,τι μπορούν, για να απαξιώσουν ο,τιδήποτε δημόσιο και προστατευτικό για τις λαϊκές τάξεις.

Σπουδαίες στιγμές του κινήματος, που δεν κατάφεραν, ωστόσο, να ρίξουν την κυβέρνηση. Η θατσερική Δεξιά, όμως, πρέπει, επί ποινή επιβίωσης να πέσει ή, τουλάχιστον, σε πρώτη φάση, να αποδυναμωθεί.

Μια ενιαία εκλογική κάθοδος της Αριστεράς θα βοηθούσε, σ' ένα βαθμό, σ' αυτό. Και θα έφτιαχνε, ίσως, όρους για αποτελεσματικότερη παρουσία της και στο δρόμο.

Αυτοδιοικητικές κινήσεις, όπως η Πόλη-Ανάποδα στην Θεσσαλονίκη, στην οποία συμμετέχουν δώδεκα διαφορετικές οργανώσεις της Αριστεράς, δείχνουν πως οι εκλογές μπορούν να βοηθήσουν σημαντικά.

Έρχομαι, όμως, στην κύρια αντίρρηση κάποιων, που στρατεύονται στην αντικαπιταλιστική Αριστερά. Μα και το ΜΕΡΑ25;

Ξεκαθαρίζω, εξ αρχής, πως η ιδεολογική μου απόσταση από το ΜΕΡΑ25 είναι μεγάλη. Από τον προφανή κεινισανισμό του μέχρι την ανάλυσή του περί ύπαρξης κοινών συμφερόντων της εργατικής τάξης ακόμη και με εργοδοτικά στρώματα, εξαιτίας της μνημονιακής επιβολής, που βλάπτει καθολικά, σχεδόν, την ελληνική κοινωνία, πλην της «ολιγαρχίας», οι αντιρρήσεις μου είναι ασυμβίβαστες. Η άποψή μου είναι πως το μνημονιακό καθεστώς είναι, κατά βάση, μια εργοδοτική δικτατορία.

Παρ' όλα αυτά, ναι, και το ΜΕΡΑ25. Επ' αυτού, θα μπορούσα να απαντήσω με απλή προσφυγή σε όσα είπα προηγουμένως για το Ενιαίο Μέτωπο. Νομίζω, όμως, πως υπάρχουν κι άλλα που μπορούν να εξηγήσουν γιατί χωράει και το ΜΕΡΑ25 σε μια τέτοια, αναγκαία, εκλογική πάντα, προσπάθεια.

Ήταν, επί τέσσερα χρόνια, η μοναδική κοινοβουλευτική δύναμη, που υπερασπίστηκε, με συνέπεια και επιμονή, το «Όχι» του 2015.

Ήταν, επί τέσσερα χρόνια, η μόνη κοινοβουλευτική δύναμη, που αναδείκνυε τη συνέχιση του μνημονιακού καθεστώτος στη «μεταμνημονιακή» εποχή και την απόλυτη ανάγκη ρήξης με αυτό. Συγκρούεται με τον κυρίαρχο εθνικισμό, από τα ελληνοτουρκικά μέχρι το προσφυγικό.

Είναι η μόνη κοινοβουλευτική δύναμη, που συγκρούστηκε με τον εξορκτικό μεγαλοϊδεατισμό. Δεν επέλεξε ποτέ μεταξύ «κακού» και «καλού» ιμπεριαλιστή. Είναι συνεπής αντινατοϊκή δύναμη.

Πολιτεύεται ενωτικά και, σε όλη τη διάρκεια της τετραετίας διευρύνεται, ως πολιτικός οργανισμός, προς τα αριστερά.

Η εύλογη παρουσία του σε μια ενωτική προσπάθεια σαν αυτή που περιέγραψα παραπάνω, λοιπόν, κάνει εφικτές μια σειρά από πολύ σημαντικές επιδιώξεις.

Την μείωση της πιθανότητας για αυτοδυναμία της ΝΔ.

Την αποτροπή μια Βουλής, όπου τον τόνο θα δίνουν η Δεξιά και η ποικίλη ακροδεξιά, όπως στην Ιταλία.

Την ύπαρξη μια εκφώνησης, που, χωρίς αυτήν την παρουσία, δεν πρόκειται να εκπροσωπηθεί ούτε από το ΚΚΕ, ούτε, πολύ περισσότερο, από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν είναι και λίγα!

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»*

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καλιθήρη

Στις 29 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε έξω από το Μαξίμου **κινητοποίηση από τον Πανελλήνιο Σύλλογο Παραπληγικών**, η οποία πλαισιώθηκε από άτομα της αναπηρικής κοινότητας αλλά και αλληλέγγυους/ες. Στην προσπάθειά τους να ανοίξουν πανό, **τα μέλη του ΠΣΠ ήρθαν αντιμέτωπα με επίθεση από την ΟΠΚΕ** που στόχο είχε να τα εμποδίσει να διαμαρτυρηθούν. Βασικό αίτημά τους ήταν να **μπει τέλος στη διαχρονική αδιαλλαξία και αδιαφορία για τα ζητήματα των αναπήρων**, να υπάρξει αύξηση στα πενιχρά επιδόματα ώστε να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στην ακρίβεια και να καλύπτονται σε μεγαλύτερο βαθμό από το κράτος τα τεχνολογικά τους βοηθήματα (αμαξίδια, βοηθήματα για την εντυποαναπηρία όπως αναγνώστες ψηφιακών κειμένων κ.ά). Όπως αναφέρει και ο γενικός γραμματέας του ΠΣΠ, Γιώργος Χρηστάκης «Εάν είχαν λυθεί τα ζητήματα των αναπήρων, θα είχαν λυθεί και τα ζητήματα του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας». **Τα ζητήματα που αναδεικνύει το κίνημα των αναπήρων είναι άμεσα συνδεδεμένα με τα ζητήματα πρόνοιας και κοινωνικού κράτους**, που αναδεικνύονται μέσα από τις διεκδικήσεις πολλών κοινωνικών χώρων. Για να αντιμετωπιστούν οι διακρίσεις και οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι ανάπηροι/ες χρειάζεται το κράτος να επενδύσει σε προσβάσιμα σχολεία

και πανεπιστήμια -άρα βελτίωση των κτηριακών δομών-, δημόσια υγεία, βελτίωση των δρόμων και των πεζοδρομίων της πόλης και όχι σε αστυνομία που θα επιτίθεται όταν θα προσπαθούν να διεκδικήσουν το αυτονόητο. Για αυτό, τα αιτήματα των αναπήρων δεν αφορούν μόνο τους/τις ίδιους/ες αλλά και ολόκληρη την κοινωνία, και πρέπει να γίνουν κομμάτι των συλλογικών διεκδικήσεων.

Ένα χρόνο μετά την πρώτη δικάσιμο, στις 15 Μαρτίου, **συνεχίστηκε η δίκη για τους βασανιστές του Βασιλή Μάγγου**, η οποία πήρε για ακόμα μία φορά αναβολή για έναν χρόνο μετά, στις 24 Ιανουαρίου 2024. Κατά την διάρκεια της δικάσιμου, **η δικαστική αίθουσα ήταν κατειλημμένη από αστυνομικούς, ενώ όταν η οικογένεια του Μάγγου μαζί με φίλους και αλληλέγγυους προσπάθησαν να μπουν δέχτηκαν επίθεση από τα ΜΑΤ**. Οι συνεχείς επιθέσεις στην οικογένεια αλλά και σε όποιον/α προσπαθεί να μην ξεχαστεί αυτή η υπόθεση, οι ανά ένα χρόνο δικάσιμοι, οι παραλήψεις κατά την έρευνα, αλλά και το ίδιο το κατηγορητήριο δείχνουν μία συνεχή προσπάθεια να συγκαλυφθεί ο βασανισμός του Βασιλή Μάγγου. Οι τρεις αστυνομικοί που συμμετείχαν στον βασανισμό του, τόσο κατά την σύλληψή του, όσο και κατά την παραμονή του στο Α.Τ. Βόλου δικάζονταν μέχρι σήμερα για πλημμέλημα -κατηγορούμενοι για επικίνδυνη σωματική βλάβη. **Μετά από επιμονή της οικογένειας Μάγγου και πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών Λάρισας το κατηγορητήριο αναβαθμίστηκε σε βαθμό κακούργηματος**, ενώ το Εφετείο της Λάρισας προτείνει την προσθήκη της κατηγορίας του βασανισμού. Ελπίζουμε η παρέμβαση του Εφετείου να είναι αποτελεσματική, ώστε **τουλάχιστον να μην είναι η δίκη παρωδία**. Βέβαια, είναι ξεκάθαρο πως οι ευθύνες για τον βασανισμό δεν είναι μόνο όσων σήκωσαν τα γκλομπ, αλλά όσων τους όπλισαν και τους έδωσαν την εξουσία να τα σπκώσουν, όσων κράτησαν τον τραυματία Μάγγο επί ώρες στο Α.Τ. χωρίς ιατρική βοήθεια, όσων των πέταξαν στον δρόμο χωρίς να τον μεταφέρουν στον νοσοκομείο.

μαλακά. Αν τυχόν ο Ζακ ήταν κάποιος άσημος, «ένα πρεζάκι της Ομόνοιας» όπως -ψευδώς- τον κατηγορίσαν, πολύ πιθανόν και οι δύο κατηγορούμενοι να ήταν ελεύθεροι και η υπόθεση να είχε ξεχαστεί. Γιατί, **για το δικαστικό σύστημα η ανθρώπινη ζωή αξίζει πολύ λίγο, ακόμα λιγότερο και από μια τζαμαρία**. Για αυτό χρειάζεται να παραμείνει ζωντανή η μνήμη του Ζακ και ο αγώνας για δικαιοσύνη, για να μην γίνει στο εφετείο ότι προσπάθησαν να γίνει εξαρχής: να αθωωθούν ή να κυκλοφορούν ελεύθεροι ο κοσμηματοπώλης και ο μεσίτης.

Σύμφωνα με στοιχεία που έχει συγκεντρώσει η El Pais, σε περίπου **2 εκατομμύρια υπολογίζονται τα χρήματα που έχουν κατασέσει τα τελευταία 6 χρόνια δυνάμεις ασφαλείας στα σύνορα από πρόσφυγες** που στην συνέχεια επαναπροωθήκαν στην Τουρκία ή κλείστηκαν σε στρατόπεδα στην Ελλάδα -χωρίς να υπολογίζονται τα κινητά τηλέφωνα ή άλλα τιμαλφή. Το γιγάντιο αυτό νούμερο καταδεικνύει με τον πιο εμφανή τρόπο **το έγκλημα που συντελείται από το 2015 και μετά στα ελληνικά σύνορα**. Δεκάδες χιλιάδες προσφύγων έχουν πέσει θύματα ληστειών, απαγωγών, ξυλοδαρμών και επαναπροωθήσεων στα ελληνικά σύνορα. **Εκτός από το ρεσιτάλ βίας και απανθρωπιάς φαίνεται ότι έχει δημιουργηθεί και μία νέα κερδοφόρος διαδικασία στα σύνορα**, καθώς τα σώματα ασφαλείας έχουν ακόμα έναν λόγο να τους κυνηγήσουν και να τους επαναπροωθήσουν: να γίνουν έστω και κατά λίγο πλουσιότεροι κλέβοντας τα χρήματα, τα κινητά και τα τιμαλφή που κουβαλάν οι κατατρεγμένοι για να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες του ταξιδιού τους. Έτσι οι πρόσφυγες επιστρέφουν βίαια στην Τουρκία, χωρίς λεφτά και κινητά, δηλαδή χωρίς την δυνατότητα να επικοινωνήσουν με τους οικείους τους ή να βρουν κάπου να μείνουν ή να φάνε. Η κλοπή των κινητών γίνεται και για έναν ακόμα λόγο: **χωρίς κινητά δεν μπορούν να στείλουν σήμα SOS για το πού βρίσκονται ή να καταγράψουν μέσω GPS το ότι βρέθηκαν στην Ελλάδα**. Οι ελληνικές Αρχές προσπαθούν με κάθε τρόπο να τους εξαφανίσουν και -ει δυνατόν- να βγάλουν και κέρδος.

Ελεύθερος αφέθηκε μέχρι το Εφετείο ο Χορταριάς, ένας εκ των δύο κατηγορουμένων για το λιντσάρισμα και την δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου. Ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση του Εισαγγελέα να μην γίνει δεκτό το αίτημα του μεσίτη να ανασταλεί η ποινή του για οικονομικούς λόγους, ενώ το σκεπτικό της απόφασης δεν έχει γνωστοποιηθεί. **Παρότι το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Αθήνας αποφάσισε ότι δεν πρέπει να έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η έφεση, ότι ο μεσίτης τέλεσε την πράξη με ιδιαίτερη σκληρότητα και παραμένει αμετανόητος, κυκλοφορεί ελεύθερος** με την πρώτη αίτηση αναστολής που κατέθεσε. Για ακόμα μία φορά γίνεται εμφανές ότι δεν υπάρχει καμία πρόθεση από την Δικαιοσύνη να υπάρξει πραγματική τιμωρία για τους ένοχους του εγκλήματος αυτού και πως αν δεν είχε υπάρξει το κίνημα είναι

Οι ακροδεξιοί διαγκωνισμοί και οι υπαρκτοί κίνδυνοι

Του Νικόλα Κολυτά

Στο δρόμο προς τις κάλπες, έντονος είναι ο διεργασίες στα δεξιά της ΝΔ. Μερικές φορές αγγίζουν τα όρια της φαιδρότητας, αλλά η κινητικότητα αυτού του χώρου αποτελεί πάντοτε έναν δυνητικό κίνδυνο. Η ενεργοποίηση δυνάμεων που φιλοδοξούν να εκφράσουν πολιτικά ένα υπαρκτό εκλογικό-κοινωνικό δυναμικό με «ανοιχτά αυτιά» προς τις αντιδραστικές ιδέες είναι ένας παράγοντας που πρέπει να παίρνει υπόψη το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά.

Ανασύσταση του χώρου

Το 2019 η ακροδεξιά ψήφος κατακερματίστηκε. Το τμήμα που συγκρατήθηκε γύρω από την ΧΑ δεν αρκούσε για να την εισόδηση στη Βουλή, ενώ άλλοι επέστρεψαν στη μεγάλη «ομπρέλα» της ΝΔ και άλλοι συντάχθηκαν με το νεοπαγές τότε κόμμα του Βελόπουλου που επιχειρούσε να ηγεμονεύσει στον «πατριωτικό χώρο». Από τότε, όμως έχουν μεσολαβήσει πολλά. Έχει παρέλθει μια τετραετία στην οποία περιλαμβάνεται η πανδημική κρίση, τα οικονομικά της συνεπακόλουθα, το τσάκισμα του κοινωνικού κράτους, η όξυνση των ρατσιστικών πολιτικών και η ένταση στα ελληνοτουρκικά. Ο Μητσοτάκης επιχείρησε να παίξει μπάλα σε ένα προνομιακό πεδίο για τη δεξιά, προτάσσοντας την ασφάλεια, την πατρίδα και το επιχειρείν σε πρώτο πλάνο. Αυτό έδωσε ζωτικό πεδίο παρέμβασης για διαφόρους πολιτευτές της άκρας δεξιάς που μυρίστηκαν πολιτικό ψωμάκι. Το 2019, η ΝΔ συγκροτούσε πολιτικό ρεύμα νίκης και συσπείρωνε τη δεξιά ψήφο, ενώ σήμερα βρίσκεται σε κρίση, που μπορεί να «απελευθερώσει» συντηρητικά ακροατήρια και αυτό ανοίγει την όρεξη στους διάφορους σχηματισμούς «στα δεξιά της Δεξιάς». Κάπως έτσι διαμορφώνεται μια νέα πολιτική χαρτογράφηση σε αυτό το χώρο, που θέτει ως κέντρο του προφανώς την πατρίδα, την πρόσδεση στη μία ή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη, την έμφαση στη θρησκεία και την οικογένεια, τον αντιπροσφυγικό λόγο και τον αντιτουρκισμό.

Ο Βελόπουλος είναι η υπαρκτή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση αυτού του ρεύματος. Με θεωρίες συνωμοσίας, επικοινωνιακά κόλπα και προϊστορία στον εθνικιστικό χώρο, επιχειρεί να αξιοποιήσει τη φθορά

της ΝΔ, ειδικά μετά την επιτάχυνση της από το έγκλημα στα Τέμπη. Αλλά οι διεργασίες είναι πυκνές και στην εξωκοινοβουλευτική ακροδεξιά. Μια φιλόδοξη απόπειρα ενοποίησης αυτού του χώρου εξελίχθηκε με κέντρο το κόμμα Τζήμερου-Κρανιδιώτη, που συνδυάζει τον πιο αχαλίνωτο νεοφιλελευθερισμό με την πιο έξαλλη επιθετικότητα σε ό,τι θεωρείται «ατζέντα της Αριστεράς» και προσέλκυσε «αστέρια» της ελληνικής ιντερνετικής Alt-Right (Μπογδάνος, Λατινοπούλου), πριν ακολουθήσουν οι τραγελαφικές εξελίξεις διαγραφών-διασπάσεων-αλληλομαχαιρωμάτων. Αυτές θα προκαλούσαν μόνο γέλιο αν δεν εμπλέκονταν και «οικονομικοί παράγοντες», από τον εργολάβο Πρόδρομο Εμφιετζόγλου (ο οποίος αποφάσισε να μετατραπεί από «χορηγός» άλλων ακροδεξιών κομμάτων σε ιδιοκτήτη δικού του) μέχρι τον Δημήτρη Γιαννακόπουλο (για την στήριξη του οποίου ερίζουν όλες οι φυλές της ακροδεξιάς). Ασφαλώς υπάρχει και ένα τμήμα στελεχών που επιμένει στην «μεγάλη ομπρέλα» της ΝΔ, με εμβληματικό τον Γιώργο Καρατζαφέρη, που όπου σταθεί και όπου βρεθεί αποθεώνει τον Κυριάκο Μητσοτάκη και δηλώνει έτοιμος να δώσει αγώνα για να ανακόψει τις απώλειες της ΝΔ «στον κόσμο της Δεξιάς».

Κασιδιάρης και ευθύνες

Όλο το παραπάνω ακροδεξιό τουρλουμπούκι προκαλεί ενίοτε γέλιο με τους καυγάδες του και δείχνει ανίκανο να δημιουργήσει συνεκτική-κοινή πρόταση. Ο λόγος που το παρουσιάζουμε είναι για να αναδείξουμε ότι υπάρχει ένας χώρος στα δεξιά της ΝΔ, στη διεκδίκηση του οποίου στηρίζονται οι φιλοδοξίες ενός «γαλαξία» γκροτέσκων στελεχών και δυνάμεων να παίξουν πολιτικό ρόλο.

Το πιο ανησυχητικό είναι ότι αυτός

που δείχνει να «παίρνει κεφάλι» σε αυτό το διαγκωνισμό είναι ο φυλακισμένος νεοναζί Ηλίας Κασιδιάρης. Με την ανοχή των Αρχών, από τη φυλάκισή του κι έπειτα, κάνει κανονικό προεκλογικό αγώνα. Έχει στήσει έναν κομματικό μηχανισμό εκτός φυλάκης, ενώ ο ίδιος μέσα από το κελί προβάλλεται ως πολιτικός κρατούμενος που φιμώνεται για τις ιδέες του. Το εθνικιστικά και ρατσιστικά λογύδριά του στο διαδίκτυο συγκεντρώνουν εκατοντάδες χιλιάδες προβολές. Πολλές δημοσκοπήσεις τον παρουσιάζουν σε ποσοστά διεκδίκησης της εισόδου στη Βουλή, κάνοντας σαφές ότι από τα θραύσματα της ΧΑ, το κόμμα Κασιδιάρη ήταν αυτό που κατάφερε να «κληρονομήσει» προνομιακά τους πιο αμετανόητους οπαδούς της (2,93% το 2019) να ανασυγκροτήσει πολιτική δύναμη.

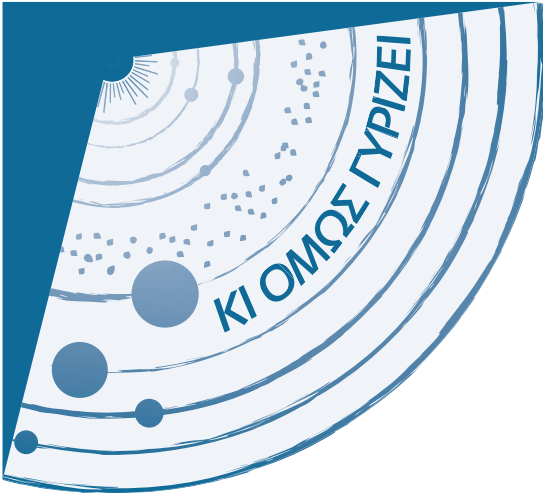
Το αναβάπτισμα του νεοναζί Κασιδιάρη στην πολιτική σκηνή το είχαμε δει πριν τη φυλάκισή του. Ο ίδιος ίδρυσε νέο κόμμα με τη μορφή θεσμικής ακροδεξιάς και όχι νεοναζιστικής οργάνωσης, χωρίς να αμφισβητείται ότι αυτό το νέο μόρφωμα έχει στους κόλπους του νεοναζιστικούς βραχίονες. Η δημόσια εικόνα άλλαξε, όχι η πολιτική ατζέντα. Και με αυτό τον τρόπο επιβεβαιώθηκαν με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο οι συνήγοροι πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής και όλοι όσοι μετά την απόφαση δήλωναν ότι τελειώσαμε με τη Χρυσή Αυγή, όχι όμως με τον κίνδυνο του φασισμού. Κάπως έτσι φτάσαμε στο σημείο, η ΝΔ στο παραπάνω κυριολεκτικά των εκλογών, να επιχειρεί να ανακόψει την κάθοδο του κόμματος Κασιδιάρη στις εκλογές, με το βλέμμα στην διευκόλυνση της αυτοδυναμίας της (τότε...) και φέρνοντας προς ψήφιση στη βουλή ένα νομοσχέδιο το οποίο δεν αποτε-

λεί αντιφασιστική νομοθεσία, αλλά υποστηρίζει ιδεολογικά λογικές «δύο ακρών». Αυτό μάλιστα, γίνεται, χορηγώντας στον Άρειο Πάγο το δικαίωμα να προβαίνει σε ουσιαστικό έλεγχο των προγραμμάτων, των διακηρύξεων και των σκοπών πολιτικών κομμάτων που καταρτίζουν εκλογικούς συνδυασμούς.

Αντιρατσιστικό κίνημα και Αριστερά

Το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά οφείλουν να παρέμβουν στο νέο περιβάλλον που διαμορφώνεται. Η κρίση επιδεινώνεται, η κοινωνία βουλιάζει και τα συστημικά κόμματα αδυνατούν να δώσουν απάντηση. Το αν θα υπάρξουν συλλογικοί αγώνες και διεκδικήσεις που θα ενισχύουν την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων και θα ενισχύουν τις τάσεις πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης ή αν θα υπάρξει απόγνωση και απελπισία, που ενισχύει τις πιο σκοτεινές δυνάμεις, είναι ένα ανοιχτό στοίχημα που χρειάζεται να το δούμε σοβαρά. Ο αντιφασιστικός, αντιρατσιστικός και αντιπολεμικός λόγος χρειάζεται να ριζώσει μέσα στους κοινωνικούς χώρους. Να γίνει κομμάτι της παρέμβασης σε σχολεία, σχολές, χώρους δουλειάς. Να υπάρξουν συγκλίσεις και μέτωπα μπροστά στις προκλήσεις που ανιόνονται χωρίς μικροηγεμονισμούς και αυτοαναφορικότητες. Μόνο έτσι μπορούμε να απαντήσουμε πολιτικά στην θεσμική ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης, αλλά και στα ακροδεξιά ζιζάνια που ξεφυτρώνουν το ένα μετά το άλλο.

Τα προηγούμενα χρόνια δόθηκαν μεγάλες και ιστορικές μάχες απέναντι στο φασισμό. Το τρίπτυχο μαζικά-εθνικικά-ριζοσπαστικά, βρήκε την καλύτερή του έκφραση στους δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές/τριες έξω από το Εφετείο, τον Οκτώβριο του 2020. Πάνω σε αυτή την εμπειρία πρέπει να πατήσει το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά προκειμένου να μην υπάρξει σπιθαμή πολιτικού χώρου για την ακροδεξιά. Οι μαζικές κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος έδωσαν τον τόνο. Οι γενικές απεργίες, η 8η και η 21η Μάρτη, οι κινητοποιήσεις των καλλιτεχνών, οι διαδηλώσεις για την ιδιωτικοποίηση του νερού, είναι σημάδια μιας πολιτικής αφύπνισης μετά το λήθαργο της πανδημίας. Στο χέρι μας είναι αυτή η αφύπνιση να γίνει συνείδηση και η αγανάκτηση να γίνει δύναμη. Στο χέρι μας είναι να μην επιτρέψουμε στο φίδι να βγει από την τρύπα του.

Ιταλία

Τουλάχιστον 72 νεκροί (28 παιδιά), ξεβράστηκαν στις ακτές της Κροτόνε, μετά από ναυάγιο βάρκας που μετέφερε μετανάστες. Η Μελόνι απάντησε στις κριτικές χαρακτηρίζοντας «αδιανόητο» να πιστεύουν κάποιιοι ότι η κυβέρνηση «σκόπιμα αφήνει ανθρώπους να πεθάνουν, και μάλιστα παιδιά». Κάνει ακριβώς αυτό. Μια νέα νομοθεσία για τις διασώσεις έχει κάνει την ακτοφυλακή ακόμα πιο «δυσκίνητη» ενώ ταυτόχρονα έχει κάνει τη ζωή των ΜΚΟ (που κάλυπταν το κενό) ακόμα πιο δύσκολη. Ο υπουργός Εσωτερικών, κατήγγειλε τις «συνθήκες ταξιδιού», προαναγγέλοντας σκλήρυνση της νομοθεσίας κατά... της διακίνησης. Λίγο μετά, ο δήμαρχος Μιλάνου δέχτηκε μια επιστολή από το υπουργείο Εσωτερικών: Τον καλούσε να σταματήσει να γράφει στα δημοτολόγια τα παιδιά γκέι ζευγαριών (δεν μπορούν να αποκτήσουν παιδί στην Ιταλία, με όποιον τρόπο, αλλά αναγνωρίζονταν από κάποιους Δήμους παιδιά που αποκτούσαν στο εξωτερικό). Παράλληλα, οδηγείται στον θάνατο ο αναρχικός απεργός πείνας Αλφρέντο Κοσπίτο, ο οποίος διαμαρτύρεται εδώ και μήνες ενάντια στο σύστημα «41bis», την πλέον απάνθρωπη εκδοχή απομόνωσης, αλλά η κυβέρνηση προτιμά να στρέφει τα βέλη της σε βουλευτές του Δημοκρατικού Κόμματος που θέλησαν να τον επισκεφτούν, ως «φίλους τρομοκρατών και μαφιόζων». Όλα αυτά μαζί, που έχουν χαρακτηριστεί ως μάχες του «ιδεολογικού πολέμου» που εξαπέλυσε η Μελόνι, μαζί με την απερισκεψία κάποιων νεοδιορισμένων κρατικών στελεχών που δεν κρύβουν την χαρά τους κι εκθέτουν το «μετριοπαθές» προφίλ της πρωθυπουργού με ανοιχτά φασιστικές αναφορές, είχαν δημιουργήσει ένα κλίμα πλώσης. Σε αυτό το τοπίο, η ηγεσία της CGIL θεώρησε καλή ιδέα να προσκαλέσει την Μελόνι στο συνέδριό της για να βγάλει λόγο. Ο αστικός Τύπος χειροκρότησε τον γενικό γραμματέα Λαντίνι για την «ωριμότητα» να την καλέσει και την Μελόνι για τη «γενναιότητα» και το «ανοιχτό μυαλό» να ανταποκριθεί. Και ο Μάρκο Ρεβέλι έγραψε ένα πικρό άρθρο για «τους 30 που έσωσαν τη ψυχή της CGIL», αναφερόμενος στους λιγοστούς σύνεδρους που αντέδρασαν στο αίσχος τραγουδώντας το Bella Ciao εν μέσω της εκκωφαντικής «από σεβασμό» σιωπής στην νεοφασίστρια. Καταλήγει, «Τελικά, όταν ένας σύνεδρος είπε από το βήμα τη μαγική φράση “Δεν μου άρεσε αυτό που συνέβη” εξεπρότεινε η βροντή του απελευθερωτικού χειροκροτήματος. Είναι κι αυτό τουλάχιστον ένα σημάδι ζωής».

Κίνα-Ιράν-Σαουδική Αραβία

Η αποκατάσταση διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Σαουδικής Αραβίας/Ιράν και μάλιστα με κινεζική διαμεσολάβηση, αποτέλεσε κορυφαία διεθνή είδηση. Ασφαλώς το «βάθος» της επαναπροσέγγισης των δύο μεγάλων ανταγωνιστών μένει να φανεί. Άλλωστε μέχρι και το 2016, διπλωματικές σχέσεις υπήρχαν, αλλά αυτές δεν εμπόδιζαν να μείνεται «θερμά» η γεωπολιτική σύγκρουση μεταξύ τους. Αλλά ως «πρώτο βήμα» παραμένει σημαντικό. Για το ιρανικό καθεστώς, σπάει η απομόνωση και ανοίγει η προοπτική να πείσει σαουδαραβικό χρήμα στην κλονισμένη οικονομία του. Για τους Σαούντ ανοίγει η προοπτική να περιοριστούν τα ένοπλα «αντι-χτυπήματα» στο εσωτερικό του από τους αντάρτες Χούτι που αμύνονται ενάντια στη βάρβαρη σαουδαραβική επέμβαση, ενώ προσφέρουν και μια καλή υπηρεσία σε έναν εξαιρετικό πελάτη (η Κίνα είναι ο νούμερο ένα αγοραστής σαουδαραβικού πετρελαίου) που προκρίνει σήμερα την «ηρεμία» ως ευνοϊκότερο περιβάλλον για δουλειές. Ο ρόλος που έπαιξε η Κίνα αναδεικνύει επιπλέον την υποχώρηση της αμερικανικής ηγεμονίας. Τα τελευταία πολλά χρόνια, οι Σαούντ «δυσφορούσαν» για διάφορες όψεις της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής και κυρίως

ως αμφέβαλλαν αν οι ΗΠΑ θέλουν/μπορούν πλέον να τηρήσουν τη δική τους μεριά της συμφωνίας (στρατιωτική προστασία του Βασιλείου) που έπεισε κάποτε τη βασιλική οικογένεια να αντικαταστήσουν τις -σε υποχώρηση- βρετανικές πλάτες με τις αμερικανικές. Η προστασία που μπορεί να τους προσφέρει το Πεκίνο προκύπτει από την ικανότητά του να ελέγξει πιο αποτελεσματικά την Τεχεράνη, η οποία στηρίζεται από την Κίνα οικονομικά. Η κινεζική ηγεσία καταφέρνει κάτι που στο πρόσφατο παρελθόν ήταν σε θέση να πετύχουν μόνο οι ΗΠΑ (και ήταν η βάση της ηγεμονίας τους): Να «πειθαρχήσει» δύο περιφερειακές δυνάμεις ως διαμεσολαβητής, αξιοποιώντας το ότι οι τοπικές άρχουσες τάξεις ιεραρχούν ψηλά τη διατήρηση της συμμαχίας μαζί τους. Αλλά στον ρευστό κόσμο της «πολυπολικότητας», το Πεκίνο μπορεί να διαπιστώσει αυτό που διαπίστωσε και η αμερικανική ηγεσία νωρίτερα: Όποιος επιχειρεί να «τακτοποιήσει» τη Μέση Ανατολή, κινδυνεύει να βρεθεί μπλεγμένος σε μια «κινούμενη άμμο» που ρουφά στρατιωτικούς, διπλωματικούς, οικονομικούς πόρους, διαθέτοντας μια «ικανότητα» να παράγει διαρκώς αποσταθεροποιητικά γεγονότα...

Φινλανδία

Καθώς ολοκληρωνόταν η καταμέτρηση, γινόταν σαφές ότι την πρώτη θέση στις εκλογές κέρδιζε ο δεξιός «Εθνικός Συνασπισμός» στη Φινλανδία, με 20,8% (άνοδος 3,8%). Μάχη για τη δεύτερη θέση έδιναν οι Σοσιαλδημοκράτες (19,9% και άνοδος 2,2%) με το ακροδεξιό «Κόμμα των Φινλανδών» (20% και άνοδος 2,5%). Σε αυτή την πολύ οριακή κούρσα για τρεις, όλοι τους αύξησαν ποσοστά και απόλυτο αριθμών (εις βάρος των μικρών), αλλά η τελική έκβαση δίνει στο κεντροδεξιό κόμμα το δικαίωμα σχηματισμού κυβέρνησης. Αν

και οι εκλογές έγιναν στη σκιά της ένταξης στο NATO, το συγκεκριμένο θέμα δεν αποτέλεσε προεκλογικό ζήτημα (έχοντας κατακτήσει μετά τη ρωσική εισβολή πλατιά συναίνεση και σε κοινοβουλευτικό επίπεδο και σε κοινωνικό). Δυστυχώς, ο συνδυασμός οικονομικής κρίσης και απουσίας αγώνων ενίσχυσε περισσότερο την κεντροδεξιά, που έβαλε στο στόχαστρο προεκλογικά την αύξηση του δημοσίου χρέους επί της σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης, υποσχόμενη περισσότερη λιτότητα για «να αποκατασταθεί η ανθεκτικότητα της φινλανδικής οικονομίας». Το Κόμμα των Φινλανδών, απέδωσε «κλασικά» στους μετανάστες και στην ΕΕ όλα τα οικονομικά δεινά. Όσον αφορά το αποτέλεσμα του, δεν αποτελεί κάποιο αρνητικό σοκ, καθώς συγκεντρώνει πάντα τέτοια ποσοστά από το 2011 και μετά. Τα κακά νέα είναι όμως ότι δεν αποτελεί κάποιο αρνητικό σοκ, γιατί συγκεντρώνει πάντα τέτοια ποσοστά από το 2011 και μετά...

Πολιτική κρίση στο Ισραήλ

Ο ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΩΕΙ ΤΙΣ ΣΑΡΚΕΣ ΤΟΥ;

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Πάνου Πέτρου

Ο Μπέντζαμιν Νετανιάχου, ανακοινώνοντας το «πάγωμα» της δικαστικής μεταρρύθμισης και την παραπομπή της σχετικής συζήτησης στην Κνεσέτ στα τέλη Απρίλη, δήλωσε ότι θέλει να δώσει μια ευκαιρία στο διάλογο, γιατί «απαγορεύεται να οδηγηθούμε σε εμφύλιο πόλεμο» και «δεν θα επιτρέψω να διαλυθεί το Ισραήλ επί διακυβέρνησής μου». Οι δραματικοί τόνοι αντανάκλουν το μέγεθος της πολιτικής κρίσης που συνταράσσει το σιωνιστικό κράτος.

Η μεταρρύθμιση αφορά την προσπάθεια της κυβέρνησης να περιορίσει δραματικά τις εξουσίες και την ανεξαρτησία του Ανώτατου Δικαστηρίου –και ιδιαίτερα όσον αφορά τη δυνατότητά του να «ελέγχει» την εκτελεστική εξουσία. Τα διάφορα μέλη του κυβερνητικού συνασπισμού συμφωνούν σε αυτή την πολιτειακή αλλαγή με διαφορετικά κίνητρα. Για τον Νετανιάχου και τον στενό του κύκλο, είναι εμφανής η ιδιότητα –της πολιτικής επιβίωσης του δεξιού ηγέτη που αντιμετωπίζει πολλαπλές διώξεις και κατηγορίες για σκάνδαλα μεγα-διαφθοράς. Για τους ακροδεξιούς εθνικιστές, στόχος είναι η άρση κάθε δυνητικού νομικού φραγμού στα σχέδια ολοκλήρωσης του σιωνιστικού σχεδίου (επίσημη και με το νόμο προσάρτηση της Δυτικής Όχθης, κατακόρυφη κλιμάκωση των εποικισμών και του ξεριζωμού Παλαιστίνιων, απαγόρευση αραβικών-παλαιστινιακών κομμάτων κ.ο.κ.). Για τους φονταμενταλιστές, στόχος είναι να αρθούν τα πιθανά νομικά εμπόδια στην εμπέδωση της δικής τους, σκληρά συντηρητικής εκδοχής «εβραϊκότητας του κράτους».

Το πάθος της πόλωσης αντανάκλα τη βαθύτερη διαφορά πίσω από την ανεξαρτησία της δικαστικής εξουσίας και αφορά την αντίφαση του τρόπου παρουσιάζει/βλέπει το Ισραήλ τον εαυτό του –ως ένα κράτος που μπορεί να δηλώνει «εβραϊκό και δημοκρα-

τικό» ενώ ασκεί κυριαρχία σε εδάφη όπου ζουν εκατομμύρια Παλαιστίνιοι, καταπιέζοντάς τους.

Οι μαθητές του Καχάν (πνευματικού πατέρα της πιο άγριας σιωνιστικής ακροδεξιάς) δεν κλείνουν τα μάτια σε αυτή την αντίφαση και δηλώνουν πρόθυμοι να αγκαλιάσουν την «εβραϊκότητα» παρατώντας κάθε προσποίηση «δημοκρατίας». Όπως σημειώνουν τα τελευταία χρόνια οι πιο διαιυγείς Ισραηλινοί αντισιωνιστές, αυτό το ρεύμα μαζικοποιείται διαρκώς γιατί είναι η έκφραση μιας φυσιολογικής, «ειλικρινούς» απόληξης του σιωνιστικού σχεδίου. Είναι αυτή η αλήθεια που έκανε τον δημοσιογράφο Γκιντεόν Λεβί να γράψει ένα άρθρο-οργισμένη απάντηση στο «σοκ» της σιωνιστικής Αριστεράς μετά τις τελευταίες εκλογές με τίτλο «Τι περιμένετε ότι θα συμβεί;».

Απέναντί σε αυτό το ρεύμα, στέκεται ένα μπλοκ που επιμένει να αρνείται την πραγματικότητα, είτε από σκόπιμο-κυνικό υπολογισμό είτε γιατί πραγματικά πιστεύει το μύθο του. Που υπερασπίζεται με θέρμη την «Ανεξάρτητη Δικαιοσύνη» ως θεσμό που προστατεύει τα δικαιώματα του πολίτη απέναντι στην αυθαιρεσία, κλείνοντας τα μάτια στις αποφάσεις αυτής της Δικαιοσύνης όσον αφορά τα δικαιώματα των Παλαιστίνιων –οι οποίες σε αντίθεση με τον ακροδεξιό μύθο, αποτελούν μια ασταμάτητη μηχανή διαρκούς εμπέδωσης και νομιμοποίησης του Απαρτχάιντ. Που φρίττει με τους ακροδεξιούς Μπεν-Γκβιρ και Σμότρίτς που καλούν σε «εξαφάνιση» παλαιστινιακών χωριών, αλλά συσπειρώνεται γύρω από τον «κεντρώο» Μπένι Γκαντζ που καμαρώνει ότι ο ίδιος «γύρισε τη Γάζα στη Λίθινη Εποχή». Είναι όσοι και όσες κρατιούνται ακόμα γύρω από την αυταπάτη ενός κράτους που είναι «και εβραϊκό και δημοκρατικό», μιας κατοχής που είναι (εδώ και πάνω από 50 χρόνια...) «προσωρινή» και που πιστεύουν/καμώνονται ότι τα όσα συμβαίνουν «πέρα από τα σύνορα του 1967» δεν έχουν σχέση με τον χαρακτήρα του κράτους που οικοδομείται στα κατακτημένα εδάφη του 1948.

Το μπλοκ αυτό έχει αποδειχθεί

αδύναμο να σταματήσει τη διαρκή ενίσχυση της ακροδεξιάς ακριβώς γιατί ενώ διστάζει να αγκαλιάσει την φυσική απόληξη του σιωνιστικού σχεδίου, δεν μπορεί να διανοηθεί καν την αμφισβήτηση αυτού του σχεδίου. Αλλά η σημερινή αντιπολίτευση έχει μαζική δυναμική γιατί υπερασπίζεται ένα λειτουργικό –για τον κόσμο της– «στάτους κβο» δεκαετιών, το οποίο διαισθάνεται ότι απειλείται από τους «τυχοδιωκτισμούς» των «φανατικών».

Πράγματι, τις μέρες της κορύφωσης της κρίσης, εκδηλώθηκαν αυτοί οι μεγάλοι φόβοι. Η επέλαση των καχανιστών στο κράτος απειλούσε την «εθνική ενότητα» (βαθαίνοντας ανεπανόρθωτα το ρήγμα φονταμενταλιστών-κοσμικών) και τις «διεθνείς συμμαχίες» (που έχουν ως ιδεολογική νομιμοποίηση την «δημοκρατικότητα» του Ισραήλ). Αυτό ερμηνεύει την έκταση που πήρε η ανταρσία μέσα στο στρατό και ιδιαίτερα στα πιο ελίτ σώματα και στις κορυφές της στρατιωτικής ιεραρχίας, που εκπαιδεύει στρατιώτες περήφανους να υπηρετούν στον... «πιο ηθικό στρατό στον κόσμο». Όχι τυχαία, το μόνο κυβερνητικό στέλεχος που διαφοροποιήθηκε φωναχτά ήταν ο υπουργός Άμυνας, Γιάοβ Γκαλάντ, ζητώντας δημόσια το «πάγωμα» της μεταρρύθμισης.

Όλα αυτά έφτασαν σε σημείο βρασμού στις 27 Μάρτη. Ο Νετανιάχου, αποφασισμένος να περιφρουρήσει τη συμμαχία του με τους ακροδεξιούς (που δήλωναν «ανένδοτοι» κι ετοίμαζαν αντισυγκεντρώσεις), απέλυσε τον υπουργό Άμυνας. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι –στο στράτευμα, στην επιχειρηματική ελίτ, στην κοινωνική βάση της αντιπολίτευσης. Η Χισταντρούτ (συνδικαλιστική συνμοσπονδία και ταυτόχρονα βραχίονας του κράτους) ένωσε τις δυνάμεις της με τις εργοδοτικές ενώσεις σε μια από κοινού παράλυση της οικονομίας, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες κατέβηκαν στους δρόμους. Το «σήμα» που εξέπεμπε ο στρατός έβαλε τον «εμφύλιο πόλεμο» (που ανέφερε όπως είδαμε ο Νετανιάχου) ως προοπτική στο δημόσιο διάλογο. Ακολούθησε η υποχώ-

ρηση-ελιγμός, με την αναστολή του διαλόγου στην Κνεσέτ. Η συμφωνία των ακροδεξιών κυβερνητικών εταιρών στην υποχώρηση περιλάμβανε κάποια ανταλλάγματα: Αναγγέλθηκαν σχέδια συγκρότησης ενός νέου σώματος «εθνοφρουράς», υπό τον απόλυτο έλεγχο του ακροδεξιού Μπεν Γκβιρ (οι κακιές γλώσσες το αποκαλούν «ιδιωτική πολιτοφυλακή»).

Η κρίση αποκλιμακώθηκε, αλλά δεν έχει λήξει. Αυτό ισχύει και βραχυπρόθεσμα (το δικαστικό θέμα θα ξαναθεθεί τον Απρίλη) και μεσοπρόθεσμα (η παρούσα κυβέρνηση προτίθεται να παραβιάσει κι άλλες «κόκκινες γραμμές» του φιλελεύθερου σιωνισμού).

Σε κάθε περίπτωση, μακροπρόθεσμα, το «ρήγμα» που εκδηλώθηκε μέσα στο κράτος και στην κοινωνία θα παραμείνει ενεργό. Ο Ματζίντ Καγιάλ, Παλαιστίνιος ακτιβιστής από την Χάιφα, έγραψε εύστοχα ότι «Οι δύο πλευρές συγκρούονται για τον έλεγχο του κράτους, που σημαίνει για τον έλεγχο των μέσων της καταπίεσής μας». Το βάθος και η ένταση αυτής της σύγκρουσης μπορεί να ερμηνευτεί μόνο από τα αδιέξοδα που συναντά αυτή η καταπίεση στην προσπάθειά της να επιβληθεί οριστικά.

Ο φιλελεύθερος σιωνισμός, ανάκωνος να δει «τον παλαιστινιακό Ελέφαντα στο δωμάτιο» (μια τύφλωση που επιβεβαιώθηκε συντριπτικά και στα σύμβολα, τις ηγεσίες, το λεξιλόγιο, τη σύνθεση αυτού του «δημοκρατικού» κινήματος που απέννεε εθνικισμό και милитарισμό) θα συνεχίσει να αντιστέκεται λυσαλέα για την υπεράσπιση ενός «στάτους κβο» το οποίο όμως θα παραμένει υπονομευμένο όσο οι Παλαιστίνιοι δεν του κάνουν τη χάρη να εξαφανιστούν σιωπηλά από τον χάρτη και την ιστορία... Και αυτή η πραγματικότητα με τη σειρά της θα συνεχίσει να ενισχύει τις προοπτικές της σιωνιστικής ακροδεξιάς, που θα πιέζει για μια «τελική λύση», σε αυτό που ο Εβραίος μαρξιστής Μοσέ Μασόβερ έχει περιγράψει ως «διαλεκτική κλιμάκωση της καταπίεσης και της αντίστασης».

Γαλλία: Το κίνημα στο μεταίχμιο

Αυτό το φύλλο της «Ε.Α.» τυπωνόταν (5/4) καθώς ήταν σε εξέλιξη η συνάντηση των γαλλικών συνδικαλιστικών ηγεσιών με την πρωθυπουργό Ελιζαμπέτ Μπορν. Μια συνάντηση που ο σύντροφος Λεόν Κρεμιέ χαρακτήριζε ως «δίχως κανένα νόημα, εκτός αν επιφυλάσσει θετικές ή αρνητικές εκπλήξεις». Η συνάντηση αυτή γινόταν την παραμονή της -από καιρό ανακοινωμένης- της «Μέρας Δράσης» της διασυνδικαλιστικής επιτροπής στις 6 Απρίλη.

Από τις πιθανές (θετικές ή αρνητικές) «εκπλήξεις» στις 5 Απρίλη και από τη «δοκιμασία» στις 6 Απρίλη (μετά από πολλούς μήνες αγώνα και μιας παρατεταμένης διαρκούς μάχης τις τελευταίες εβδομάδες, με τον Μακρόν ανυποχώρητο) θα φανεί αν η σύγκρουση περνά σε μια νέα φάση.

Μετά την καταφυγή του Μακρόν στο διάταγμα 49.3 για να παρακάμψει τη Βουλή, όπου η συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση είχε καταδικαστεί σε ήττα, η σύγκρουση έφτασε σε σημείο βρασμού δεύτερο μισό του Μάρτη: καθημερινές «άγριες» διαδηλώσεις, σκλήρυνση των απεργιών στους κλάδους που βρίσκονταν σε επαναλαμβανόμενες απεργίες, επέκταση των μπλόκων και των αποκλεισμών (σε λιμάνια, δεξαμενές καυσίμων, δρόμους, αεροδρόμια κλπ) μαζική εμφάνιση της νεολαίας, επιτυχία όσων κεντρικών συνδικαλιστικών κινητοποιήσεων βγήκαν μετά το διάταγμα.

Αυτή η κλιμάκωση της αντίστασης αναμετρείται με δύο προκλήσεις. Αφενός, την κλιμάκωση της κρατικής καταστολής: Πολλαπλασιασμός των απαγορεύσεων συγκεντρώσεων, «προληπτικές» συλλήψεις, αστυνομικός έλεγχος της εισόδου και της εξόδου στο πανεπιστήμιο Τολμπιάν στο Παρίσι, έφοδος της αντιτρομοκρατικής σε μια κατάληψη στο Μπορντό κ.ο.κ. Η Αστυνομία ωστόσο αντιμετωπίζει δυσκολίες. Όπως γράφει ο Ερίκ Λορντόν, σε ένα (κατά τα άλλα υπερβολικά αισιόδοξο αλλά εξαιρετικά παθιασμένο) άρθρο: «Αν τα Κεντρικά της Αστυνομίας διαθέτουν ένα φωτεινό πίνακα κρίσεων όπως στην ταινία Dr. Strangelove, αυτές τις μέρες πρέπει να θυμίζει χριστουγεννιάτικο δέντρο...».

Η μεγαλύτερη πρόκληση είναι η δεύτερη, που αφορά τις εσωτερικές αδυναμίες της ίδιας της αντίστασης, με πολλούς συντρόφους και συντρόφισσες να εστιάζουν στην απουσία πλατιάς αυτό-οργάνωσης. Είναι αρκετά, εμπνευστικά και συγκινητικά τα τοπικά παραδείγματα τέτοιων προσπαθειών από πλατιές μειοψηφίες του εργατικού κινήματος. Αλλά στη μεγάλη εικόνα (μικρή συμμετοχή στις Γενικές Συνελεύσεις των κλάδων που βρίσκονται απεργία, περιορισμένη εμφάνιση τοπικών «διακλαδικών» οι οποίες να συντονίζουν και να επιχειρούν τη διεύρυνση της απεργίας), απουσιάζει η αυτό-οργάνωση η οποία αποτέλεσε ιστορικά τη ρίζα της δύναμης του γαλλικού εργατικού κινήματος στις καλύτερες στιγμές του (το 1995 ή το 2010).

Ο ρυθμός της αντιπαράθεσης και η διεύθυνση της αντίστασης παραμένει εν πολλοίς στα χέρια της πανεθνικής διασυνδικαλιστικής, η οποία έχει υιοθετήσει μια στάση που «δεν εμποδίζει» (ρητορικά μάλιστα «ενθαρρύνει») αλλά ούτε «προωθεί ενεργά» μια κλιμάκωση (χάνοντας μεγάλες ευκαιρίες κυρίως το Γενάρη και στις 7 Μάρτη).

Κάπως έτσι, στις αρχές Απρίλη, βρισκόμασταν σε μια κατάσταση που συνοψίζει ο Λεόν Κρεμιέ (στο άρθρο «Μια εξουσία απομονωμένη, αλλά κι ένα κίνημα σε αναμονή») ως εξής: «η γενική αίσθηση είναι, για άλλη μια φορά, αυτή της αναμονής, χωρίς ούτε το κίνημα ούτε η κυβέρνηση να γέρνει την πλάστιγγα υπέρ του».

Αναμένοντας την (θετική ή αρνητική) έκβαση αυτής της οριακής συνθήκης, **αναδημοσιεύουμε το κύριο άρθρο του Contretemps**, περιοδικού της ευρύτερης γαλλικής ριζοσπαστικής Αριστεράς. Γραμμένο τις μέρες μετά το «49.3», αποτελεί «ντοκουμέντο» που διατηρεί την αξία του ως καταγραφή του χαρακτήρα της σύγκρουσης μετά το «49.3», τα επίδικα και τους κινδύνους που άνοιξαν, τις δυνατότητες και τις αδυναμίες που έδειξε η εργατική αντίσταση σε αυτή τη μάχη.

Για την εξέγερση

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Με το χτύπημα του 49.3, φτάσαμε στη στιγμή της αλήθειας για την ταξική μάχη που ξεκίνησε 2 μήνες πριν. Την στιγμή που αποκαλύπτει το βαθύτερο νόημά της και θα κρίνει την έκβασή της.

Όσον αφορά την κυβέρνηση, τα πράγματα είναι απλά: Αυτή η πράξη επιβολής, σημάδι μιας νέας κατασταλτικής κλιμάκωσης, αποκαλύπτει την απομόνωσή της. Η μεταρρύθμιση της ήρθε άμεσα αντιμέτωπη με μια μαζική λαϊκή απόρριψη. Παρά τις μικροσυμφωνίες με την παραδοσιακή Δεξιά, η οποία βρίσκεται και η ίδια σε διαδικασία αποσύνθεσης, βρέθηκε σε θέση μειοψηφίας στην Εθνοσυνέλευση. Ο Μακρόν έχει κάνει αυτήν τη μεταρρύθμιση κεντρικό άξονα της δεύτερης θητείας του, ως την αδιάψευστη απόδειξη του νεοφιλελεύθερου ριζοσπαστισμού του και της αποφασιστικότητάς του να τσακίσει την αντίσταση ενός λαού που γνωρίζει ότι είναι «ανθεκτικός». Εξελίχθηκε σε συντριπτική απόδειξη του δομικά μειοψηφικού χαρακτήρα του κοινωνικού μπλοκ του οποίου ο ίδιος αποτελεί την τέλεια ενσάρκωση, υιοθετώντας τον ρόλο του ξεδιάντροπου υπαλλήλου μιας αστικής τάξης αχαλίνωτης, μεθυσμένης από διάθεση εκδίκησης ενάντια στις

παραχωρήσεις στις οποίες υποχρεώθηκε στο παρελθόν, ως αξία απόγονος των Βερσαλλιών και της Επιτροπής Χυτηρίων (ΣΤΜ: διαβόητα αντεργατικός και «παρεμβατικός» οργανισμός των ιδιοκτητών εργοστασίων χάλυβα και σιδήρου από το 1864 ως το 1940).

Αλλά αυτή η πράξη επιβολής είναι επίσης η στιγμή της αλήθειας και για τον πραγματικό αντίπαλο (ΣΤΜ: της κυβέρνησης), το μαζικό κίνημα του συνδικαλιστικού κινήματος και της πολιτικής Αριστεράς. Αυτό έχει αναμφίβολα καταγράψει επιτυχίες: Υψηλά ρεκόρ στο μέγεθος των διαδηλώσεων, ένα πανεθνικό εδαφικό «ρίζωμα» που μάλλον δεν έχουμε ξαναδεί εδώ και μισό αιώνα, επίμονος χαρακτήρας, ενωτικό πνεύμα. Παρουσιάστηκε πλατιά ο συντριπτικά πλειοψηφικός χαρακτήρας της απόρριψης της μεταρρύθμισης. Στράφηκαν στο δρόμο της συλλογικής δράσης σημαντικά τμήματα της κοινωνίας, πέρα από τη συνηθισμένη «περίμετρο» της Αριστεράς και των συνδικάτων. Η κινητοποίηση στο δρόμο διαπέρασε τα και εκφράστηκε στα κοινοβουλευτικά σώματα, κάτι που επέτρεψε να κερδηθεί χρόνος, να αναπτυχθούν περαιτέρω τα επιχειρήματα και να αποκτήσει επιπλέον ορατότητα η λαϊκή αντίσταση.

Δημιουργήθηκε έτσι ένας συσχετι-

σμός δύναμης ο οποίος είχε αντίκτυπο ακόμα και μέσα στις γραμμές της αστικής Δεξιάς. Στριμωγμένη στη γωνία, η κυβέρνηση δεν είχε άλλη επιλογή παρά να καταφύγει στο τελικό όπλο που της προσφέρει ένα σύνταγμα απολύτως σχεδιασμένο με σκοπό να φιμώνει τα μέσα έκφρασης της λαϊκής θέλησης, ακόμα και στις διαδικασίες για τις οποίες κάποτε υπερφανεύονταν οι κοινοβουλευτικές δημοκρατίες.

Αυτή η αυταρχική ορμητική φυγή προς τα μπρος είναι γεμάτη κινδύνους.

Καταρχήν, φέρνει το κοινωνικό κίνημα με την πλάτη στον τοίχο. Ενώ ισχύει ότι το κίνημα κατάφερε να αποδείξει την πλειοψηφική του νομιμοποίηση, έχει επίσης αποδειχθεί ανίκανο να κα-

ταφέρει την απόσυρση μιας μεταρρύθμισης που απορρίπτεται συντριπτικά. Η -καθορισμένη από την CFDT- στρατηγική της άσκησης πίεσης στην κυβέρνηση και το κοινοβούλιο έδειξε τα όριά της: το δημοκρατικό επιχείρημα είναι ανίσχυρο απέναντι σε μία βίαιη και αποφασισμένη εξουσία. Το ζήτημα της χρονικότητας αποκτά εδώ μια στρατηγική αξία.

Ενώ αναγνωρίζουμε την κρίσιμη σημασία της συντήρησης ενός ενωτικού πλαισίου (ΣΤΜ: μεταξύ των μετριοπαθών και των μαχητικών συνομοσπονδιών), μπορεί κανείς να σκεφτεί ότι η απόφαση του διασυνδικαλιστικού συντονισμού να συμβαδίζει με το κοινοβουλευτικό χρονοδιάγραμμα έβαλε

εμπόδια στη «συγκέντρωση δύναμης», που αποτελεί ένα αποφασιστικό χαρακτηριστικό κάθε νικηφόρου κινήματος.

Για παράδειγμα, ήταν αναμφίβολα αναγκαίο να δοθεί, τουλάχιστον στην αρχή, προτεραιότητα στις μαζικές διαδηλώσεις, αλλά γιατί έπρεπε να οριστεί μια καθυστέρηση 12 ημερών ανάμεσα στην πρώτη και τη δεύτερη μέρα κινητοποίησης το Γενάρη; Όταν ανακοινώθηκε η ενεργοποίηση του 49.3, της απόλυτης «κόκκινης γραμμής» ακόμα και για τις πιο «υπεύθυνες» δυνάμεις του διασυνδικαλιστικού συντονισμού, και καθώς, απολύτως αναμενόμενα, η οργή πλημμύριζε τη χώρα, ήταν ανάγκη να οριστεί η επόμενη μέρα δράσης μια βδομάδα αργότερα;

Η εμπειρία του κινήματος του 2010, ενάντια στην προηγούμενη συνταξιοδοτική αντιμεταρρύθμιση, απέδειξε ότι στη νεοφιλελεύθερη εποχή, οι πολλαπλές μεμονωμένες «μέρες δράσης» [ΣΤΜ: 24ωρες γενικές απεργίες], όσο πετυχημένες κι αν είναι με όρους συμμετοχής, δεν αρκούν για να υποχρεώσουν μια κυβέρνηση να υποχωρήσει. Για έναν τέτοιο στόχο απαιτούνται περισσότερα, και συγκεκριμένα η παρατεταμένη απεργιακή δράση που θα μπορεί πραγματικά να οδηγήσει μια χώρα σε παράλυση.

Προβλήματα

Ωστόσο πρέπει να παραμείνουμε διαυγείς: σε μια συνθήκη αποδυνάμωσης του εργατικού κινήματος, αποκέντρωσης της παραγωγικής δραστηριότητας και ισχυρών περιορισμών σε έναν σε μεγάλο βαθμό εξατομικευμένο κόσμο της εργασίας, μια τέτοια δράση είναι δύσκολη, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα. Ενώ και ο ίδιος ο δημόσιος τομέας έχει δει την «περίμετρο» του να συρρικνώνεται και τη συνεκτικότητά του να εξαρθώνεται λόγω της ιδιωτικοποίησης, της αναδιάρθρωσης και του

«ανοίγματος στον ανταγωνισμό».

Η δύναμή του να μπλοκάρει οικονομικές δραστηριότητες δεν είναι πλέον η ίδια, όπως και το βάρος του συνδικαλισμού στο εσωτερικό του. Είναι αυταπάτη να νομίζουμε ότι ένα απλό κάλεσμα για «γενική απεργία» [ΣΤΜ: με τη γαλλική έννοια του όρου, που υπονοεί πλατιά συμμετοχή και παρατεταμένη διάρκεια] και «αποφασιστικότητα» αρκεί ως θεμέλιο στρατηγικής, και είναι μάταιο να φωνάζουμε «προδοσία» αν δεν συμβαίνει αυτό. Στους καλύτερα οργανωμένους κλάδους, οι πρόσφατες εμπειρίες επαναλαμβανόμενων απεργιών που κράτησαν σε μεγάλη διάρκεια αλλά δεν νίκησαν, έχουν αφήσει πικρές μνήμες σχετικής απομόνωσης και βαριάς οικονομικής αιμορραγίας. Ούτε η «απεργία βατραχάκι» (ΣΤΜ: με τα «πηδηματάκια» από την μία 24ωρη γενική απεργία στην επόμενη), ούτε η «απεργία δι' αντιπροσώπου» (ΣΤΜ: όπου ένας ή περισσότεροι κλάδοι αναλαμβάνουν «πληρεξούσια εντολή» να αγωνιστούν εκ μέρους μιας ευρύτερης πλειοψηφίας που υποστηρίζει το επίδικο του αγώνα αλλά δεν κινητοποιείται) είναι νικηφόρες επιλογές.

Καταφεύγοντας στο 49.3, ο υπολογισμός της κυβέρνησης είναι απολύτως κυνικός: [...] ποντάρει σε ένα συνδυασμό πολιτικής «τετελεσμένων γεγονότων» και μιας δοκιμασίας δύναμης με μια αντίδραση «από τα κάτω», αναμφίβολα εκρηκτική, αλλά προορισμένη να κατακερματιστεί. Η εκτίμησή τους είναι ότι η «υπεύθυνη» πτέρυγα θα αναζητήσει μια «ομαλή» έξοδο, ενώ η πιο ριζοσπαστική θα βρεθεί εγκλωβισμένη στη λογική μειοψηφικών δράσεων. Και τότε θα αντιμετωπιστεί όπως πρέπει, δηλαδή με τον τρόπο που αντιμετωπίστηκαν τα Κίτρινα Γιλέκα.

Αυτός ο υπολογισμός ενέχει σοβαρούς κινδύνους. Ο λιγότερο σοβαρός, για την κυβέρνηση, είναι οι προτάσεις μομφής στη Βουλή. [...]

Δυνατότητες

Ο άλλος κίνδυνος, ή ακριβέστερα, ο μοναδικός πραγματικός κίνδυνος για τους εμπνευστές του, είναι να δουν αυτόν τον υπολογισμό να ανατρέπεται από τα ίδια του τα αποτελέσματα. Γιατί αυτή η βίαιη επιβολή, εκ μέρους μιας μειοψηφικής εξουσίας, έδωσε νέα ώθηση σε μια κινητοποίηση η οποία δυσκολευόταν να βρει το βηματισμό της. Σε ολόκληρη τη χώρα, πολλαπλασιάζονται δράσεις οι οποίες υποδηλώνουν το πέρασμα σε μια νέα φάση: αυθόρμητες συγκεντρώσεις, ανάκαμψη και σκλήρυνση της στάσης των κλάδων που βρίσκονταν ήδη σε επαναλαμβανόμενες απεργίες, δραστηριοποίηση και νέων κλάδων, πολύμορφες δράσεις αποκλεισμών, συγκρουσιακή εξέλιξη κάποιων διαδηλώσεων. Η διεύρυνση του πεδίου της πάλης είναι εδώ.

Και σε αυτό ακριβώς βρίσκεται η ελπίδα για νίκη: σε μια νέα διαμόρφωση της λαϊκής κινητοποίησης, στο ύψος της πρόκλησης που της έθεσε αυτή η κυνική και βίαιη εξουσία. Μια κινητοποίηση ικανή, αυτή τη φορά στα αλήθεια, να ανέβει επίπεδο, συνδυάζοντας όλες τις μορφές δράσης που επιτρέπουν στη λαϊκή δύναμη να εκφραστεί και να παρατάξει την ισχύ της. «Κλασικές» ή όχι, «ριζοσπαστικές» ή «υπεύθυνες», τοπικές ή συντονισμένες πανεθνικά γύρω από κάποιους (αναγκαίους) «σταθμούς», το ζήτημα είναι να αποδειχθεί η αλληλο-συμπληρωματικότητά τους, ενώ θα διατηρείται ο ενωτικός και μαζικός χαρακτήρας της συνολικότερης κινητοποίησης, που ήταν και η δύναμή της μέχρι τώρα.

Το ιστορικό προηγούμενο του CPE (ΣΤΜ: μεγάλη νικηφόρα μάχη ενάντια στο Σύμφωνο Πρώτης Απασχόλησης των νέων εργαζόμενων το 2006) δείχνει ότι είναι εφικτό να πετύχουμε την απόσυρση ενός νόμου ακόμα και μετά την κοινοβουλευτική του επικύρωση. Αλλά η σημερινή πρόκληση είναι διαφορετικού μεγέθους. Για να μπορούμε το κίνημα να ανταποκριθεί στο καθήκον του, προϋποθέτει το μετασχηματισμό του μέσω μιας διπλής διεύρυνσης: Του ρεπερτορίου των δράσεών του και των στόχων του. Μόνο μια κοινωνική δημοκρατική εξέγερση μπορεί να απαντήσει στην πρόκληση της εξουσίας. Η απόσυρση της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης παραμένει το κεντρικό ζήτημα, και είναι προφανές ότι η νίκη σε αυτόν το στόχο θα κλονίσει ανεπανόρθωτο τη σημερινή κυβέρνηση. Αλλά το επίδικο που τίθεται είναι να δοθεί ένα τέλος στον Μακρόν και στον κόσμο του. Το ερώτημα αυτό δεν είναι άλλο από αυτό μιας πολιτικής εναλλακτικής λύσης που να αξίζει το όνομά της.

Η κοινωνική δημοκρατική εξέγερση και εναλλακτική είναι πλέον το θέμα στην ημερήσια διάταξη.

Ο άλλος κίνδυνος είναι, στην πραγματικότητα, τόσο αναμενόμενος από την κυβέρνηση που γίνεται σχεδόν δηλωμένος στόχος της. Η προσδοκώμενη ανικανότητα του κοινωνικού κινήματος και της Αριστεράς να σταματήσει μια μαζικά αποδοκιμασμένη «μεταρρύθμιση», θα φέρει την ακροδεξιά σε πλεονεκτική θέση να καλύψει το κενό. Παραμονεύοντας σε ενέδρα από την αρχή αυτής της μάχης, το RN γνωρίζει ότι ο εκρηκτικός συνδυασμός της κοινωνικής απόγνωσης και μιας αποτυχίας της συλλογικής δράσης μπορεί να του δώσει την ώθηση που χρειάζεται για να έρθει στην εξουσία.

Αυτό επιβεβαιώνει για ακόμα μια φορά, στην κλίμακα μιας μείζονος κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, την αντικειμενική συμπαιγνία του Μακρονισμού και του Λεπενισμού. Ο ένας χρειάζεται τον άλλο για να συγκροτηθεί ένα πολιτικό τοπίο το οποίο επιτρέπει στον ένα, ως εκφραστής ενός μειοψηφικού αστικού μπλοκ, να κερδίζει τελικά στην κάλπη, και στον άλλο, ως παραπλανητικά εκφραστής της λαϊκής οργής, να παρουσιάζεται ως η μόνη αντιπολίτευση που μπορεί να τον νικήσει.

Μόνο που αυτήν τη φορά, ακούγονται φωνές, ακόμα και μέσα από το αστικό μπλοκ, που λένε ότι στις συνθήκες που έχουν δημιουργηθεί, αυτός ο εκβιασμός δεν θα λειτουργήσει πλέον. Ένας Μακρονισμός που θα βγει ασφαλώς πληγωμένος αλλά, τελικά, «νικηφόρος» απέναντι στην κοινωνική κινητοποίηση αποτελεί τη βασιλική οδό για μια μελλοντική νίκη της ακροδεξιάς. Μια τέτοια προοπτική, αν και δεν ενθουσιάζει τις κυρίαρχες μερίδες της αστικής τάξης, δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση και να τις ανησυχήσει. Σε αυτό το σενάριο, η Ιταλία της Μελόνι προαναγγέλει το μέλλον της Γαλλίας μετά τον Μακρόν.

Οι ρωσοκινεζικές σχέσεις μετά το ταξίδι του Σι στη Μόσχα

Μια συνεργασία ασύμμετρη

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το κινεζικό και το ρωσικό καθεστώς καθορίζονται από ένα σαφές και άκαμπτο «τελετουργικό» όπου οι λέξεις έχουν σημασία και ιστορικό φορτίο.

Κατά την πρόσφατη επίσκεψη του Κινέζου Προέδρου Σι Τζιπίνγκ στη Μόσχα, ο Πούτιν και οι εκπρόσωποι της ρωσικής κυβέρνησης δήλωσαν κατά κόρον την εκτίμησή τους ότι οι ρωσοκινεζικές σχέσεις καθορίζονται πλέον από «φιλία», την οποία μάλιστα χαρακτήρισαν «απεριόριστη». Το μήνυμα απευθυνόταν κυρίως στη Δύση, θέλοντας να υπογραμμίζει ότι, παρά την εισβολή στην Ουκρανία, το ρωσικό καθεστώς δεν είναι απομονωμένο, ούτε υποβαθμισμένο. Ο Σι και ο κινεζικός Τύπος υπήρξαν πιο προσεκτικοί. Χρησιμοποίησαν τον όρο «φιλία» ως προς τις σχέσεις των δύο ηγετών, αλλά κυρίως τους όρους «συνυπαρξη» και «συνεργασία» ως προς τις σχέσεις των δύο καθεστώτων και κυβερνήσεων.

Η «Επιτροπή Ρωσο-κινεζικής Φιλίας» υπήρξε (από το 1945 ως τον θάνατο του Στάλιν) το βασικό όργανο επέμβασης των Ρώσων στις εσωτερικές κινεζικές υποθέσεις, υποτιμώντας και υποβαθμίζοντας τότε το ΚΚ Κίνας, παρόλο που αυτό είχε νικηφόρα αντιμετωπίσει την κρίση του τέλους του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η Κίνα του Μάο, μετά το 2ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ (1956), ξεφορτώθηκε αυτό το υποτιμητικό πλαίσιο σχέσεων και ο Σι δεν έδειξε τώρα καμιά προθυμία να το υπενθυμίσει, έστω και λεκτικά. Μιλώντας για τις προοπτικές της ρωσοκινεζικής «συνεργασίας», έστειλε μήνυμα στη Δύση σχετικά με τις ενισχυμένες κινεζικές δυνατότητες, αλλά και στη Μόσχα, υπογραμμίζοντας ότι οι σχέσεις «συνυπαρξης» είναι άνισες, αυτή τη φορά σε βάρος του ρωσικού καθεστώτος.

Πέρα από το «τελετουργικό», αυτά αναδείχθηκαν στην ουσία των συζητήσεων και των αποφάσεων.

Δουλειές και γεωπολιτική

Στο κέντρο της συνάντησης ήταν οι οικονομικές σχέσεις, παρά την έμφαση του διεθνούς Τύπου στις διεργασίες σχετικά με την Ουκρανία.

Το χρόνο πριν τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, οι ρωσοκινεζικές οικονομικές ανταλλαγές είχαν αναπτυχθεί εντυπωσιακά, κατά 30% σε σύγκριση με τον προηγούμενο χρόνο, ξεπερνώντας σε ετήσια αξία τα 190 δισ. δολάρια. Πρέπει να θεωρείται δεδομένο ότι στο χρόνο που ακολούθησε την

έναρξη του πολέμου, αυτή η ανάπτυξη συνεχίστηκε και μάλιστα με μεγαλύτερους ρυθμούς. Οι ρωσικές εξαγωγές προς την Κίνα είναι κυρίως, αν όχι αποκλειστικά, καύσιμα-ορυκτά-πρώτες ύλες. Αντίστοιχα, οι κινεζικές εξαγωγές προς τη Ρωσία είναι κυρίως βιομηχανικά προϊόντα, εργαλειομηχανές και προϊόντα υψηλής τεχνολογίας. Στη Ρωσία οι εισαγωγές από την Κίνα έχουν ήδη κατακτήσει την 1η θέση ως προς την αξία τους, ενώ στην Κίνα η Ρωσία παραμένει μόλις στην 11η θέση ως προορισμός των εξαγωγών της.

Αυτού του τύπου η οικονομική ανταλλαγή, στη γλώσσα της αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς του 20ού αιώνα, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σίγουρα άνιση (αν όχι «αποικιοκρατική»).

Ο Πούτιν και ο Σι συμφώνησαν να επιταχύνουν τον αγωγό που, δια μέσου της Σιβηρίας, θα μπορεί να μεταφέρει πολύ μεγαλύτερους όγκους πετρελαίου και φυσικού αερίου προς τη «διψασμένη» για ενέργεια κινεζική παραγωγική μηχανή. Είναι μια διέξοδος για τις ρωσικές εξαγωγές μετά τις δυτικές κυρώσεις. Όμως είναι ταυτόχρονα δεδομένο ότι η Κίνα (αλλά και η Ινδία) αγοράζουν σήμερα το ρωσικό φυσικό αέριο και πετρέλαιο σε τιμές κατά πολύ κατώτερες από εκείνες που η Ρωσία πετύχαινε πριν τις κυρώσεις, πουλώντας στη Γερμανία και τις ευρωπαϊκές αγορές.

Αντίστοιχα ο Σι δεσμεύτηκε για μεγαλύτερες κινεζικές εξαγωγές προς τη Ρωσία, προϊόντων τεχνολογίας που συνδέονται με την παραγωγική δυνατότητα αλλά και με την πολεμική βιομηχανία (ημιαγωγοί, τεχνολογία drones κ.ά.). Είναι ασφαλώς μια «πρόκληση» προς τη Δύση, αλλά ιδιαίτερα προσεκτική: Στις συμφωνίες δεν περιλαμβάνονται άμεσες κινεζικές εξαγωγές όπλων και κυρίως πυρομαχικών,

που ο ρωσικός στρατός έχει άμεση ανάγκη για τη συνέχεια των σαρωτικών βομβαρδισμών στην Ουκρανία.

Οι οικονομικές σχέσεις είναι συνήθως προγεφύρωμα για γεωπολιτικές αλλαγές. Η αποτυχία του Πούτιν να διασφαλίσει μια γρήγορη και καθαρή νίκη στην Ουκρανία έχει μετατρέψει σε διεκδικίσιμη την κάποτε αναμφισβήτητη ρωσική κυριαρχία στη «ζώνη» της Κεντρικής Ασίας. Ο Σι, μιλώντας από τη Μόσχα, δεν μήκε καν στον κόπο να κρύψει διπλωματικά τις κινεζικές φιλοδοξίες: Υπενθύμισε τον πρωταγωνιστικό ρόλο των κινεζικών επενδύσεων στο Καζακστάν και στο Τατζικιστάν, την καλπάζουσα βελτίωση των σχέσεων με το Ιράν, για να δηλώσει ότι η Κίνα είναι πλέον ο ρυθμιστικός παράγοντας για τη σταθερότητα σε αυτή την κρίσιμη περιοχή. Εδώ το «μήνυμα» αφορά περισσότερο τη Ρωσία, παρά την Δύση.

Ανάλογες συνέπειες θα έχει και ο νέος αγωγός «Σιβηρική Δύναμη 2». Η ανάπτυξή του θα χρειαστεί σημαντικές επενδύσεις, που θα διαθέσει κυρίως η Κίνα, διαμέσου μιας αραιοκατοικημένης, υποανάπτυκτης και μη ομοιογενούς περιοχής. Από τις αρχές του 21ού αιώνα, η Κίνα θυμίζει ότι μεγάλα τμήματα της Ανατολικής Σιβηρίας προσαρτήθηκαν από την (τσαρική) Ρωσία μόλις το 1904. Ο κινεζικός Τύπος αναδεικνύει το «δημογραφικό κενό» στις αχανείς εκτάσεις δίπλα σε υπερκατοικημένες κινεζικές συνοριακές περιοχές, και θυμίζει ότι το στρατηγικό λιμάνι του Βλαδιβοστόκ «ιστορικά» εθεωρείτο κινεζική κτήση. Στο πρόσφατο συνέδριο του ΚΚ Κίνας, όπου ο Σι ανανέωσε τον ηγετικό ρόλο του, υπήρξαν πολλές ομιλίες κρατικών και στρατιωτικών στελεχών που υπογράμιζαν ότι η Κίνα δεν θα αποδεχθεί έναν «παραγκωνισμό» στην προοπτική του

ανοίγματος του Βόρειου ναυτικού διαδρόμου, που μετατρέπει τον Αρκτικό Κύκλο και τις σιβηρικές ακτές σε περιοχές στρατηγικές σημασίας.

Οι δυο χώρες βρίσκονται σε φάση «συνεργασίας» κυρίως απέναντι στην απειλή των δυτικών πιέσεων. Το ταξίδι του Σι στη Μόσχα ενίσχυσε την εικόνα αλλά και τις πραγματικότητες της συνεργασίας, κυρίως στο πεδίο της οικονομίας. Όμως η συνεργασία είναι άνιση. Τα καθοριστικά οικονομικά, διπλωματικά και στρατιωτικά μεγέθη, κάνουν κάθε σύγκριση «ασύμμετρη». Και μεταξύ των δύο χωρών υπάρχουν ζητήματα στρατηγικού ανταγωνισμού που, ανά πάσα στιγμή, είναι δυνατόν να βγουν κάτω από το χαλί και να αλλάξουν τη συγκυρία. Η απόσταση που χωρίζει τις σημερινές πραγματικότητες αυτής της ασύμμετρης συνεργασίας, με τις πιθανότητες συγκρότησης ενός συνεκτικού «αντιδυτικού μπλοκ», παραμένει μεγάλη.

Ουκρανία

Αυτές οι πραγματικότητες αποτυπώθηκαν και στις συζητήσεις για το μέλλον της Ουκρανίας.

Το κινεζικό σχέδιο επιδιώκει (τουλάχιστον στο διπλωματικό φαίνοσθαι) την παύση των εχθροπραξιών και την αναζήτηση διπλωματικής διεξόδου. Περιλαμβάνει 12 σημεία-άξονες:

1. Σεβασμός στην κυριαρχία όλων των χωρών (στη βάση των αρχών του Διεθνούς Δικαίου και του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών «που πρέπει να τηρούνται αυστηρά»).
2. Εγκατάλειψη της Ψυχροπολεμικής νοοτροπίας («Η ασφάλεια μιας χώρας δεν πρέπει να επιδιώκεται εις βάρος άλλης... ισορροπημένη, αποτελεσματική και βιώσιμη αρχιτεκτονική ασφάλειας στην Ευρώπη και στην Ευρασιατική ήπειρο»).
3. Παύση των εχθροπραξιών.
4. Επανεναρξη ειρηνευτικών συνομιλιών (να ανοίξει η πόρτα «για πολιτική διευθέτηση το συντομότερο δυνατό...»).
5. Επίλυση της ανθρωπιστικής κρίσης.
6. Προστασία των αμάχων και των αιχμαλώτων πολέμου.
7. Διατήρηση της ασφάλειας των πυρηνικών εργοστασίων παραγωγής ενέργειας.
8. Μείωση των στρατηγικών κινδύνων («Η Κίνα τάσσεται κατά της χρήσης, αλλά και κατά της απειλής χρήσης πυρηνικών, χημικών και βιολογικών όπλων»).
9. Διευκόλυνση των εξαγωγών σιτηρών.
10. Να σταματήσουν οι μονομερείς κυρώσεις.
11. Διατήρηση της σταθερότητας των βιομηχανικών αλυσίδων και των αλυσίδων εφοδιασμού.
12. Προώθηση της μετασυγκρουσιακής ανασυγκρότησης («Η Κίνα δηλώνει έτοιμη να παίξει δραστήριο ρόλο σε μέτρα ανοικοδόμησης στις ζώνες των συγκρούσεων»).

Σε απλά ελληνικά, μετά από ένα χρόνο αιματηρού πολέμου όπου όλες οι πλευρές κατέγραψαν σοβαρές απώλειες, η Κίνα δηλώνει ότι επιδιώκει την επιστροφή στην «προτέρα κατάσταση» της ομαλής λειτουργίας των δικτύων της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Σε αυτό το «γήπεδο» άλλωστε πέτυχε την εκρηκτική ανάπτυξη της κατά την προηγούμενη περίοδο. Τα κριτήρια που προβάλλει για την επίλυση της ουκρανικής κρίσης, παραμένουν σε ένα εξαιρετικά γενικό επίπεδο «αρχών» που λογοδοτούν κυρίως στα προβλήματα που η Κίνα εκτιμά (ή φοβάται...) ότι μπορεί να αντιμετωπίσει σε δικές της «καυτές» περιοχές (Ταϊβάν, Ινδο-Ειρηνικός Ωκεανός, Ινδο-Κινεζικά σύνορα κ.ά.), παρά στα συγκεκριμένα προβλήματα που πρέπει να λυθούν για να υπάρξει ειρηνική εξέλιξη στην Ουκρανία.

Ως τέτοιο αναγνώρισαν το κινεζικό σχέδιο τόσο η Ρωσία, αλλά και η Ουκρανία. Ο Πούτιν χαιρέτισε ως «προσεκτική και συνετή» τη στάση της Κίνας, αλλά

Οι δυο χώρες βρίσκονται σε φάση «συνεργασίας» κυρίως απέναντι στην απειλή των δυτικών πιέσεων. Όμως η συνεργασία είναι άνιση. Τα καθοριστικά οικονομικά, διπλωματικά και στρατιωτικά μεγέθη, κάνουν κάθε σύγκριση «ασύμμετρη».

πέραν τούτου ουδέν. Η εκπρόσωπος του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών, Μαρία Ζαχάροβα, επιχείρησε μια πιο συγκεκριμένη «ανάγνωση» του κινεζικού σχεδίου: «Συνεπάγεται τη διακοπή της ροής των δυτικών όπλων, τον τερματισμό των εχθροπραξιών, την αποκατάσταση ενός ουδέτερου και εκτός μπλοκ καθεστώτος στην Ουκρανία και την αναγνώριση των εδαφικών πραγματικότητων που έχουν προκύψει». Είναι περισσότερο μια προβολή επιθυμίας, παρά πραγματικότητα. Η Κίνα, για δικούς της λόγους, δεν αναγνωρίζει στην παρούσα φάση αλλαγές συνόρων, και γι' αυτό δεν έχει αναγνωρίσει ούτε τα πρόσφατα «δημοψηφίσματα» στο Ντονμπάς, αλλά ούτε την προσάρτηση της Κριμαίας στα πολλά χρόνια μετά το 2014.

Γι' αυτό ο Ζελένσκι έδειξε πρόθεση για πιο συγκεκριμένο «διάλογο» με τον Σι: «...Η Κίνα άρχισε να μιλά για την Ουκρανία και αυτό δεν είναι κακό... στο ειρηνευτικό της σχέδιο διαφαίνεται σεβασμός στην εδαφική μας ακεραιότητα και θετικές θέσεις που αφορούν την ασφάλεια... Σκοπεύω να συναντήσω τον Σι και πιστεύω ότι αυτό θα είναι επωφελές για

τις χώρες μας και για την παγκόσμια ασφάλεια...».

Οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ φρόντισαν κυρίως -δια των δηλώσεων Μπλίνκεν, Στόλτενμπεργκ και Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν- να υπογραμμίσουν την «κόκκινη γραμμή» του δυτικού ιμπεριαλισμού: τις κινεζικές εξαγωγές όπλων και πυρομαχικών προς τη Ρωσία.

Το ευρωατλαντικό στρατόπεδο σήμερα επιμένει στη συνέχεια του πολέμου, με την επιδίωξη μιας σαφούς ήττας της Ρωσίας. Όμως, πίσω από τα φώτα της δημοσιότητας, «ωριμάζουν» διπλωματικές πρωτοβουλίες για μια πιθανή διέξοδο. Κατά το διεθνή Τύπο, στον ΟΗΕ κυκλοφορούν σχέδια της δυτικής «ρεαλιστικής» σχολής (ευρωπαϊκής και αμερικανικής προέλευσης), που προβλέπουν: Την υποχώρηση του ρωσικού στρατού στα προ της εισβολής σύνορα. Την αναγνώριση ενισχυμένης αυτονομίας στο Ντονμπάς, υπό τον έλεγχο του ΟΗΕ και «εγυνητική» παρουσία χωρών όπως η Κίνα, η Ινδία, η Τουρκία, η Γαλλία κ.ά. Την προκήρυξη δημοψηφίσματος για το μέλλον του Ντονμπάς, μετά από 10 χρόνια, υπό τον έλεγχο του ΟΗΕ και την προϋπόθεση της ανεμπόδιστης επιστροφής των προσφύγων. Την αναγνώριση της ρωσικής κυριαρχίας στην Κριμαία, με τη μορφή του ενοικίου της για 99 χρόνια, και υπό την προϋπόθεση ότι η Ρωσία θα αναγνωρίσει ότι κατέχει ουκρανικό έδαφος. Εάν και όταν έρθει η ώρα του διπλωματικού παζαριού, τέτοιες κτηνώδεις «λεπτομέρειες» θα έρθουν στο τραπέζι, και όχι οι γενικές αρχές του σχεδίου του Σι. Μέχρι τότε θα μιλούν τα κανόνια...

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εξακολουθεί να προκαλεί καθημερινά τρομακτικές απώλειες και στις δυο εμπόλεμες πλευρές. Εξακολουθεί να προκαλεί, εμμέσως αλλά σαφώς, σοβαρές αρνητικές συνέπειες και ακόμα σοβαρότερους κινδύνους για τους εργαζόμενους και τους λαούς σε όλο τον κόσμο. Σε αυτό το πεδίο η Κίνα επεμβαίνει ως μια μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη, επιδιώκοντας να ενισχύσει τα δικά της συμφέροντα σε άλλες περιοχές του πλανήτη, αλλά και να επαυξήσει τις δικές της δυνατότητες διεξόδου στο κέντρο της Ευρασίας. Η διέξοδος από αυτόν τον επικίνδυνο βάλτο δεν μπορεί να επαφίεται σε μια παθητική αναμονή για τις εξελίξεις στο πεδίο των μαχών, αλλά ούτε και στην παραμικρή εμπιστοσύνη απέναντι στον άτυπο (αλλά υπαρκτό) «διάλογο» μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων, στο τρίγωνο Ουάσινγκτον-Μόσχα-Πεκίνο. Είναι επείγουσα ανάγκη η παρέμβαση ενός μαζικού αντιπολεμικού κινήματος από τα κάτω, που θα απαιτεί το άμεσο σταμάτημα του πολέμου, μαζί με λύσεις δικαιοσύνης. Ενός κινήματος απολύτως ανεξάρτητου απέναντι σε όλες τις εμπλεκόμενες ιμπεριαλιστικές πλευρές. Για όσες/όσους ζούμε σε τούτη τη χώρα του «ανήκομεν εις την Δύση», αυτό σημαίνει προτεραιότητα στην πάλη ενάντια στον ευρωατλαντισμό και τους εξοπλισμούς μέσα στην ίδια μας τη χώρα, χωρίς όμως καμιά αυταπάτη ούτε για τον Πούτιν ούτε για τον Σι Τζίπινγκ.

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Οι κλυδωνισμοί στην ηγεμονία

Του Πάνου Πέτρου

Οι εκλογές του Μάη στην Τουρκία έχουν χαρακτηριστεί ως οι πλέον αμφίρροπες στη διάρκεια της διακυβέρνησης Ερντογάν. Η εποχή της αδιαμφισβήτητης ηγεμονίας του ΑΚΡ έχει λήξει από καιρό. Τα προηγούμενα χρόνια είχε δώσει τη θέση της σε μια συνθήκη που έχει περιγραφεί ως «πολωμένη ηγεμονία»: Με την έννοια της διατήρησης ενός μαζικού κοινωνικού μπλοκ γύρω από το κυβερνητικό κόμμα, αλλά και της εμφάνισης πλέον μιας ισχυρής μαζικής κοινωνικής «αντισυμπίεσης» απέναντί του.

Στις εκλογές του 2018 ο Ερντογάν επιβίωσε αυτής της συνθήκης. Χρειάζονταν πλέον και τις ψήφους του ακροδεξιού-εθνικιστικού ΜΗΡ για να εκλεγεί πρόεδρος και τις έδρες του για να προκύψει προεδρική πλειοψηφία στη Βουλή. Αλλά είχε αποδειχθεί σχετικά «ανθεκτικός» και ο πυρήνας του πολιτικοκοινωνικού μπλοκ του ΑΚΡ. Πέντε χρόνια μετά, αυτή η «ανθεκτικότητα» θα μετρηθεί σε πιο σκληρές οικονομικές συνθήκες, που μπορούν να διαβρώσουν τη λαϊκή στήριξη στον Τούρκο πρόεδρο.

Οικονομία

Το «οικονομικό θαύμα» της τουρκικής ανάπτυξης μετά το 2002, έχοντας «αδύναμα πόδια» (έκρηξη πιστώσεων, ιδιωτικό χρέος, real estate) είχε αρχίσει να «ασθμαίνει» από το 2016. Η επιλογή πρόωρης προκήρυξης εκλογών το 2018 είχε στόχο (και κατάφερε) να προστατεύσει εκλογικά το ΑΚΡ από τις συνέπειες της οικονομικής καταιγίδας που ακολούθησε όντως λίγους μήνες μετά τις κάλπες. Τότε η κρίση -με τη μορφή της «βουτιάς» της τουρκικής λίρας- πυροδοτήθηκε από τις αμερικανικές κυρώσεις κατά Τούρκων υπουργών ως αντίμετρο στη σύλληψη του Αμερικανού Πάστορα Μπράνσον αλλά και την επιβολή δασμών 50% στον χάλυβα και το αλουμίνιο από την Τουρκία.

Αλλά, όπως σημείωνε από τότε ο Μάικλ Ρόμπερτς, μπορεί ο Τραμπ να πάτησε τη σκανδάλη, αλλά το «περίστροφο» που σηματοδοτεί την τουρκική οικονομία ήταν άλλο -και πράγματι το συνολικότερο-συστημικό πρόβλημα εκδηλώθηκε τα επόμενα χρόνια πιο δραματικά.

Το τέλος της «ποσοτικής χαλάρωσης» από τις Κεντρικές Τράπεζες έχει ως αποτέλεσμα την απόσυρση κεφαλαίων από τις «αναπτυσσόμενες οικονομίες» καθώς επιστρέφουν στο «καταφύγιο» των ΗΠΑ (και λιγότερο της

ΕΕ). Η αύξηση των επιτοκίων δανεισμού και η ενίσχυση του δολαρίου πιέζει τις «αναπτυσσόμενες οικονομίες» με χρέη σε ξένο νόμισμα. Αυτά ασκούν διαρκείς πιέσεις στην κλυδωνιζόμενη λίρα και στις οικονομικές δυνατότητες του τουρκικού κράτους, ενώ η άνοδος του πληθωρισμού πήρε δραματικές διαστάσεις στην Τουρκία, σκαρφαλώνοντας μέχρι και στο 85%.

Η τουρκική κυβέρνηση αρνείται να υιοθετήσει τη διεθνή «ορθοδοξία» (αύξηση επιτοκίων δανεισμού/πρόκληση ύφεσης). Καθοδηγεί ένα πείραμα όπου η χαμηλή αξία της λίρας θα ενισχύσει τις τουρκικές εξαγωγές, ενώ ο φτηνός δανεισμός θα βοηθήσει τις επιχειρήσεις να αυξήσουν την παραγωγή (για υποκατάσταση των εισαγωγών). Αυτή η πολιτική είχε αποτελέσματα στο πρώτο σκέλος: Το φτηνό κόστος παραγωγής και ο φτηνός δανεισμός είχαν ως αποτέλεσμα ο τουρκικός καπιταλισμός να σπάει κάθε μήνα μέσα στο 2022 το προηγούμενο ρεκόρ εξαγωγών.

Η τουρκική κυβέρνηση επίσης αρνείται να προσφύγει στο ΔΝΤ για να καλύψει τις χρηματοδοτικές της ανάγκες. Όταν ο Ερντογάν δήλωνε ότι «έχει ο Θεός», εννοούσε τελικά ότι έχουν οι «θεοσεβούμενες» βασιλικές οικογένειες των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και της Σαουδικής Αραβίας. Η επίσκεψη του Πρίγκηπα των ΗΑΕ στην Άγκυρα, οι χειραψίες Ερντογάν-Σίσι κατά το Μουντιάλ του Κατάρ, το «θάψιμο» της υπόθεσης της δολοφονίας Κασόγκι ήταν κάποια μόνο επεισόδια της «στροφής» του Ερντογάν προς την αποκατάσταση των σχέσεων με τις αραβικές μοναρχίες για να αποκτήσει πρόσβαση στη ρευστότητά τους.

Τα ρήγματα από κάτω

Αυτοί οι ελιγμοί, που έχουν κατορθώσει να διαψεύσουν τις πιο σκοτεινές προβλέψεις περί «κατάρρευσης», ή έστω να συνεχίσουν να «κλωτσάνε το τενεκεδάκι παρακάτω», έχουν ονο-

μαστεί από την κυβερνητική προπαγάνδα «οικονομικός πόλεμος της εθνικής απελευθέρωσης». Όμως τα θύματα αυτού του πολέμου δεν είναι οι «βαρώνιοι του χρήματος», ενάντια στους οποίους ισχυρίζεται ότι πολεμά ο Ερντογάν. Στον διεθνή οικονομικό Τύπο, θα συναντήσει κανείς άρθρα για το πώς «προσαρμόζονται» οι τουρκικές επιχειρήσεις στις συνθήκες του πληθωρισμού, για τον εντυπωσιακό «δαρβινισμό» που έχουν επιδείξει «επιβιώνοντας μέσα από σειρά κρίσεων». Το θύμα του «πολέμου» είναι ο κόσμος της εργασίας, που δεν έχει πολυτέλειες «προσαρμογής» στην αύξηση των τιμών του ρεύματος κατά 123%, της θέρμανσης κατά 95%, του αλευριού κατά 85%. Αυτός ο παράγοντας είναι που υπονομεύει τη συναίνεση σημαντικής μερίδας των λαϊκών τάξεων γύρω από το ΑΚΡ, που δέχονταν επί μήνες κυβερνητικές-μιντιακές παραινήσεις να «τρώνε λιγότερο κρέας», να «μην αγοράζουν πολλές ντομάτες», να «σκεφτούν την τιμή μιας σφαίρας αντί να γκρινιάζουν για την τιμή της πατάτας».

Ασφαλώς η τουρκική κυβέρνηση δεν παρακολουθεί μοιρολατρικά την πορεία φθοράς της λαϊκής στήριξης. Μια προηγούμενη αύξηση του κατώτατου μισθού τον περασμένο Ιούλη (από τα 223 ευρώ στα 289) είχε αποδειχθεί κακόγουστο αστέιο. Με τις εκλογές να πλησιάζουν απειλητικά, το Δεκέμβρη του 2022 ανακοινώθηκε νέα αύξηση στα 420 ευρώ. Παραμένει πίσω από τις ανάγκες και τις διεκδικήσεις κάποιων μικρών αλλά σκληρών απεργιών, αλλά το ΑΚΡ ελπίζει ότι θα ανακτήσει την εικόνα κόμματος που «νοιάζεται» για τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα λαϊκά στρώματα.

Εκτός από αυτές τις κινήσεις, το ΑΚΡ ελπίζει σε άλλους δυο παράγοντες. Αφενός, στη συμβίωση της θρησκευτικής φιλανθρωπίας με το νεοφιλελευθερισμό: Τα θρησκευτικά σχολεία στη θέση των δημόσιων, οι θρησκευτικές

αδελφότητες στη θέση του συνδικάτου, η φιλανθρωπία του θρησκευτικού δικτύου στήριξης στη θέση της διεκδίκησης από το κράτος ή τον εργοδότη. Όταν τα δίκτυα αυτά πρόσκυνται και στο κυβερνητικό κόμμα, μπορούν να αμβλύνουν τις εκλογικές συνέπειες που θα είχε κανονικά η κυβερνητική πολιτική.

Αφετέρου η αστική αντιπολίτευση δεν έχει τίποτε το καλύτερο να προτείνει στο μέτωπο της οικονομίας. Στελέχη του CHP παρατηρούν με θλίψη ότι υπάρχουν φτωχοί άνθρωποι που είναι «εθισμένοι (!) στην οικονομική βοήθεια των δικτύων του ΑΚΡ». Ένα φερόμενο ως σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, υποτίθεται ότι θα είχε να προσφέρει ένα καλύτερο τρόπο επιβίωσης στους φτωχούς, αντί να υπονοεί ότι φταίνε οι ίδιοι και πρέπει να «απεξαρτηθούν».

Ρήγμα από τα πάνω

Πέρα από τις ρωγμές στην δημοφιλία του ΑΚΡ στα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, έχει βαθύνει και ένα ρήγμα μέσα στην αστική τάξη. Με όρους εργοδοτικών ενώσεων, υπάρχει διαφορά προσανατολισμού ανάμεσα στην TUSIAD (παραδοσιακή μεγαλοαστική τάξη) και την MUSIAD (μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, που αποτελούν την ραχοκοκκαλιά του ΑΚΡ και των οποίων οι «πρωταθλητές» έγιναν μεγάλοι παίκτες επί της διακυβέρνησής του).

Υπάρχει ένα σημείο που ενοποιεί ασφαλώς τους Τούρκους καπιταλιστές: Ο στόχος να γίνει η Τουρκία μια «νέα Κίνα», με τη διάθεση φτηνής κι ασυνδικαλιστής εργατικής δύναμης. Αλλά ο Τούρκος σύντροφος Εγιούπ Οζέρ γράφει για τις διαφορές TUSIAD/MUSIAD, περιγράφοντας τις διαφορετικές ανάγκες/προτεραιότητες των «επιχειρήσεων μεγάλης έντασης κεφαλαίου» και «επιχειρήσεων μεγάλης έντασης εργασίας» ή «επιχειρήσεων που έχουν κεφάλαια για να δανειζονται» και «επιχειρήσεων που ψάχνουν φτηνή πίστωση».

του Ερντογάν

Η TUSIAD ζητά συμμόρφωση με τη διεθνή «ορθοδοξία» (να σταματήσει η πολιτική χαμηλών επιτοκίων), ενώ διατυπώνει κι έναν «γεωπολιτικό» προσανατολισμό. Επισημαίνοντας ρητά και με οξυδέρκεια ότι η παγκοσμιοποίηση κατακερματίζεται σε περιφρουρημένες ζώνες, όπου οι εφοδιαστικές αλυσίδες αναδιαμορφώνονται με γεωπολιτικά κριτήρια, ζητά διπλωματική σύσφιξη σχέσεων με την ΕΕ για να «πλασαριστεί» η Τουρκία σε αυτή την ζώνη. Πρόκειται για τους κλάδους (πχ αυτοκινητοβιομηχανία) που προσελκύουν παραδοσιακά ευρωπαϊκά κε-

Τουρκίας και την κρίση της αμερικανικής ηγεμονίας στην περιοχή. Με το ξέσπασμα των αραβικών εξεγέρσεων το 2011, η Άγκυρα υιοθέτησε μια ενεργητική πολιτική στην περιοχή, προωθώντας το δικό της μοντέλο «ισλαμικής δημοκρατίας» ως πρόταση για την «επόμενη μέρα» αυτών των χωρών μετά την πτώση των καθεστώτων (στηρίζοντας τα εθνικά τμήματα της Μουσουλμανικής Αδελφότητας) αλλά και επιχειρώντας να διεισδύσει οικονομικά στις αραβικές αγορές.

Ο σχεδιασμός αυτός κατέληξε σε μεγάλες περιπέτειες. Η Σαουδική

ριφερειακούς αντιπάλους της Τουρκίας. Αυτή η επιλογή «διασύνδεσης» της ατζέντας των ελληνοτουρκικών με τις μεγαλύτερες προκλήσεις που αντιμετωπίζει το τουρκικό κράτος, οδήγησε και στην κλιμάκωση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, που μέχρι τότε ήταν ήσσονος σημασίας για τον «ερντογανισμό», που ιεραρχούσε άλλα μέτωπα.

Τα τελευταία χρόνια, η τουρκική εξωτερική πολιτική επιδιώκει σε ασκήσεις ισορροπίας μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων (πχ φλερτ με τη Ρωσία μετά το ναδίρ στις σχέσεις το 2015 και την κατάρριψη ρωσικού αεροπλάνου) με στόχο να πετύχει μια «νέα συμφωνία» (με τις ΗΠΑ, με τις περιφερειακές δυνάμεις), που θα κατοχυρώνει τη θέση της στην περιοχή. Ο διαμεσολαβητικός ρόλος που παίζει στον ουκρανικό πόλεμο, διατηρώντας καλές/λειτουργικές σχέσεις και με το Κίεβο και με τη Μόσχα, το αέναο παζάρι γύρω από το βέτο στην ένταξη Σουηδίας-Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ κ.ά. «φωτίζουν» τις δυνατότητες ελιγμών. Αλλά ούτε αυτή η πορεία είναι ανέφελη. Η ενίσχυση της τάσης για «περιφρουρημένα μπλοκ», θα αυξήσει και τις πιέσεις προς τους «αδέσμευτους»-όπως καταμαρτυρά ήδη η παρέμβαση της TUSIAD.

Το κράτος

Όλα αυτά μαζί έχουν παράξει και τις συγκρούσεις σε επίπεδο κράτους τα προηγούμενα χρόνια. Το 2013 εκφράστηκε το ρήγμα στην «συναίνεση» από τα κάτω και οδήγησε στην πρώτη σκλήρυνση του καθεστώτος προς τον αυταρχισμό. Η ήττα στις κοινοβουλευτικές εκλογές του 2015 αντιμετωπίστηκε με την καταφυγή σε επαναληπτικές, όπου εγκαινιάστηκε η έναρξη της συμμαχίας με το ΜΗΡ (σύμμαχος της κεμαλικής αντιπολίτευσης το 2014), με συγκολλητική ουσία την εθνικιστική επίθεση στους Κούρδους μετά την κατάρρευση των διαπραγματεύσεων.

Έχοντας ήδη σκληρύνει απέναντι στις προκλήσεις από τα αριστερά, το καθεστώς Ερντογάν αντιμετώπισε την πιο σοβαρή πρόκληση από τα δεξιά. Το 2016, τμήμα του «φιλοδυτικού» βαθέως κράτους (και των γκιουλενιστών που από σύμμαχοι του Ερντογάν στην προσπάθεια διείσδυσης στο κράτος έγιναν εχθροί) εξαπέλυσε την επίθεσή του, αλλά το πραξικόπημα τσακίστηκε από τη λαϊκή κινητοποίηση και την άρνηση σημαντικού τμήματος του στρατού να το στηρίξει.

Αυτό πυροδότησε μια ακόμα ακόμα μεγαλύτερη «οχύρωση» του καθεστώτος. Στην αστυνομία, στις ένοπλες δυνάμεις, στα δικαστήρια, στα

ΜΜΕ, στην κρατική γραφειοκρατία, στα πανεπιστήμια ξηλώθηκαν μαζικά κάθε λογής «ύποπτοι» για αντιπολιτευτική στάση και αντικαταστάθηκαν από στελέχη του ΑΚΡ, αλλά και του ΜΗΡ που είχε πιο ιστορικούς-προνομακούς δεσμούς ειδικά με τον ένοπλο βραχίονα του σκληρού πυρήνα του κράτους. Ακολούθησε η πολιτική αλλαγή που εγκαθιστούσε την παντοδυναμία του ίδιου του Προέδρου που μπορούσε πλέον με διατάγματα να μονιμοποιεί την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» που είχε επιβληθεί μετά το 2016.

Η Έλα Τζορτζ περιέγραψε στο London Review of Books, το βάθος των καθεστωτικών αλλαγών: «Μια ελίτ αντικαθίσταται από μια άλλη: Η ιδιοκτησία αλλάζει χέρια, νέα στελέχη προαίφονται για τη δημόσια διοίκηση, τα πανεπιστήμια αδειάζουν από την μία τάξη διανοουμένων που αντικαθίσταται από μια καινούργια, πιο αφοσιωμένη εναλλακτική, ενώ το φιλικό προς το καθεστώς κεφάλαιο αποκτά πρόσβαση στην κρατική γενναιοδωρία, που συμπεριλαμβάνει τη λεία της κατάσχεσης περιουσιών».

Όμως ο «πόλεμος εναντίον όλων», μαζί με τα διαρκή ζιγκ-ζαγκ δημιουργήσαν διαδοχικές απώλειες λιγότερο ή περισσότερο στενών ερεισμάτων. Από τους απογοητευμένους σήμερα προοδευτικούς διανοούμενους που είχαν δε με συμπάθεια τον «εκδημοκρατισμό» της πρώτης φάσης διακυβέρνησης ΑΚΡ (με τον περιορισμό του στρατού) και το κουρδικό στοιχείο που έχει αποξενωθεί πλήρως μετά την εθνικιστική στροφή του 2015, κι από τους οπαδούς του δικτύου Γκιουλέν μέχρι τις διαδοχικές αποχωρήσεις κορυφαίων στελεχών του ΑΚΡ (ο πρώην «αρχιτέκτονας» της τουρκικής πολιτικής ως υπ. Εξ. και ως πρωθυπουργός Νταβούτογλου, ο κάποτε πανίσχυρος υπουργός Οικονομικών Μπαμπακάν κ.ά.). Όλοι αυτοί προστίθενται στις γραμμές των «ριγμένων» στο κράτος και των διαφωνούντων στην αστική τάξη που εκφράζονταν παραδοσιακά μέσα από το CHP ή από την αντιερντογανική διάσπαση του εθνικιστικού ΜΗΡ υπό την Ακσενέρ. Η οικονομική κρίση -ιδιαιτέρως μετά το 2021- αλλά πλέον και ο τραγικός σεισμός έχουν ενισχύσει και το ρήγμα εντός της λαϊκής βάσης του ερντογανισμού. Αυτός ο τελευταίος παράγοντας είναι που μπορεί να ερμηνεύσει πιθανές αλλαγές στο συσχετισμό στις επερχόμενες εκλογές.

Για την ετερόκλητη αντιπολιτευτική συμμαχία που ενοποιήθηκε με στόχο να αξιοποιήσει αυτές τις δυνατότητες πτώσης του Ερντογάν, όπως και για τις διεργασίες στην Αριστερά, θα επανέλθουμε καθώς πλησιάζουν οι κάλπες.

Ο «πόλεμος εναντίον όλων», μαζί με τα διαρκή ζιγκ-ζαγκ δημιούργησαν διαδοχικές απώλειες λιγότερο ή περισσότερο στενών ερεισμάτων. Η οικονομική κρίση αλλά πλέον και ο τραγικός σεισμός έχουν ενισχύσει και το ρήγμα εντός της λαϊκής βάσης του ερντογανισμού.

φάλαια (στις δικές τους ανάγκες λογοδοτούν οι κινήσεις Ερντογάν «προς τα δυτικά», όπως οι εκτεταμένες διμερείς συμφωνίες με την Ιταλία επί Ντράγκι) και που φιλοδοξούν να φτιάξουν μια νέα «Κίνα της Ευρώπης».

Η MUSIAD στηρίζει σθεναρά την οικονομική πολιτική Ερντογάν στο ζήτημα των επιτοκίων, καθώς επωφελείται από τον φτηνό δανεισμό, ενώ οι εξαγωγές των επιχειρήσεών της έχουν πιο προνομιακές αγορές στα αραβικά κράτη (τέτοιοι κλάδοι καρπώθηκαν κυρίως τον δεκαπλασιασμό των εξαγωγών προς τον αραβικό κόσμο -από τα 3 στα 30 δισ.- επί Ερντογάν). Παράλληλα, ενώ τα ευρωπαϊκά κεφάλαια κατευθύνονται κυρίως σε αυτοκινητοβιομηχανίες και υφαντουργίες, τα αραβικά κεφάλαια επενδύουν κυρίως στα real estate, κλάδος με τον οποίο κάνουν μεγάλες μπίζνες οι κατασκευαστικές. Η MUSIAD επίσης καλωσορίζει την προοπτική «κινεζοποίησης» της Τουρκίας (χαμηλό εργατικό κόστος και εξαγωγές), αλλά θεωρεί ότι τα προϊόντα της μπορούν να «σταθούν» πιο ανταγωνιστικά στις αγορές της «Ανατολής».

Γεωπολιτική ισορροπία

Αυτές οι διεργασίες στις γραμμές των Τούρκων καπιταλιστών ερμηνεύουν και τις «ταλαντεύσεις» της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής. Η άνοδος των οικονομικών «Τίγγρων της Ανατολίας», συνέπεσε με το μπλοκάρισμα της ευρωπαϊκής προοπτικής της

Αραβία εξαπέλυσε «σταυροφορία» κατά της Μουσουλμανικής Αδελφότητας σε όλη την περιοχή, με κορωνίδα το αιματηρό πραξικόπημα του Σίσι που ανέτρεψε την «ισλαμοδημοκρατική» κυβέρνηση Μόρσι και έφερε τη ρήξη στις σχέσεις Τουρκίας-Αιγύπτου. Η Τουρκία ενεπλάκη και σε πιο «θερμές» συγκρούσεις. Στον εμφύλιο της Λιβύης, στηρίζοντας την κυβέρνηση της Τρίπολης, βρέθηκε να συγκρούεται «δί' αντιπροσώπου» με τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και την Αίγυπτο -που υποστηρίζουν τον στρατηγό Χαφτάρ. Ο εμφύλιος στη Συρία ενίσχυσε τον «κουρδικό πονοκέφαλο» (με την άνοδο της Ροζάβα) και οδήγησε σε στρατιωτική επέμβαση του ίδιου του τουρκικού στρατού. Αν και η στρατιωτική παρουσία την καθιστά υπολογίσιμο «παίκτη» στα παζάρια για το μέλλον της Συρίας, οι ελιγμοί μεταξύ συνεννόησης και αντιπαράθεσης με μεγαλύτερους παίκτες (ΗΠΑ που υποστηρίζουν τις κουρδικές πολιτοφυλακές, Ρωσία που υποστηρίζει το καθεστώς Άσαντ) αποδείχθηκε «άθλημα» γεμάτο κινδύνους. Η «υιοθέτηση» του Παλαιστινιακού Σκοπού για να κερδίσει πόντους στον αραβομουσουλμανικό κόσμο, κλιμάκωσε την ρήξη με το Κράτος του Ισραήλ. Παρεμπιπτόντως, σε αυτό το φόντο η ελληνική διπλωματία είδε «πεδίο δόξης λαμπρόν» για να προωθήσει τη συμμαχία «East Med» και να χτίσει δεσμούς με όλους τους πε-

Το μισθολογικό ζήτημα στην καρδιά των κοινωνικών αγώνων

Η επιστροφή της απεργίας στην Ευρώπη

Του Πάνου Πέτρου

Το εργατικό κίνημα στη Γαλλία, κλιμακώνοντας τη μετωπική σύγκρουση με την κυβέρνηση Μακρόν (βλ. σελ. 26-27) βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της ταξικής πάλης στην Ευρώπη και αποτελεί το πιο προχωρημένο παράδειγμα που μας καλεί σε αναπαραγωγή του.

Ασφαλώς δεν είναι η πρώτη φορά που κάνει κάτι τέτοιο το πιο ανθεκτικό -σε μαχητική διάθεση- εργατικό κίνημα της Ευρώπης. Αλλά αυτή τη φορά, η Γαλλία δεν είναι «μόνη». Μετά από αρκετό καιρό, παρατηρούμε μια ταυτόχρονη αναθέρμανση της ταξικής αγωνιστικότητας σε ευρωπαϊκό επίπεδο με τάσεις εξάπλωσης που είχαν να φανούν από τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις μετά την κρίση του 2008-09.

Η πρώτη τροχιοδεικτική βολή είχε έρθει από τη Βρετανία. Στη χώρα όπου η εργατική τάξη είχε υποστεί πολλαπλά πλήγματα και ήττες χωρίς τη διάθεση ή τη δυνατότητα να αντιγυρίσει τα χτυπήματα, οι πολλαπλές κλαδικές απεργίες του 2022-23 γέννησαν την πολεμική κραυγή «Enough is Enough!»: Φτάνει Πια! Ως εδώ! Αν και σε σχετική κάμψη μετά το Φλεβάρη, οι ταξικοί αγώνες συνεχίζονται μέσα στον Απρίλη -στους εκπαιδευτικούς, στους ειδικευμένους γιατρούς του ΕΣΥ, στα πανεπιστήμια. Στις 15 Μάρτη, μια απεργιακή διαδήλωση της TUC (το αντίστοιχο μιας γενικής συνομοσπονδίας) ενάντια στον προϋπολογισμό έδωσε εκ νέου την ευκαιρία σε πολλούς κλάδους να κινηθούν την ίδια μέρα και η συμμετοχή ήταν μεγαλύτερη από την Μέρα Δράσης της 1ης Φλεβάρη (της προηγούμενης κινητοποίησης της TUC, ενάντια τότε στην αντισυνδικαλιστική νομοθεσία).

Πορτογαλία-Γερμανία

Από την έναρξη του 2023 μέχρι σήμερα, στο χορό έχει μπει και η Πορτογαλία. Ξεκινώντας από τον μεγάλο αγώνα διάρκειας των εκπαιδευτικών, ξεδιπλώνεται πλέον μια σειρά κινητοποιήσεων. Κάποιες κεντρικές, όπως η 24ωρη πανεθνική απεργία στις δημόσιες υπηρεσίες στις 17 Μάρτη, το κεντρικό συλλαλητήριο «κατά της φτώχειας» την επόμενη μέρα στη Λισσαβόνα, οι διαδηλώσεις για τα δικαιώματα της εργαζόμενης νεολαίας σε Πόρτο και

Λισσαβόνα στις 28 Μάρτη. Κάποιες κλαδικές, μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης/διάρκειας, αλλά αρκετές για να συντηρούν το κλίμα απεργιακής δράσης. Στις συγκοινωνίες γίνονται διάφορες καθημερινές στάσεις εργασίας (ανά πόστο, ανά βάρδια κ.ο.κ.) και μια 24ωρη απεργία του κλάδου στις 6 Απρίλη. Μια 48ωρη απεργία στα νοσοκομεία, μια τριήμερη απεργία στην Easy Jet, μια 4ήμερη απεργία στο πρακτορείο ειδήσεων Lusa. Το μέτωπο της Παιδείας θα ξανανοιξει, με νέες κυλιόμενες απεργίες (ανά Περιφέρεια) να προγραμματίζονται από τις 17 Απρίλη ως τις 12 Μάη.

Ένα εντυπωσιακό δείγμα για τις τάσεις που υπονομεύουν την «κοινωνική ειρήνη» έρχεται από τις απεργίες στη Γερμανία, τη χώρα όπου έχει εμπεδωθεί ο «συνεταιρικός [με την εργοδοσία] συνδικαλισμός» που εξασφάλισε σχετικά ήρεμα νερά στο άγριο τοπίο «μετά το 2008». Μόλις τον περασμένο Γενάρη, οι σύντροφοί μας εκεί σημείωναν ότι «το θερμό φθινόπωρο δεν ήρθε», σχολιάζοντας ότι η τακτική καταβολής εφ' άπαξ, αφορολόγητων ποσών ως «αποζημίωση για τον πληθωρισμό» σε συνδυασμό με την γενική αίσθηση ότι ο πληθωρισμός είναι μια πρόσκαιρη «αναποδιά» που θα περάσει μετά το χειμώνα, αγόρασε χρόνο για την κυβέρνηση και τους εργοδότες. Όμως ο πληθωρισμός επιμένει και οι συνάδελφοί του λειτουργούν σωρευτικά πάνω στο εργατικό εισόδημα, με αποτέλεσμα να υποχρεωθούν να μουν σε κίνηση τα συνδικάτα Verdi στο δημόσιο τομέα και το EVG στις συγκοινωνίες-μεταφορές. Διεκδικούν αντίστοιχα αύξηση 10,5% στο ωρομίσθιο/τουλάχιστον 500 ευρώ στο μηνιαίο μισθό και 12% στο ωρομίσθιο/τουλάχιστον 600 ευρώ στο μηνιαίο μισθό.

Τα Verdi οργάνωσαν μέσα στο Μάρτη μια σειρά από κυλιόμενες (ανά κλάδο, ανά κρατίδιο) προειδοποιητικές στάσεις εργασίας. Στις 27 Μάρτη, οργάνωσαν 24ωρη πανεθνική απεργία για όλα τα μέλη τους και συντονίστηκαν με την αντίστοιχη της EVG. Η συμπόρευση ήταν ένα σκάνδαλο για τη «συντεχνιακή» παράδοση της χώρας (και ερμηνεύει γιατί η 27η Μάρτη αποτέλεσε τη «μεγαλύτερη απεργία από το 1992» σύμφωνα με το Spiegel), προκαλώντας μια καταίγδα επιθέσεων από τον αστικό Τύπο, που έσκουζε με ανατριχίλα ότι η απόφαση αυτή «θυμίζει επικίνδυνα γενική απεργία» (η οποία δεν επιτρέπεται στη Γερμανία, όπως και κάθε «απεργία συμπάθειας/αλληλεγγύης»).

Το διαρκές σοκ του πληθωρισμού

Η εξάπλωση (από χώρα σε χώρα, από κλάδο σε κλάδο), αλλά και η πίεση να κινηθούν και τα πιο δύσκαμπτα ή μετριοπαθή συνδικάτα, έχει ως κοινή συνισταμένη το αφόρητο κόστος ζωής. Ο πληθωρισμός αφενός χτυπά άμεσα το σύνολο της εργατικής τάξης, ενώ λειτουργεί και ως ένα διαρκές σοκ. Είναι ένα πράγμα να καταφέρει το σύστημα να εμπεδώσει ως «κανονικότητα» τους καθηλωμένους μισθούς, χαμηλώνοντας τον πήχη των προσδοκιών και είναι τελείως διαφορετικό η αναστάτωση στις ζωές των ανθρώπων και η διαρκής αγωνία από την μία επίσκεψη στο σουπερμάρκετ στην επόμενη. Το μισθολογικό ζήτημα γίνεται η «καρδιά» των κοινωνικών αγώνων διεθνώς, πιέζοντας (σχεδόν υποχρεώνοντας...) μεγάλα κομμάτια της τάξης προς μια νέα διεκδικητικότητα.

Τα αστικά επιτελεία γνωρίζουν τον «πολιτικό κίνδυνο», αλλά διατηρούν «εκτός συζήτησης» οτιδήποτε μπορεί

να πιέσει τα περιθώρια κέρδους των επιχειρήσεων.

Αυτή η γραμμή πλεύσης υποδηλώνει ότι θα χρειαστεί μια σοβαρή κλιμάκωση της ταξικής πάλης για να υπερασπιστούμε τις ζωές μας. Με καθαρή επίγνωση των δυσκολιών, είτε υποκειμενικών (τα «φρένα» των συνδικαλιστικών ηγεσιών πχ σε Βρετανία και Γερμανία) είτε αντικειμενικών (η αποδυνάμωση του συνδικαλιστικού κινήματος ακόμα και σε χώρες όπως η Γαλλία). Αλλά και με επίγνωση ότι αυτά ξεπερνιούνται μόνο μέσα από την ενεργοποίηση της τάξης. Η αναφορά των Verdi για 70.000 νέα μέλη στη διάρκεια των στάσεων εργασίας του Μάρτη, θυμίζει ότι τα συνδικάτα ενισχύονται όταν αγωνίζονται. Η εξέγερση της βάσης στο UCU (πανεπιστήμια, Βρετανία) που απέτρεψε μια δρομολογημένη συνθηκολόγηση από την ηγεσία του συνδικάτου θυμίζει την αξία των «αντιπολιτεύσεων». Ο διάλογος στο NEU (εκπαιδευτικοί, Βρετανία) για δημιουργία απεργιακών επιτροπών θυμίζει ότι τέτοιες μορφές δημοκρατικής οργάνωσης και δράσης δεν είναι κάποιες πολυτελείς «έξτρα» επιλογές, αλλά υποχρέωση για έναν αποτελεσματικό αγώνα. Η γέννηση πολλών νέων, μαχητικότερων, κλαδικών συνδικάτων στην Πορτογαλία τα τελευταία 10 χρόνια «απάθειας» της UGT και της CGTP, υπενθυμίζει την ανάδυση μιας «ζήτησης» για νέο συνδικαλισμό. Η «διεύρυνση του ρεπερτορίου» στη Γαλλία αναδεικνύει την επίμονη προσπάθεια να δοκιμαστούν τρόποι να ξεπεραστούν τα όρια του υπαρκτού κινήματος μέσα στην εξέλιξη του.

Μέσα από αυτόν τον πλούτο ζωντανών εμπειριών, μέσα στους αγώνες, μπορεί να συσσωρευτεί η «τεχνολογία» που θα επιτρέψει αλλαγές στο σχετισμό δύναμης.